

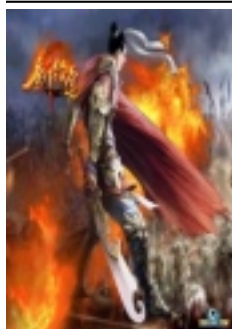
Nhất Thống Thiên Hạ

Contents

Nhất Thống Thiên Hạ	2
1. Chương 1: Huyền Thoại Về Một Ông Trùm	2
2. Chương 2: Những Giấc Mơ Dài	4
3. Chương 3: Lý Hạo Sấm	5
4. Chương 4: Điện Thiên An	6
5. Chương 5: Lên Triều	8
6. Chương 6: Quyền Thần	10
7. Chương 7: Hiền Tài Như Lá Mùa Đông	11
8. Chương 8: Sự Quật Khởi Huy Hoàng Của Một Gia Tộc	12
9. Chương 9: Ngự Thiện Phòng	14
10. Chương 10: Vị Vua Tài Giỏi Nhất	16
11. Chương 11: Bắt Đầu Tìm Kế	18
12. Chương 12: Đàm Thái Hậu	19
13. Chương 13: Nỗi Khổ Tâm Của Đàm Thái Hậu	21
14. Chương 14: Lý Thông	22
15. Chương 15: Xuân Lan, Thu Nguyệt	24
16. Chương 16: Trong Phòng Tắm	25
17. Chương 17: Nguyên Phi Trần Thị Dung	27
18. Chương 18: Lừa Tình	28
19. Chương 19: Trầm Yêu Nàng Nhất	30
20. Chương 20: Yêu	31
21. Chương 21: Lời Hứa Của Lý Hạo	33
22. Chương 22: Thị Sát	34
23. Chương 23: Hoàng Hậu Đàm Ngọc Trúc	36
24. Chương 24: Thái Úy Đỗ Kính Tu	37
25. Chương 25: Thần Phục	38
26. Chương 26: Luận Bàn Kế Sách	40
27. Chương 27: Chính Thức Thần Phục	41
28. Chương 28: Chở Thuyền Là Dân, Lật Thuyền Cũng Là Dân	43
29. Chương 29: Luận Bàn Về Tô Trung Từ Và Trần Tự Khánh	44
30. Chương 30: Hoàng Thành Thăng Long	46
31. Chương 31: Ký Ức	47
32. Chương 32: Biến Hóa Vi Diệu	49
33. Chương 33: Phi Tàn	50
34. Chương 34: Lời Đồn	52
35. Chương 35: Nhân Tài	53
36. Chương 36: Đạo Phố	55
37. Chương 37: Bà Chủ Quán Đanh Đá	56
38. Chương 38: Gã Công Tử Bột	58
39. Chương 39: Ác Ma	59
40. Chương 40: Người Thần Bí Áo Đen	61
41. Chương 41: Cuộc Họp Tối Cao	63

42. Chương 42: Khiêu Khích	64
43. Chương 43: Hải Triều Kiếm Pháp	66
44. Chương 44: Cuồng Phong Rống Giận Và Thủy Triều Dậy Sóng	67
45. Chương 45: Không Ai Đơn Giản	69
46. Chương 46: Trần Trung Tá? Chết?	70
47. Chương 47: Di Thư	72
48. Chương 48: Được Mất Đan Xen	73
49. Chương 49: Trần Huyền Trân	75
50. Chương 50: Đá Dế!!!	76
51. Chương 51: Trần Tự Khánh Và Lý Hạo	78
52. Chương 52: Tương Kế Tự Kế	79
53. Chương 53: Sóng Ngầm	80
54. Chương 54: Nổi Sóng	82
55. Chương 55: Sóng Nổi Sóng	83
56. Chương 57: Sóng Trên Điện Thiên An	85
57. Chương 58: Họ Trần Phản Kích	86
58. Chương 59: Thục Phi Nguyễn Thị Thiên Kiều	88
59. Chương 60: Đùa Giỡn Với Sư Tử Hà Đông	90
60. Chương 61: Thuần Phục Sư Tử Hà Đông	91
61. Chương 62: Mùa Xuân Đầu Tiên Của Thiên Kiều	93
62. Chương 63: Con Heo Con Cua Trầm	94
63. Chương 64: Không...	96
64. Chương 65: Lầu Xanh	97

Nhất Thống Thiên Hạ

Giới thiệu

Truyện Nhất Thống Thiên Hạ kể về Lý Hạo, người từng là một giai thoại, một cái gì đó to lớn với tr

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-thong-thien-ha>

1. Chương 1: Huyền Thoại Về Một Ông Trùm

t đám bà già, ông lão đang tập Thái Cực quyền ngoài công viên vậy. Hấn vừa đi quyền vừa trả lời ông Ba, nhưng hơi thở không gấp, không hụt, tựa như hấn đang vừa đứng vừa nói chuyện: “Cuốn Thời Đại Hậu Lê này dài quá, cháu mới chỉ đọc được một nửa. Chiều nay, lại tiếp tục luận bàn môn cờ Tướng đi. Hôm qua, chú thua một nước oan, hôm nay phải cố gỡ gạc lại chút vốn nhỉ.”

Thực ra ông Ba không phải là một người tầm thường, ông chính là cây đa cây đề trong làng Sử Học của Việt Nam. Ông là giáo sư sử học nổi tiếng không chỉ ở trong nước mà ở nước ngoài cũng phải kính nể ông

vài phần. Các bài luận văn của ông được cả những Viện Hàn lâm Khoa học Xã hội trên thế giới tán thưởng. Nghe nói, các buổi hội thảo lịch sử mà có thể mời được ông tham gia thì đúng là còn khó hơn lên trời.

Ông Ba rất vừa ý người đàn ông trước mặt này, hẳn thường xuyên thảo luận với ông những vấn đề về lịch sử rất tâm đầu ý hợp. Còn về chuyện mượn sách lịch sử để đọc thì hẳn chính là khách hàng thường xuyên của ông. Ông Ba vươn tay vuốt chòm râu bạc, ra vẻ tiên phong đạo cốt, cười vang: “Ha ha, được được, nhất định chiều nay tôi sẽ cho cậu biết thế nào là gừng càng già càng cay. Thôi, không làm phiền cậu tập võ nữa. Tôi đi tiếp hai vòng, rồi về nhà ăn sáng đây.”

Lý Hạo chào ông Ba rồi tiếp tục chăm chú đi quyền. Dân chúng trong khu biệt thự Lan Tím đều cảm nhận Lý Hạo là một người đàn ông hiền lành, tốt bụng. Hẳn thường xuyên trò chuyện với hàng xóm quanh nhà. Đôi lúc, có những người gặp chuyện khó khăn thì hẳn lại ra tay giúp đỡ. Hẳn rất gần gũi với đám trẻ em trong khu biệt thự Lan Tím. Vào mỗi buổi chiều, cả đám con nít lại tụ tập xung quanh Lý Hạo để nghe hẳn kể những câu chuyện cổ tích, chuyện hài, có khi cả chuyện lịch sử.

Nhưng phía sau dáng vẻ hiền lành, nụ cười hòa ái đó, lại là một con người hoàn toàn khác. Lý Hạo còn có một thân phận mà không ai trong khu biệt thự Lan Tím ngờ được. Hẳn chính là ông trùm của thế giới ngầm ở Sài Gòn. Có thể nói, trên đất Sài Gòn này, Lý Hạo lật tay làm mây, ngửa tay làm mưa cũng không ngoa. Một tay của hẳn có thể che trời, một cú dậm chân của hẳn có thể làm rung chuyển cả Sài Gòn.

Tuy rằng, hiện nay Lý Hạo đã rửa tay gác kiếm, không màng đến thế sự. Nhưng khi nghe đến biệt danh Hạo Chín Ngón, thì ai ai trong giới xã hội đen cũng bất giác run rẩy như nghe tên Sát Thần đến từ Địa Ngục.

Trước đây rất lâu, không ai biết Lý Hạo đến từ đâu, dân giang hồ chỉ nghe đồn rằng hơn 30 năm trước Lý Hạo lần đầu tiên xuất hiện với thân phận một thằng culi bốc vác, đi chung với Lý Hạo là một cô bé hồn nhiên, xinh xắn.

Cả hai ở chung với nhau trong khu nhà ổ chuột, nằm tại một góc tối tăm của thành phố Sài Gòn phồn hoa. Tuy rằng cuộc sống túng thiếu, nhưng hai người lại cảm thấy vui vẻ hạnh phúc. Những người hàng xóm lúc nào cũng thấy họ cười đùa với nhau như những đứa trẻ con ngây thơ, trong sáng vậy.

Ngày ngày, Lý Hạo ra ngoài cảng nhận bốc vác thuê, còn cô bé thì đi làm tiếp viên ở quán café gần nhà. Có lẽ, suốt kiếp này họ sẽ cứ bình bình lặng lặng như thế mà yên ổn sống đến hết đời. Nếu không có ngày nọ, một gã công tử quần là áo lụa nổi hứng thú đi chui vào quán café tối tăm, và gặp gỡ cô bé. Quả thực, gã công tử ấy không ngờ được chỉ một phút bông bột của gã, không chỉ khiến cho gã vạn kiếp bất phục, mà còn tạo ra trường phong ba bão táp liên tiếp không ngừng trên giới giang hồ.

Rồi đến đêm hôm đó, cái đêm định mệnh đã tạo ra bước ngoặt trong cuộc đời Lý Hạo. Chẳng hiểu nguyên nhân thế nào, Lý Hạo xung đột với Thái Tử. Thái Tử, cái tên như mặt trời giữa ban trưa lúc bấy giờ. Thái Tử là con trai độc nhất của đại ca bang Rắn Lửa, bang phái xã hội đen mạnh nhất ở Sài Gòn.

Thời gian ấy, Sài Gòn còn chia ra nhiều băng đảng. Các băng nhóm ẩu đả, chém giết nhau như cơm bữa mỗi ngày. Tuy rằng loạn lạc khắp nơi, nhưng bang Rắn Lửa có thể nói là hô mưa gọi gió, bá đạo một phương. Bang này gọi là bang Rắn Lửa bởi vì mỗi thành viên đều xăm hình một con rắn đang khè lửa trên ngực phải.

Có người nói lại là Thái Tử mê mẩn cô bé đi chung với Lý Hạo, muốn bắt cô bé về sưởi ấm giường cho hẳn. Thái Tử mang theo khoảng 20 thằng đàn em cầm mã tấu vây đánh Lý Hạo. Lý Hạo vừa tả xung hữu đột với 20 gã côn đồ vừa bảo vệ cô bé kia. Trong tình huống Lý Hạo vừa đá bay một gã thì một gã lẩn xả vào chém. Lúc này, Lý Hạo không còn khả năng đỡ được thì cô bé nhào vào lãnh nhất chém oan nghiệt ấy. Cô bé chết, Lý Hạo mất một ngón tay út. Hẳn nổi cơn thịnh nộ, vung đao chém chết gần chục tên, sau đó phá vòng vây ôm xác cô bé chạy thoát.

2. Chương 2: Những Giấc Mơ Dài

Từ đó, một huyền thoại mới bắt đầu. Huyền thoại về một ông trùm. Huyền thoại về một người có cái hung danh vang dội, Hạo Chín Ngón. Hắn trở thành một gã điên cuồng, khát máu, hung tàn. Lý Hạo sử dụng rất nhiều thủ đoạn, ngoan độc có, giả hoạt có. Hắn chiêu mộ đàn em, thôn tính những băng nhóm nhỏ yếu, dần dần khiêu chiến với những bang phái lớn mạnh. Ngày hắn trả thù Thái Tử là ngày mà giới giang hồ khắc ghi nhất. Tiếng gào thét tê tâm liệt phế của Thái Tử như xoáy sâu vào lòng mỗi kẻ đứng tại hiện trường.

Lý Hạo leo từng bậc thang lên đứng đầu giới giang hồ Sài Gòn. Hắn thống nhất tất cả băng nhóm. Sau khi chinh phục toàn bộ thế giới ngầm, hắn rất khôn ngoan chuyển sang tẩy trắng, dùng những đồng tiền phi nghĩa đem vào đầu tư các ngành công nghiệp, thương nghiệp và dịch vụ. Chân rết của Lý Hạo đã bao trùm mọi ngành nghề, mọi tầng lớp trong xã hội. Có thể gọi Lý Hạo là Ông Vua Không Ngai ở Sài Gòn cũng không phải điều gì đáng chê cười.

Vài chục năm sau, Lý Hạo chuyển giao bang phái cho đám tay chân thân tín quản lý, còn các tập đoàn doanh nghiệp thì ủy quyền cho những đứa con của hắn làm chủ. Đích thực là hổ phụ không sinh khuyển tử. Con của hắn khuếch trương các doanh nghiệp ra càng nhiều ngành nghề hơn nữa, và đang có dấu hiệu có thể chi phối được cả nền kinh tế trong nước.

Từ khi Lý Hạo lui về ở ẩn, thì cái tên Hạo Chín Ngón dần đi vào quên lãng, giờ đây giới xã hội đen chỉ còn nghe kể lại về những truyền kỳ của Hạo Chín Ngón. Không ai biết rằng con người từng khuynh đảo Sài Gòn một thời, lúc này đang ẩn mình trong khu biệt thự Lan Tím.

Hiện tại, Lý Hạo đẩy ra song quyền, một quyền đâm tới theo đường thẳng như hổ vồ mồi, một quyền tạo thành đường cong như rồng uốn lượn. Đây là một môn võ công bá đạo, chí dương chí cương, chuyên môn lấy mạnh chống mạnh, lấy nhanh thắng nhanh. Bởi vì hiện giờ, Lý Hạo đang chú trọng luyện quyền, nên động tác vô cùng chậm chạp, nhưng mỗi một chiêu một thức lại ẩn chứa rất nhiều huyền ảo.

Hắn chăm chú đi quyền mà không để ý vào lúc này trên bầu trời đang có những luồng điện màu vàng rạch ngang bầu trời, Những tia chớp đó xuất hiện ngày càng dày đặc, vằn vện khắp một khoảng không. Bất chợt một tiếng sấm động vang lên, một tia chớp sáng rực đánh thẳng xuống vùng đất Lý Hạo đang đứng.

Lý Hạo nghe thấy tiếng sấm thì ngược nhìn lên, hắn chỉ kịp trợn mắt nhìn thấy ánh sáng vàng chói đánh thẳng xuống đỉnh đầu. Hắn ngậy người, giờ đây hàng loạt những hình bóng thân quen hiện lên trong tâm trí hắn. Có hình ảnh sư phụ hắn, người mà hắn luôn kính yêu tôn thờ. Có người con gái ấy, người con gái đầu tiên làm trái tim hắn rung động, cũng là người con gái có số phận bất hạnh ấy, hắn thấy cô ấy mỉm cười với hắn, hắn thấy cô ấy dang rộng hai tay như muốn ôm chầm lấy hắn. Và có những người phụ nữ của hắn, những đứa con của hắn, những chiến hữu vào sinh ra tử cùng hắn...

Sau đó, hắn thấy mình chìm vào những giấc mơ dài, những giấc mơ hỗn loạn ngất ngưởng. Hắn cảm giác giống như đang xem những thước phim đan xen với nhau, chưa hết cảnh quay này lại chen vào cảnh quay khác. Có cảnh những tòa nhà ngã nghiêng, hàng rừng cây bốc cháy, khói lửa mịt mù, những ngọn núi sụp đổ, những hòn đảo vỡ vụn chìm dần xuống đáy biển. Rồi đến cảnh những quân đoàn chiến đấu kịch liệt, những đội quân chiến đấu ở khắp nơi, trên đất liền, trên mặt biển, trên khắp bầu trời.

Tiếp theo, hắn thấy một giống loài kì quái đang bắt bớ, giết hại dân chúng. Lý Hạo nghe thấy những tiếng kêu gào thảm thiết, tiếng ai oán thê lương thấu tận trời xanh. Và những người ấy bị lôi đi xềnh xệch, hai tay vươn về phía hắn, ánh mắt chất chứa nỗi bi ai, môi mấp máy dường như muốn cầu xin điều gì đó với hắn.

Giấc mơ cuối cùng là giấc mơ dài nhất, Lý Hạo được trải nghiệm một cuộc sống hoàn toàn khác. Hắn được nhìn thấy mọi hành động của nhân vật chính trong mơ, hắn có thể thấu hiểu được ý nghĩ, cảm nhận được sự vui sướng, cũng như nỗi đau khổ của người đó. Hắn trải qua giấc mơ đó thật dài, thật dài, rồi chìm sâu vào giấc ngủ.

Tí tách! Tí Tách! Hai giọt mưa rơi xuống mí mắt khiến hắn choàng tỉnh khỏi giấc ngủ. Lý Hạo mở bừng mắt, nhồm người chồm dậy, hắn giơ cả hai tay lên trời, gào thét như điên dại: “Mình không chết, mình không chết. Ha ha ha, Lý Hạo này không chết. Trời đánh Lý Hạo này cũng không thể chết được, ha ha ha ha...”

Sau cơn điên cuồng, hắn dần bình tĩnh lại, đánh giá cảnh vật xung quanh mới nhận ra nơi này hoàn toàn xa lạ. Đây là một khu vườn rộng rãi, xung quanh trồng toàn những cây cảnh quý hiếm. Hắn rảo bước đi về phía trước thì thấy cả một vườn hoa đủ màu sắc đang lung lay đón nhận sự tẩy lễ của cơn mưa phùn.

Theo thói quen thường ngày, Lý Hạo nhấc tay phải vuốt ve lên phần cụt trên ngón út của bàn tay trái. Hắn lặng người đứng yên như trời trồng, giống như có một luồng sét đánh thẳng vào trái tim hắn, khiến tim hắn nhói lên đập thình thịch. Hắn nhìn xuống quần áo của mình đang mặc lại phát hiện toàn bộ quần áo đều một màu vàng, xung quanh lại thù hình rồng uốn lượn vô cùng uy vũ.

Không hổ là ông trùm một phương, rất nhanh Lý Hạo đã dần nổi xúc động xuống, hắn nhanh chóng đi về phía trước để khẳng định suy đoán của bản thân. Tiếp theo, hắn nhìn thấy một tòa nhà cực kỳ rộng lớn. Hắn cứ đứng dưới mưa lặng lẽ nhìn tòa nhà, chốc lát lại ngược nhìn những cảnh vật xung quanh. Hắn lẩm bẩm: “Mọi thứ đều rất giống những gì xuất hiện trong mơ, tòa nhà này, cây cối này, cả mái đình ở đằng kia nữa, đều y hệt. Chẳng lẽ mình vẫn còn đang mơ?”

Hắn vung tay tát mạnh vào má của mình. Hắn thấy đau điếng, cảm giác ran rát từ bên má và bàn tay truyền lên tận óc. Đúng lúc này, tiếng eo eo như tiếng gà trống thiên vọng đến: “Hoàng thượng, ôi giờ, hoàng thượng đây rồi, ngài làm lão nô lo quá. Sao ngài lại đứng dưới mưa thế kia. Hoàng thượng mau vào đi, kéo cảm lạnh đấy ạ.”

3. Chương 3: Lý Hạo Sảm

Lý Hạo như chết đứng. Hắn lặng người hồi lâu. Lão thái giám cất tiếng khuyên bảo mãi hắn mới phục hồi lại tinh thần đi theo lão thái giám. Hắn được dẫn đến một nhà tắm rất rộng rãi, ở giữa có một bồn tắm xa hoa, lộng lẫy. Lý Hạo đuổi lão già kia ra, đoạn cởi quần áo mà bước vào bồn tắm.

Lát sau hắn thấy có hai cô gái đi vào nói rằng muốn hầu hạ hắn tắm, như bình thường thì hắn cũng không ngại gì mà bảo hai cô gái cùng phóng vào bồn tắm với hắn, rồi chơi trò uyên ương hí thủy. Nhưng thực sự lúc này hắn chẳng có tâm trạng đâu để chơi trò chơi thích thú đó, hắn đang rất hoảng loạn. Đúng vậy, hắn cực kỳ hoảng loạn.

Tựa đầu vào thành bồn tắm hắn lật lại tất cả những vấn đề mà hắn trải qua từ lúc cái tia chớp vàng chóa đánh trúng đầu cho đến hiện tại. Hắn phải chấp nhận một sự thật là bản thân mình đã xuyên việt. Chẳng những thế mà linh hồn của hắn đã nhập thể vào một vị vua. Đây là vị vua triều Lý, tên húy là Lý Hạo Sảm, thường gọi là Lý Sảm, khi đăng cơ lên ngôi, tự xưng là Lý Huệ Tông.

Giấc mơ cuối cùng của hắn chính là toàn bộ ký ức của vị vua Lý Huệ Tông. Từ đó hắn có thể hình dung được toàn bộ mọi tình thế của mình lúc này. Lý Sảm lên ngôi mới được 2 tháng, cũng thật tội nghiệp cho Lý Huệ Tông, ngồi vào ngai vàng chưa ấm chỗ đã bị Lý Hạo nhảy vào hâm nóng ghế ngồi mất rồi.

Hiện giờ, Lý Hạo băn khoăn nhất về chuỗi sự kiện xảy ra. Tại sao lại có một tia sét màu vàng? Tại sao hắn lại có những giấc mơ hỗn loạn đó? Tại sao hắn lại nhập thể vào vị vua này mà không phải là vị vua khác. Chẳng hạn như nhập thể vào Khang Hy, hay Ceasar, hay Tần Thủy Hoàng gì gì đó có phải tốt hơn không? Tại sao lại là Lý Huệ Tông cơ chứ? Lý Huệ Tông, người có số phận bi ai, một vị vua phải chịu cảnh nước mất nhà tan. đọc truyện mới nhất tại .

Hắn đang rất buồn chán, hắn ủ rũ ngã đầu vào thành bồn tắm mà thiếp đi lúc nào không biết. Rất lâu sau đó, Lý Hạo nghe tiếng gọi rất dịu dàng: “Bệ hạ sao lại ngủ trong bồn tắm như thế?”

Lý Hạo mở mắt nhìn người phụ nữ đang yếu điệu đi đến trước mặt. Đó là nguyên phi Trần Thị Dung, người mà Lý Huệ Tông yêu say đắm. Hắn vội vàng đáp: “Tôi ... tôi nằm đây rồi mệt quá ngủ lúc nào không hay.”

Trần Thị Dung thoáng nhíu mày rồi mỉm cười: “Bệ hạ thật là, mau ra ngoài đi, để thần thiếp mặc quần áo cho người.”

Lý Hạo bất thần nhìn Trần Thị Dung. Dích thực là tuyệt đại mỹ nữ khiến cho Lý Huệ Tông điên đảo thần hồn. Nàng có đôi môi anh đào, dáng người nàng như một đóa phù dung rạng ngời, nàng có đôi mắt sáng như trăng rằm thể hiện sự thông minh, tài trí. Mỗi cái gợn tay, nhấc chân của nàng thướt tha như làn gió mùa xuân, tỏa ra hương hoa thơm mát làm cho người đối diện ngây ngất như lâm vào cõi hư vô.

Lý Hạo cảm giác như đang bị thôi miên, nhất thời hoảng hốt, tay trái bấm mạnh vào bắp đùi, tay phải tức thời xua loạn: “Không cần đâu, cô cứ ra ngoài trước đi, để từ từ rồi tôi tự mặc lại cũng được.”

Trần Thị Dung ngẩn người với kiểu xưng hô khác lạ và điệu bộ kỳ quái hiện giờ của Lý Hạo. Nàng cũng không nói gì nữa, sau đó cúi mình thi lễ, đoạn xoay người ra ngoài. Lý Hạo đợi nàng đi xa thì bước ra khỏi bồn tắm, cuống quýt mặc quần áo vào, sợ lại có thêm một người đàn bà nào nữa chui vào phòng tắm của hắn.

Bản năng sinh tồn của ông trùm trời dậy, đánh động hắn rằng tuyệt đại mỹ nữ vừa rời đi có phần nào đó vô cùng nguy hiểm, phải luôn cẩn thận với nàng, nếu không hắn sẽ phải lâm vào khốn cảnh lúc nào cũng không hay biết.

Hắn đứng trước gương ngơ ngác nhìn khuôn mặt hoàn toàn mới lạ. Một gương mặt tuấn tú, đôi mắt sáng ngời lấp lánh thần quang thể hiện sự tinh anh. Nhìn như thế nào cũng không giống một hôn quân, phải chết trong khuất nhục vào cuối cuộc đời.

Lý Hạo đi ra cửa thì thấy lão thái giám đang đứng khom mình trước cửa đợi hắn. Lý Hạo nói: “Chú làm gì mà cứ cúi xuống thế, đi nào, chúng ta đến phòng đọc sách, tôi muốn đến đó.”

Lão thái giám ngơ ngác, sau đó ứng tiếng, tiếp theo lật đật, dẫn Lý Hạo đi vòng vòng vèo vèo qua mấy hành lang, mấy dãy phòng, mới đến được ngự thư phòng. Trong lòng của Lý Hạo rối như tơ vò, nên chẳng có thời gian đâu mà than ngắn thở dài với hoàng cung rộng lớn như thế. Lý Hạo vào trong phòng rồi đuổi hết đám thái giám hầu hạ xung quanh ra khỏi phòng, không quên dặn dò không cho bất cứ ai cũng không được vào làm phiền hắn. Hắn muốn ở đây để tĩnh tâm suy nghĩ lại tất cả mọi chuyện điên rồ đang xảy ra xung quanh mình.

Ngự thư phòng là một căn phòng lớn, chứa đầy những sách, hắn ngồi phịch xuống quét mắt liếc ngang căn phòng mới của mình. Bởi vì hắn có được toàn bộ ký ức của Lý Hạo Sảm nên việc đọc, viết chữ thời Lý, hắn đã nắm như lòng bàn tay. Hắn nhắm mắt trầm ngâm, hít vào thở ra theo bài luyện khí công mà hàng ngày hắn vẫn tập luyện. Đến giờ thì hắn mới có thể từ từ bình tâm lại.

Rất lâu sau, Lý Hạo mở bừng mắt, đôi mắt lấp lánh thần quang. Bản năng của đại nhân vật đứng trên đỉnh giới giang hồ đất Sài Gòn đã trở về. Theo thói quen, Lý Hạo đưa tay vuốt ve lên ngón tay út của mình, hắn ngược đầu nhìn xuống, tự lẩm bẩm: “Ngón tay mới này sao lại nõn nà như của đàn bà vậy, tên vua ngu ngốc Lý Huệ Tông sống trong nhung lụa quá lâu rồi, ngay cả nhà cửa, vợ, con cũng không giữ được. Thôi thì để Hạo Chín Ngón này bảo vệ hộ người. Ông Trời muốn tuyệt đường sống của ta, cho ta đầu thai vào kiếp vua ngu ngốc. Khốn nạn! Đã thế ta sẽ đấu với Ông Trời, ta sẽ thay đổi căn khôn, quét sạch mọi kẻ thù của ta. Kiếp trước ta đã làm được, kiếp này ta cũng sẽ làm được. Ông Trời, hãy chống mắt mà xem.”

Lý Hạo siết mạnh bàn tay, cả thân mình cơ hồ bùng bùng tỏa ra khí thế bá vương, duy ngã độc tôn. Hắn đập bàn, phóng mình bay ra giữa phòng, đi bài quyền Long Hồ Song Sát. Đôi tay mảnh khảnh múa lên những đường quyền đầy lực.

4. Chương 4: Điện Thiên An

Lý Hạo đang gục đầu trên bàn mơ màng ngủ, chợt nghe tiếng the thé vọng đến: “Hoàng thượng, Hoàng thượng, đã đến giờ Mão rồi, hoàng thượng mau dậy đi ạ.”

Lý Hạo nghiêng đầu sang một bên, nhắm mắt ngủ tiếp, đồng thời chửi bới với giọng tức giận: “Giờ Mão?! Giờ Mão là cái quỷ gì? Đêm qua, tôi thức khuya, để tôi ngủ nữa.”

Tiếng the thé ở ngoài cửa lại cất lên với âm thanh khẩn khoản cầu xin: “Ai ui, Hoàng thượng dậy đi thôi, sắp đến giờ lên triều rồi.”

Lý Hạo hậm hực lắm lắm: “Cái gì mà hoàng thượng, cái gì mà lên triều! Hả, khôn kiếp.” Giờ đây, Lý Hạo mới nhận ra bản thân không còn là lão đại ca về hưu, trùm xã hội đen ở Sài Gòn nữa, mà hắn đang phải đóng vai ông Hoàng ở thời cổ đại mất rồi.

Lý Hạo đứng dậy, phúi phúi quần áo mấy cái, đồng thời suy nghĩ cẩn thận vấn đề đối phó đã dự liệu cả tới qua, sau đó ra ngoài thản nhiên nói: “Thật cực khổ cho Lê công công quá. Đi, đi lên triều thôi,”

Thì ra người đang đứng bên ngoài gọi cửa này giờ chính là lão thái giám Lê Việt Tiến. Lão là người trung thành nhất mực với Lý Sảm. Lão luôn chăm sóc kẻ cận Lý Sảm từ bé đến lớn, kể cả khi chạy loạn đến giờ, lão vẫn không rời khỏi bên người Lý Sảm nửa bước. Đến khi Lý Sảm đăng cơ, vẫn nhớ đến công ơn của Lê Việt Tiến, nên phong cho lão làm Thượng Phẩm Phụng Ngự, đây là chức quan lớn của hoạn quan, được phép hầu cận bên Vua trong nội cung, cũng như khi vua có dịp xuất hành.

Lê Việt Tiến thấy Lý Hạo đòi lên thẳng triều với y phục thế này thì hoảng hốt can ngăn: “Hoàng thượng ơi hoàng thượng, ngài làm sao mà lên triều với bộ long phục này được, phải thay bộ long phục khác mới có thể lên triều.”

Lý Hạo ngẩn người dang hai tay, nhìn tới lui bộ quần áo này thì mới nhớ ra đây là bộ quần áo để mặc của vua khi nghỉ ngơi. Hắn lắc đầu ngán ngẩm, quả thực vẫn chưa thể quen được lối sống mới thay đổi nhanh như thế. Hắn cố gắng suy nghĩ thật chu đáo phải làm gì tiếp theo, để lão già ở bên cạnh không đoán bậy đoán bạ về những hành vi của mình gần đây nữa. Hắn ngược đầu, phất tay che dấu sự xấu hổ, nói: “Về Long An cung, nhanh chóng thay long phục cho trẫm, kéo lên triều trễ mất.”

Long An cung là hành cung mà Lý Sảm thường ở, nhưng từ khi Lý Sảm đăng cơ, lại rất ít khi ở đó. Mỗi khi tan triều thì hắn lại đến ở luôn trong hành cung của Nguyên phi Trần Thị Dung, những phi tần khác kể cả hoàng hậu, Lý Sảm cũng chưa từng chạm tới, đủ để thấy Lý Sảm say mê Nguyên phi Trần Thị Dung đến cỡ nào.

Lão thái giám Lê Việt Tiến dẫn Lý Hạo quay về hành cung, rồi sai hai cung nữ mau mắn thay long phục để Lý Hạo lên triều. Lý Hạo cảm thấy làm Vua thật quá sướng. Khi thay quần áo, chỉ cần dang hai tay ra, là có hai người đẹp đứng xung quanh cởi áo, mặc áo luôn cho hắn.

Sau đó, Lý Hạo được dẫn đường rời cung, có chiếc kiệu gỗ thiếp vàng đợi sẵn, ở trên có che lọng màu vàng thêu hình rồng uốn lượn. Lúc hắn ngồi vững vàng trên kiệu, được bốn tên thái giám khiêng lên, thẳng hướng cung điện mà đi. Lý Hạo cảm giác một loại hưởng thụ vô cùng, ngồi trên kiệu cho người khác khiêng đi, tuy nghiêng qua nghiêng lại, còn xóc nảy liên tục, không thể bằng ngồi xe hơi ở kiếp trước, nhưng tạo cho người ta một cảm giác hãnh diện, tự kiêu.

Đi được một lát, Lý Hạo nhìn thấy tòa cung điện rộng lớn ở phía trước, hắn còn loáng thoáng nghe được tiếng ồn ào của rất nhiều người nói chuyện truyền tới. Tòa cung điện uy phong, hoành tráng này tên là điện Thiên An.

Phía trước điện Thiên An có chiếc sân to và thềm bậc xây bằng đá xanh tạo thành ba lối vào. Phía nam nền điện còn có hàng lan can cao khoảng 100 cm. Mặt trước, hướng chính nam của điện Thiên An là thềm điện xây bằng những phiến đá hộp lớn, gồm mười bậc, có bốn rồng đá, chia thành ba lối lên đều nhau tạo thành Long Trì.

Theo kí ức của Lý Sảm thì Lý Hạo biết được, rồng đá điện Thiên An là một di sản kiến trúc nghệ thuật tuyệt tác, tiêu biểu cho nghệ thuật điêu khắc thời Lê sơ. Được chạm trổ bằng đá xanh, rồng đá có đầu nhô cao, đầu to, mắt tròn lồi, sừng dài có nhánh, bờm lượn ra sau. Thân rồng uốn lượn mềm mại thành nhiều vòng cung, nhỏ dần về phía nền điện, trên lưng có đường vây dài nhấp nhô như vân mây, tia lửa.

Lý Hạo nghiêng đầu nhìn về phía bắc của nền điện Thiên An, lại thấy một thềm bậc lên xuống nhỏ hơn so với bậc thềm chính ở phía nam. Hai bên bậc thềm có hai rồng đá có dáng đắp của triều đại trước, rồng

dài hơn ba mét, uốn bảy khúc, thân có vẩy, lưng như hàng vây cá, chân rồng năm móng... Hai bên lan can trang trí hoa sen, sóng nước, đao, lửa, vân mây...

Lý Hạo yêu cầu dừng lại một hồi trước sân điện, để thưởng thức những thành quả vĩ đại này. Trước mặt hắn là tòa cung điện Thiên An nguy nga, cao bốn tầng, những cây cột to cao sơn phết đỏ tươi, chạm rồng phượng, thần tiên, cực kỳ tráng lệ.

Lý Hạo đứng trên Long Trì phóng tầm mắt nhìn bốn phía xung quanh, tự nhiên trong lòng hắn xuất hiện loại cảm giác cao cao tại thượng, bao quát chúng sinh. Hắn thấy ở phía xa xa các tòa kiến trúc hùng vĩ khác, bên trái là điện Tuyên Đức, bên phải là điện Diên Phúc. Hướng đông Long Trì đặt điện Văn Minh, hướng tây là điện Giảng Võ. Hai bên trái phải thêm rồng đặt lầu chuông đối nhau để dân chúng, ai có việc kiện tụng oan uổng thì đánh chuông. Nhìn đến đây, thì hắn lại bật cười ác độc nghĩ: “Không biết lão vua cha Lý Cao Tông phá quốc chi quân kia, có giải được vụ án oan nào hay chưa?”

Bốn chung quanh Long Trì đều có hành lang giải vũ để các quan hội họp và 6 quân Túc vệ. Phía trước làm điện Phụng Thiên, trên điện dựng Lâu Chính Dương làm nơi giữ giờ khắc. Nhìn đến lầu giữ giờ khắc, Lý Hạo mới nhớ ra giờ khắc thời xưa tính như thế nào thì hắn từng đọc qua, nhưng bây giờ thì hắn hoàn toàn quên mất. Lý Hạo tự nhủ: “Lát nữa ra về, phải vào phòng sách tìm hiểu lại một chút kiến thức thời đại này mới được.”

Phía sau Long Trì dựng điện Trường Xuân, trên điện dựng Các Long Đỗ làm nơi nghỉ ngơi nhìn ngắm. Bên ngoài đắp một lần tường thành bao quanh gọi là Long thành. Càng quan sát, Lý Hạo càng bội phục sự tài giỏi của người thời cổ đại. Tuy rằng trước đây họ còn khiếm khuyết nhiều mặt, nhưng trí tưởng tượng và tài điêu khắc của cha ông ta đã vô cùng phong phú. Lý Hạo thở dài tiếc nuối, về sau tất cả mọi thứ ở đây sẽ tan thành mây khói bởi thời gian và chiến loạn.

5. Chương 5: Lên Triều

Lão thái giám dẫn đường mời Lý Hạo vào điện chầu. Khi Lý Hạo bước vào điện, thì thái giám Lê Việt Tiến cất tiếng the thé hô vang: “Hoàng thượng giá lâm.”

Lý Hạo chậm rãi đi từng bước đến ngai vàng, tuy rằng đầu luôn thẳng, nhưng đôi mắt không ngừng đảo liên hồi, nhằm đánh giá cảnh vật phía trong điện. Và hắn thấy một đám người quỳ xuống, cúi đầu tung hô: “Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Lý Hạo khoan thai ngồi lên ngai vàng. Hai bên có hai tên thái giám trẻ tuổi cầm hai cây quạt chầm chầm phe phẩy, thổi vào lưng hắn từng đợt gió mát hiu hiu. Lý Hạo mỉm cười quan sát các quan đại thần đã đứng thành hàng ngũ chỉnh tề.

Tràng diện đối mặt với hàng trăm người như thế này không phải là hắn chưa từng trải qua bao giờ, nên biểu hiện tự tin như thế cũng là bình thường. Kiếp trước Lý Hạo trải qua bao lần ranh sinh tử, chém giết liên miên, có tình cảnh nào mà hắn chưa được trải nghiệm cơ chứ. Hắn nhếch mép, cất tiếng: “Các vị cứ tự nhiên, kiếm chỗ ngồi xuống đi!”

Lão thái giám Lê Việt Tiến hóa đá, các binh lính đứng xung quanh hóa đá, toàn bộ quan viên đang quỳ bên dưới điện cũng đồng loạt hóa đá. Lý Hạo chợt cảm thấy có gì đó không đúng, mới nhớ lại câu nói vừa rồi của mình. Thực ra đó chính là câu nói cửa miệng của hắn, khi bắt đầu cuộc họp hội nghị với đám đàn em dưới trướng. Đây chỉ là phản xạ có điều kiện, hắn nhất thời buột miệng mà thôi, không thể trách hắn được. Hắn đến thời đại này bao lâu cơ chứ? Mới chỉ có mười mấy tiếng đồng hồ là cùng. Bất hắn phải thích ứng ngay ư? Buồn cười, đến cả thần tiên cũng không được.

Lý Hạo hậm hực, văng tục trong lòng: “Mấy cái quy củ chó chết thời xưa, làm mình mất mặt liên tục, con bà tui nó, sau này mình sẽ xóa sạch hết.” Nhưng ngoài mặt lại cười vang ha ha: “Ha ha ha, hôm nay trầm cao hứng, nói đùa mấy câu thôi. Được rồi. Các ái khanh, bình thân!”

Tới bây giờ, đám quan lại trong triều mới lục tục đứng dậy, hai hàng cánh chuồn trên mũ lung lay theo nhịp đứng dậy của họ. Từ thời vua Lý Thánh Tông đã bắt đầu áp dụng kiểu mẫu triều phục cho các quan. Vua

cấp cho trăm quan mũ cánh chuồn, đương thời gọi là mũ phước đầu, quy định triều phục vào châu là đội mũ cánh chuồn và đi hia. Các triều đại sau tiếp tục áp dụng những đồ dùng đó làm triều phục.

Tất cả đều nghiêm chỉnh đứng thẳng, cúi đầu, hơi nghiêng mình về phía trước, tức thì trong đại diện im phăng phắc, không nghe cả tiếng kim rơi. Lý Hạo hơi bất ngờ về tác phong của quan viên thời xưa, quy định trong triều cũng có cái hay của nó. Nào có giống với thời Lý Hạo sống ở kiếp trước, khi họp đại biểu Quốc Hội, có cả những đại biểu ngủ gật, hoặc là hai người quay ngang sang nói chuyện với nhau trong giờ họp nữa. Tiếp theo, lão thái giám ho khan một tiếng, lớn giọng nói: “Ai có việc thì tấu, không việc, bãi triều.”

Lúc này một người đứng ra khỏi hàng ngũ, cất tiếng: “Khải bẩm hoàng thượng, thần có chuyện cần tấu.”

Lý Hạo nhận ra đó là Trung thư thị lang Cao Quang Viễn, hần hơi nhú mào nhìn nhìn vị đại thần này, thầm nghĩ: “Hôm nay là ngày đầu tiên ta lên triều, tên này ăn no rửng mỡ lại còn chạy ra tấu, muốn bêu xấu ta chắc. Nhưng không sao, thẳng dần Lý Huệ Tông cũng có biết cái gì đâu, mỗi lần lên triều chỉ biết nghe và phán lung tung một hồi sau đó cho bãi triều. Như vậy lại may ỉnh vào thời điểm này, có giả ngu cũng không ai biết.”

Thấy hần im lặng hồi lâu, khiến Trung thư thị lang Cao Quang Viễn bất giác đổ mồ hôi lạnh sống lưng, tưởng bản thân phạm phải sai lầm gì để cho long nhan đổi sắc. Chốc lát sau, Lý Hạo mới phun ra được hai chữ: “Chuẩn tấu.”

Cao thị lang bắt đầu nói giống hệt như tiếng học trò đang tập đọc tứ thư ngũ kinh, nhưng giọng nói pha chút run rẩy, bị vua nhìn chòng chọc như vậy thì ai mà không sợ hãi cơ chứ, chỉ nghe hần nói: “Khải bẩm hoàng thượng, hiện nay các vùng trong cả nước đang chịu cảnh thiên tai khắp nơi, dân tình ai oán, đang cần triều đình trợ giúp rất nhiều. Cụ thể là các vùng đang chịu thiên tai nặng nhất như lộ Diễn Châu đang chịu cảnh hạn hán, đồng ruộng khô héo. Lộ Long Hưng thì bị vỡ đê, nước tràn khắp nơi, dân chúng kêu than không ngừng. Lộ Thiên Trường lại đang chịu sự tàn phá của mưa bão, úng ngập ruộng đồng. Ngoài ra ở các châu, lộ khác đang gặp phải các tình cảnh thiên tai cũng không khá gì hơn.”

Trung thư thị lang Cao Quang Viễn vừa chấm dứt bài tấu chương, vội vã rút lui về vị trí đứng. Hiện tại, hần mới phát giác, toàn bộ lưng áo đã ướt sũng. Không phải đây là lần đầu tiên hần khải tấu, trước đây hần cũng từng đứng trước bá quan văn võ và Lý Huệ Tông bẩm tấu vài lần. Nhưng chưa có lần nào hần có cảm giác sợ hãi như lần này. Hần cảm thấy hôm nay khí chất của vị vua đang ngồi trên ngai vàng kia, phảng phất sự âm trầm, khủng bố.

Khí chất của một người nào phải tự nhiên mà có, nó chính là được rèn giũa theo thời gian, năm tháng và trải nghiệm của mỗi người. Hạo Chín Ngón đập lên biết bao mạng người để leo lên đỉnh, thì khí chất hung tàn, khát máu đã bám rễ chặt chẽ với linh hồn của hần. Thế nên, Cao Quang Viễn bị Lý Hạo chiếu tướng mà không run rẩy mới là chuyện lạ. Tuy nhiên, chuyện này cũng chỉ Cao Quang Viễn là cảm nhận được, các đại thần khác đều không hề hay biết, kể cả những quan viên đứng đầu. Bởi vì, triều luật nghiêm khắc, nên không có ai ngẩng đầu lên trông thấy vua, quan hai người bọn họ đầu khí thế với nhau cả.

Xét cho cùng thì cũng tội nghiệp cho Cao Quang Viễn, hần cứ tưởng hần phạm tội gì đó bị vua biết được. Thực ra là hần có tật giết mình, hôm qua hần mới nhận tiền đút lót của lão phú ông gần nhà để chạy tội cho lão. Hần khổ sở nghĩ chẳng lẽ hoàng thượng đã nghe ai mật tấu về chuyện đó. Nhưng hần đâu ngờ, nguyên nhân Lý Hạo bức tội hần đơn giản là vì hần đứng ra tấu quá nhiều chuyện, yêu cầu Lý Hạo giải quyết.

Mặc dù định lực của Lý Hạo rất cao, nhưng lúc này hần vẫn phải tức giận nhìn Cao Quang Viễn thao thao bất tuyệt nói một tràng dài về những vùng đang bị thiên tai cần cứu trợ. Những vấn đề này mà kêu hần đi giải quyết sao? Một đại ca xã hội đen mới chuyển thể như hần, thì một chút hiểu biết về những vấn đề này cũng không có nữa là. Lý Hạo đang ngẫm bối mớ mười tám đời tổ tông nhà Cao Quang Viễn ra mà nguyên rủa. Ngày đầu tiên hần lên triều, đã đem củ khoai lang nóng bỏng ném vào trong tay hần.

Lý Hạo rất dứt khoát học theo bộ dáng của Lý Sấm mà phán: “Chư vị ái khanh có cao kiến gì, hãy đưa ra để cùng nhau bàn bạc.” Phán xong, hần liếc mắt nhìn đến những quan viên đang châu, về mặt đây chờ mong.

6. Chương 6: Quyền Thần

Lý Hạo quét mắt nhìn hồi lâu, thấy quần thần phía dưới vẫn im phăng phắc, không ai mấy may động đậy. Lý Hạo ngẫm tức giận, chẳng lẽ mấy tên ôn thần đồng loạt câm khẩu, cố ý muốn làm xấu mặt mình.

Lát sau, một người có vóc dáng thấp bé đứng ra khỏi hàng, người đó là bộ thị lang Đào Thường đứng ra lên tiếng: “Vi thần xin có ý kiến.”

Lý Hạo lộ ra vẻ mặt ngây ngô, ngoác miệng nói: “Chuẩn tấu.”

Bộ thị lang bộ hộ Đào Thường chấp hai tay cung kính, mà rằng: “Theo ý kiến của hạ thần, đầu tiên triều đình sẽ trợ giúp từng lộ một, giải quyết đến lộ nào, thì dứt điểm lộ ấy, mới có thể tiếp tục trợ giúp tới lộ khác. Theo như vi thần thấy, lộ Diễn Châu gần kinh thành hơn cả và hứng chịu hậu quả của thiên tai nặng nề nhất, ta nên chú trọng đầu tiên vào lộ này, rồi sau đó mới đến các lộ tiếp theo.”

Ngự sử đại phu Lý An Khang, nghe bộ thị lang bộ hộ Đào Thường nói như thế, có điều phật ý, liền xin phép Lý Hạo, rồi buông lời can gián: “Thần trộm nghĩ, việc các vùng không cần phân chia trước sau, cần cứu tế tai dân cùng một lúc để tránh cho nạn dân ở các nơi còn lại phải chịu cảnh chờ đợi, sống trong khổ sở, làm ảnh hưởng đến vấn đề dân sinh.”

Rồi bộ thị lang bộ binh Đỗ Nguyên lại đứng ra xin tâu, người này hình dáng cao to, mày rậm, mắt sâu, nhưng đôi môi lại mỏng, gây cho người đối diện cảm giác áp bức khó dò, hắn nói: “Thần thiết nghĩ, cảnh thiên tai, năm nào chẳng có, việc đó cần để sau. Việc trước mắt bây giờ là giặc cướp nổi lên như ong, hầu như châu, lộ nào cũng xuất hiện vài đám tặc tử, từ bọn mã tặc, đến sơn tặc, và cường đạo nơi nơi xuất hiện, ngày đêm cướp bóc, khiến cho thương nhân kêu khóc thấu trời. Điều cần thiết nhất bây giờ là phải cử quân triều đình đi dẹp loạn đám cường đạo đó, để tạo phúc cho lê dân bá tánh, dương oai triều ta.”

Lý Hạo gật gù, ra chiều đắc ý lắm, vỗ mạnh lên tay ngai vui vẻ mà phán: “Các khanh tâu đều có lý cả, không biết còn vị đại thần nào khác có cao kiến gì hay chăng?”

Giờ đây, thái úy Đỗ Kính Tu mới từ từ ra khỏi hàng cúi đầu xin nói, lão là cựu thần hai triều, đức cao vọng trọng, lời lão nói luôn được sự ủng hộ của cựu thần triều trước, lão chậm rãi tấu rằng: “Theo ý của lão thần, triều ta nên vì bách tính mà giải họa thiên tai, cần kiểm tra vùng nào bị nặng nhất thì đi cứu trợ vùng đó trước, các vùng chịu sự tàn phá nhẹ hơn thì để sau.”

Thái úy Đỗ Kính Tu vẫn còn đang có lời muốn nói thì đột nhiên một người đứng hàng trên cùng, từ đầu đến cuối một mực không để ý ai, chỉ lo nhắm mắt, chăm chú dưỡng thần, lại chen ngang nói không màng phép tắc, người ấy là thái úy phụ chính Tô Trung Từ, giọng hắn oang oang cất tiếng như giữa chốn không người: “Ý của thần chính hợp ý của Đỗ thái úy đại nhân, thần đã tìm hiểu và biết được lộ Long Hưng là chịu thiên tai nhiều nhất, nên cứu trợ ở đây trước tiên.”

Đỗ Kính Tu thấy Tô Trung Từ ngắt lời mình, lão cả giận phản đối: “Sao Tô thái úy biết rõ ở đó là chịu thiên tai nặng nhất?”

Tô Trung Từ điềm nhiên đáp: “Bổn quan đã điều tra rõ rồi, không cần Đỗ thái úy bận tâm.”

Lúc Tô Trung Từ nói đến lời này, hắn không biết được trong mắt Lý Hạo xẹt qua một tia lạnh lẽo.

Tô Trung Từ có bộ dạng to cao, vạm vỡ, đường đường chính chính, khí thế ngút trời, mặt đen râu dài, có dáng dấp của người miền biển. Khoảng thời gian trước khi xảy ra loạn Quách Bốc, hắn làm chức quan nhỏ trong triều, có quen biết với thái tử Lý Sảm. Về sau, nhờ Tô Trung Từ và Trần Lý phò trợ đánh dẹp Quách Bốc giúp, nên Lý Sảm mới có cơ hội bước lên đỉnh vương vị như vậy.

Hiện tại chương thành hầu Trần Tự Khánh cũng ra góp lời: “Bẩm hoàng thượng, chuyện lộ Long Hưng bị thiên tai tàn phá trầm trọng nhất là xác thực, vi thần cũng đã cho người điều tra cận kề.”

Kế tiếp thái bảo Trần Thừa cũng ra góp vui ứng tiếng: “Các châu lộ khác đều là hồi tai nạn nho nhỏ, đâu bằng một góc thiên tai của lộ Long Hưng, tiếng ai oán vang vọng, người người đều biết. Chuyện này đã rõ, thiết nghĩ bệ hạ nên quyết định luôn, không cần phải bàn lui nữa.”

Rồi một đám quan lại thân tín bên gia tộc họ Trần nhao nhao phát biểu, dị khẩu đồng thanh, xưng lời của Tô Trung Từ đại nhân là chí phải. Lý Hạo cười cười đưa ra quyết định: “Nếu như chư vị bá quan văn võ đều đã cho rằng như thế, thì trăm xuống chỉ, trợ giúp lộ Long Hưng đầu tiên, sau đó sẽ đến các lộ khác thì bàn sau, mọi chuyện giao cho trung thư thị lang Cao Quang Viễn toàn quyền xử lý.”

Tuy rằng Lý Hạo biểu hiện ra ngoài như vậy nhưng trong lòng không ngừng cười lạnh, hẳn biết rõ gia tộc họ Trần đánh chủ ý giúp đỡ cho vùng quê của bọn chúng mà thôi. Tô Trung Từ, Trần Tự Khánh, Trần Thừa đều là người một nhà cả. Ba người đều làm quan to trong triều, ngoài ra còn nhiều người nữa của gia tộc họ Trần đều đang đứng trong diện Thiên An. Tô Trung Từ là cự phụ của hai huynh đệ Trần Tự Khánh và Trần Thừa. Nguyên phi Trần Thị Dung cũng là bào muội của hai người họ.

Hay ột gia tộc họ Trần, anh em trong nhà vô cùng đoàn kết, thao túng triều đình như nắm vững trong lòng bàn tay. Có thể hiểu gia tộc họ Trần sau này đoạt được thiên hạ cũng là lẽ đương nhiên.

Nghĩ đến đây, bất giác Lý Hạo siết chặt nắm tay trái, hẳn cười khẩy trong lòng: “Ông Trời đã cho Hạo Chính Ngón vào vai diễn này, thì tất nhiên Hạo ta phải diễn cho tốt, hươu chết về tay ai, còn chưa rõ.”

7. Chương 7: Hiền Tài Như Lá Mùa Đông

Lý Hạo quay sang hỏi thái úy Đàm Dĩ Mông: “Vậy Đàm thái úy có cao kiến gì về việc giặc cướp hay không?” Đàm Dĩ Mông quản lý hoàn toàn việc binh, nên hỏi hẳn cũng không sai.

Thái úy Đàm Dĩ Mông có bộ dạng mập mạp, khuôn mặt trắng trẻo núng nính, hai má phệ xuống, cộng với đôi mắt thâm quầng chứng tỏ là người tẩu sác quá độ, không có hình dáng gì của một võ tướng, đứng ra ngượng ngập hồi đáp: “Mấy tên giặc cỏ này, không cần quan tâm nhiều lắm gì, chỉ là một đám ô hợp, sao có thể chọi được với quân lính chính quy triều đình, thần chỉ cần phái vài đạo quân đi, là có thể tiêu trừ hoàn toàn nạn cường đạo này.”

Tô Trung Từ nghe thấy lời Đàm Dĩ Mông vừa nói, cảm thấy giống như đang xem hài kịch, buông lời chế giễu: “Lời này của Đàm thái úy, hình như bốn quan đã nghe nhiều rồi, nhưng nạn giặc cỏ vẫn không hề thuyên giảm thì phải?”

Đàm Dĩ Mông tím mặt hồi lâu mới đứng ra đáp: “Sao có thể có chuyện đó, bẩm hoàng thượng, quả thực là vì thần đã xóa sạch nạn cường đạo trước đây, nhưng đám điều dân lại ham ăn biếng làm, chỉ lo cướp bóc để hưởng thụ, nên mới xảy ra chuyện như thế.”

Tô Trung Từ nhếch mép cười: “Thì ra là vậy, bốn quan lắng lời rồi.” Tô Trung Từ quyền khuynh thiên hạ. Một lời của hắn còn nặng hơn lời vua, giữa chốn triều đình chỉ người nọ, mắng người kia đã dưỡng thành thói quen, nhưng không một ai dám làm gì hắn cả.

Lý Hạo thầm cảm thán, Lý Sảm lên làm vua như vậy có khác gì bù nhìn. Người ta ở trước mặt hắn vùng tay vùng chân, mà không dám hé răng chỉ trích nửa lời. Đứng ở ngôi cửu ngũ chí tôn mà nhục nhã như thế, đến nửa đời sau không phát điên mới là quái sự.

Còn Đàm Dĩ Mông ư? Hẳn rõ ràng là một kẻ vô dụng, nhu nhược và nói nhẹ là thiếu học thức, còn bảo nặng chính là ngu ngốc. Con người này mà trông cậy vào thì có khác gì bắt mèo đi canh cổng, bắt chó đi cày. Đàm Dĩ Mông là bào đệ của Đám thái hậu. Đàm thái hậu lại chính là mẫu hậu của thân xác mà Lý Hạo đang trú thân. Từ đó suy ra, Đàm Dĩ Mông leo lên chức thái úy, hơn phân nửa cậy nhờ vào thân phận của người bào muội vậy.

Lý Hạo còn căm ghét Đàm Dĩ Mông ở bản chất bội tín bội nghĩa. Trước đây, để lấy lòng Lý Cao Tông mà Đàm Dĩ Mông đã bán đứng quan đồng liêu, dâng lên bản danh sách gồm 28 người, từng được Lý Sảm sắc phong thời Lý Sảm tự xưng Vương. Lúc quyền thế thì hắn coi rẻ tình đồng liêu, khi sa cơ thì nghĩa vua tôi chẳng kể, đến hồi hoạn nạn thì phản bạn mà lo thân. Con người Đàm Dĩ Mông phải nói là thủ đoạn khó lường, chỉ kẻ tiểu nhân mới có tâm địa ấy.

Vốn dĩ, Lý Hạo còn muốn chiêu lãm Đàm Dĩ Mông dưới trướng, nhưng hôm nay Lý Hạo thấy biểu hiện của Đàm Dĩ Mông yếu đuối, hèn nhát như thế, Lý Hạo quyết định đá hắn ra khỏi vòng tròn, để tránh về sau bị đâm một dao lúc nào không biết.

Kế tiếp, các đại thần trong triều lần lượt dâng sớ tâu về nhiều vấn đề khác cần giải quyết, chẳng hạn như xây cầu, thông đường, đắp đê, đào mương, ... rồi các vấn đề về nông nghiệp, thương nghiệp, ngoại giao, ...

Có thể thấy rõ, tới bất cứ vấn đề nào đi nữa, đám quan lại trong điện chầu cũng cãi nhau ỏm tỏi liên hồi. Nhìn bề ngoài tưởng rằng họ đau đầu, khổ sở vì nước vì dân lắm lắm. Nhưng thực ra là đang tranh giành quyền lợi về bên phe phái của mình. Một phe cự thần triều cũ do Đỗ Kính Tu dẫn đầu, một bên là bè đảng của gia tộc họ Trần do Tô Trung Từ lãnh đạo. Kết cuộc, đa số là phe Tô Trung Từ chủ yếu chiếm phần hơn.

Lý Hạo ngó lại những quan viên mang họ Lý, lại rất một phường giá áo túi cơm, ngậm miệng ăn tiền. Có một số kẻ chỉ cúi gầm mặt xuống từ lúc bắt đầu đến lúc tan chầu, có một số tên thì mắt lơ đãng nhìn quanh như muốn thể hiện rằng không liên quan đến ta, đừng tìm ta gây phiền toái. Có một số người cũng đứng ra lên tiếng, lúc đó Lý Hạo mừng quýnh, tưởng đã tìm được hiền tài. Nhưng ai ngờ, chỉ cần Tô Trung Từ đứng ra chặn họng mấy câu, đã run lấy bầy như gặp hung thần, há mồm mãi vẫn không thốt nên được lời nào. Lý Hạo chỉ còn biết ngửa đầu than thở: “Trời diệt nhà Lý ta.”

Ban đầu, Lý Hạo còn chăm chú lắng nghe, ra chiều hứng thú, đến dần về sau cảm giác đầu vầng mắt hoa, sao bay đầy trước mặt. Vừa nhập vào thân xác vua, chưa cho hấn hưởng thú vui, hoan lạc của việc làm vua, đã bắt hấn chịu loại cực hình tra tấn nặng nề đến độ này. Thực khiến hấn muốn đâm đầu vào cột để tự sát cho xong.

Trước đây, hấn những tưởng làm vua phải cực kỳ sung sướng. Chỉ cần ngồi một chỗ gơ tay nắm ngón, tất cả muôn dân trăm họ đều vâng vâng dạ dạ, rầm rập lắng nghe. Vung tay đằng đông, không ai dám đi đằng tây. Oai vua như sấm, giận dữ thì máu chảy thành sông, vui vẻ thì ban ân khắp chốn. Thế mà bây giờ hấn không dám mở miệng mắng chửi một lời, chỉ có thể chịu nhục đóng kịch trước mặt trăm quan, ai nói cái gì cũng phải gật đầu lia lịa như gà mổ thóc.

Vào tối hôm qua, Lý Hạo còn bưng bưng khí thế, suy nghĩ cả đêm về đối sách dẹp loạn yên dân. Hấn còn định bụng sẽ làm ra một loạt chính sách canh tân đổi mới, giúp cho lê dân bá tánh ca ngợi tung hô, được đời đời truyền lại, lưu danh hậu thế. Hấn những tưởng mọi chuyện sẽ đơn giản như lông gà vỏ tỏi, chỉ cần một đạo thánh chỉ là giải quyết được hết vấn đề. Hấn là ai chứ? Là vua một nước, vua nắm mọi quyền hành sinh sát trong tay, kẻ nào dám chống, tru di cửu tộc, giết sạch không tha.

Nhưng, đúng vậy, phải dùng chữ nhưng. Bởi vì hấn đang ở trong một hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm, như ngàn cân treo sợi tóc. Nếu như Lý Hạo dám mở miệng hô câu đó với Tô Trung Từ, người chết đầu tiên không phải ai khác, lại chính là hấn.

Một sự thực hiển nhiên, mọi quyền hành trong triều đã rơi vào tay gia tộc họ Trần. Những vị trí cốt cán, quan trọng đều là người của chúng, nếu không phải họ Trần, cũng là họ Tô. Bộ lại đứng đầu là ai? Là thượng thư bộ lại Nguyễn Ma La, là nữ tỳ của Tô Trung Từ. Bộ binh đứng đầu là ai? Là thượng thư bộ binh Trần Dẫn, là biểu đệ của Trần Tự Khánh. Còn nhiều chức vụ khác nữa, mà Lý Hạo không buồn nghĩ tới. Chưa hết, chúng còn nắm giữ quyền quản lý ba đội Túc vệ quân, nắm giữ quyền điều khiển khoảng một phần ba binh lính Thành vệ quân. Ngoài ra, hàng vạn binh lính của gia tộc họ Trần ở phương nam khí thế ngút trời, điên cuồng thao luyện ngày đêm, như hổ đói rình mồi, luôn đợi dịp xông thẳng tới kinh thành.

8. Chương 8: Sự Quật Khởi Huy Hoàng Của Một Gia Tộc

Gia tộc họ Trần vốn sinh sống quanh năm bằng nghề đánh bắt cá trên sông nước, họ thường làm ăn ở những vùng cửa sông ven biển, đến đời Trần Lý đã trở thành một thế gia vọng tộc, có thể lực cường đại bao trùm khắp vùng Hải Ấp.

Loạn Quách Bốc xảy ra, vua Lý Cao Tông phải chạy lên Quy Hóa, Lý Sảm lúc bấy giờ còn làm thái tử, chạy về Hải Ấp, thuộc lộ Long Hưng, nương nhờ gia tộc Trần Lý. Ở đây, Lý Sảm gặp Trần Thị Dung, rồi đem lòng yêu mến. Từ khi ấy trở về sau, tình cảm của Lý Sảm đối với nàng đều trước sau như một, không hề thay đổi. Có thể cho rằng Lý Sảm không xứng là một vị vua tốt, nhưng chắc chắn một điều hắn là một người đàn ông chung thủy.

Thời gian sống ở Hải Ấp đối với Lý Sảm mà nói chính là thời gian hạnh phúc nhất. Hắn được mỹ nhân luôn ở bên cạnh yêu chiều, chăm sóc. Hắn thậm chí nghĩ cuộc sống thần tiên cũng chỉ đến thế mà thôi.

Nhưng mọi thông tin Lý Sảm nhận được khi thông qua đánh giá của Lý Hạo lại hoàn toàn trái ngược. Ba huynh muội Trần Tự Khánh, Trần Thừa, Trần Thị Dung đều là nhi tử của Trần Lý. Đoạn nhân duyên giữa Lý Sảm và Trần Thị Dung, đơn giản chính là cuộc hôn nhân chính trị mà Trần Lý tạo dựng nên. Trần Lý đã hy sinh con gái mình, để làm bước đệm đưa gia tộc họ Trần bước lên vũ đài lịch sử.

Không biết Trần Lý có lòng tạo phản hay không? Mà con cháu trong dòng họ, thanh niên trai tráng trong làng, ngày ngày đều thao luyện võ nghệ, học tập binh thư. Phải nói người trong gia tộc họ Trần, nhân tài lớp lớp, người thế hệ trước thì thâm sâu khó lường, kẻ thế hệ sau toàn là anh thư hào kiệt.

Hắn quan sát lúc tư quân trong nhà Trần Lý tập luyện, lại càng khiếp sợ. Quân kỷ binh lính nghiêm minh, tác phong quân đội như nhất. Cường độ huấn luyện nặng nề vô cùng mà không ai có một câu oán thán. Lúc gia tộc họ Trần hộ tống Lý Sảm về kinh, tấn công thành Thăng Long, thì quân đội Trần tộc đã bộc lộ hoàn toàn sức mạnh to lớn. Quách Bốc xưa quân đánh kinh thành dễ như trở bàn tay, kiêu căng tự đại. Thế nhưng đụng độ với hai huynh đệ Trần Lý, Tô Trung Từ lại như gặp thiên địch. Quân đội nhà Trần nhất mạch công thành, thế như chẻ tre, toàn diệt Quách Bốc, trợ giúp Lý Sảm bước lên vương vị.

Tiếc thay, trong trận chiến cuối cùng, Trần Lý kiêu hùng một đời lại bỏ mạng chốn sa trường. Đây cũng là cái giá mà Lý Sảm không bao giờ có thể trả nổi cho gia tộc họ Trần. Khiến hắn luôn hổ thẹn trong lòng dẫn đến một chuỗi sai lầm nối tiếp nhau. Vay tiền để trả, nhưng nợ mạng rồi sao có thể đền nổi đây? Đó cũng là một trong những lý do để gia tộc họ Trần chèn ép, thâm tóm hết thủy quyền hành vào tay.

Lý Hạo còn vượt hẳn thời đại biết trước một điều. Sức mạnh của quân đội nhà Trần đâu chỉ có thế. Lúc bấy giờ, trên vùng thảo nguyên bát ngát, ở phía bắc Đại Tống, xuất hiện một đội kỵ binh thần thánh, đội kỵ binh Mông Cổ. Đội kỵ binh này được mệnh danh là đội kỵ binh mạnh nhất thế giới thời kỳ chiến tranh lạnh. Họ chính là những kỵ binh khát máu, đông đảo và thành công nhất trong mọi thời đại. Những cuộc chiến đối với họ đồng nghĩa với sự tàn sát và phá hủy. Từ những bộ tộc nhỏ bé hẻo lánh đến kinh ngạc, họ đã phát triển thành một đế chế có đất đai rộng nhất trong lịch sử loài người. Giả sử, Thành Cát Tư Hãn sống đủ lâu. Giả sử, lực lượng quân lính Mông Cổ đủ đông. Có lẽ người Mông Cổ đã chinh phục toàn bộ châu lục trên trái đất.

Các hiệp sĩ khắp một dải Châu Âu, những kỵ binh của các vương quốc hồi giáo, chiến binh hùng mạnh của Nga, binh lính đông đảo của Trung Quốc ... Không nơi nào chống đỡ được vó ngựa của dân Mông Cổ. Nhưng vó ngựa Mông Cổ đã phải dừng bước trước quân đội nhà Trần. Cả ba lần tiến công Đại Việt, thì cả ba lần kỵ binh Mông Cổ bị đánh cho thảm bại, người ngã ngựa đổ, hoảng hốt ôm đầu chạy trốn trở về. Sau ba trận đại thắng, người đời xưng tụng khí thế chiến đấu vô song của quân dân nhà Trần thời ấy là “Hào khí Đông A”. Từ đó, nhà Trần đã tạo nên một thiên anh hùng ca, viết ra một lịch sử huy hoàng của dân tộc Việt.

* * * * *

Trên điện chầu, tận mắt chứng kiến thế lực nhà Lý hủ bại, thế lực nhà Trần nổi lên như mặt trời giữa ngo, Lý Hạo đã cảm thông cho Lý Sảm hơn rất nhiều. Bởi vì, dù có thông minh tuyệt đỉnh đến cỡ nào đi chăng nữa, khi rơi vào hoàn cảnh tồi tệ như vậy, cũng chỉ còn cách buông tay, cho xuôi theo dòng nước mà thôi.

Hiện tại, hắn đang cầu khẩn được quay về kiếp trước, làm lão đại ca về hưu, an phận thủ thường, vui vẻ sống hết quãng đời còn lại. Làm lão đại ca, phải rồi, hắn là một đại ca, một ông trùm của thế giới ngầm trong kiếp trước. Hắn đã từng là một huyền thoại với hung danh vang dội, hắn đã từng sống trong những khốn cảnh tồi tệ vô cùng, vậy mà hắn vẫn đạp bước để đi tiếp, chẳng lẽ hắn lại có thể đầu hàng dễ dàng như thế sao.

Ý chí bất khuất là đức tính lớn nhất mà hắn có. Càng gặp chuyện khó khăn thì hắn càng kiên cường đối đầu với nó. Cổ nhân có câu “bình tới tướng ngăn, nước lên đắp đập”. Đúng là hiện giờ, hắn rất khó khăn, muốn làm gì cũng bó tay bó chân. Những tướng muốn ngay tức thì chống lại thế lực hùng mạnh kia, đó là một suy nghĩ viển vông, hoàn toàn không thể. Hắn tự đề tỉnh chính mình, đường dài mới biết ngựa hay, hắn sẽ không bao giờ chùn bước trước cường quyền.

Lúc bạn làm một việc gì đó hứng thú, vui vẻ, bạn sẽ cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh. Ngược lại, khi bạn làm một công việc nhàm chán, thì ôi thôi, thời gian sẽ kéo lê từng bước chậm chậm đến kinh người. Tương tự như Lý Hạo lúc này, hắn đang thực hiện một công việc hết sức nhàm chán. Hắn uể oải, ngệt mặt ra xem các quan viên đương triều ganh đua miệng lưỡi của nhau.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, cuối cùng đã đến giờ kết thúc buổi chiều, Lý Hạo rất mau mải yêu cầu lão thái giám Lê Việt Tiến hô vang khẩu hiệu “bãi triều”, hắn cực kỳ mong muốn được thoát khỏi cái địa ngục trần gian này nhanh chừng nào hay chừng ấy.

Lý Hạo chán chường, chật vật vô cùng, nhưng kịch thì vẫn phải đóng. Hắn khoan thai, phất tay giống như đang đi dạo chơi ngắm cảnh, ung dung rời khỏi đại điện. Tiếp theo hắn được dẫn đến ngự thiện phòng, để lần đầu tiên trong đời được ăn bữa ăn hoàng tộc.

9. Chương 9: Ngự Thiện Phòng

Lý Hạo vừa đặt chân vào phòng ngự thiện đã ngửi thấy mùi trầm hương thơm mát, trong lành. Hắn nhắm mắt, dưỡng thần, hít thật sâu, đồng thời nuốt một ngụm nước bọt. Hắn chợt cảm giác mùi hương đó như tỏa tan vào cổ, làm cho hắn cảm thấy như chìm vào cõi bồng lai tiên cảnh, thanh tao thoát tục. Mọi phiền muộn trong đầu hắn đã được xua tan đi, chỉ còn lại cảm giác lâng lâng, yên bình.

Trầm hương là đặc sản độc nhất vô nhị của Chiêm Thành. Người xưa truyền rằng, trầm Hương là khí anh tú tụ, hòa vào nhựa chảy ra từ vết thương trên cây dó bầu, được hun đúc bởi thời gian, nắng gió và các điều kiện tự nhiên đặc biệt khác gọi là linh khí của trời đất. Trầm hương có tác dụng thanh lọc không khí, loại bỏ chất độc, giúp cho con người an thần, điều hòa khí huyết. Ngoài ra, trầm hương còn có tác dụng vào các kinh thận, tỳ, vị; có tác dụng làm giáng khí, làm ấm thận và tráng nguyên dương.

Vào thời Lý, giao thương giữa hai nước Đại Việt và Chiêm Thành đã rất phát triển. Đại Việt chủ yếu lấy từ Chiêm Thành những món hàng như: vàng, bạc, hổ phách, sừng tê, trầm hương, yến sào... Trong đó thì trầm hương chính là sự lựa chọn hàng đầu của những thương nhân Đại Việt. Sau đó, Đại Việt đã buôn trầm của Chiêm Thành rồi bán sang Đại Tống và các nước lân bang khác.

Phòng ngự thiện rất rộng, thiết kế xa hoa, tương đối lộng lẫy. Lý Hạo đi giữa hai hàng cung nữ hai bên, miệng luôn nở nụ cười tươi tắn. Hắn bước lại ghế, thản nhiên ngồi xuống. Tục lệ hoàng cung rất nghiêm khắc, bữa ăn của vua thì chỉ có mỗi mình vua được ngồi ăn, những người khác toàn bộ đều phải đứng.

Ngoại lệ, nếu vua sủng ái vị đại thần nào đó, có thể vờ đến để hầu chuyện vua, cũng có thể được ngồi ăn nhưng phải ngồi bàn khác, và phải ngồi chênh chếch để vua có thể vừa ăn vừa trò chuyện. Dụng cụ để nấu nướng cho vua ăn, chỉ có thể dùng hai từ lãng phí để hình dung. Tất cả nồi niêu, vật dụng đã từng sử dụng nấu qua một lần thì toàn bộ đều đem đập bể hoặc vứt đi, không chừa lại một cái nào. Đến bữa ăn sau, lại mua đồ mới.

Lý Hạo vừa ngồi xuống, liền có vài chục cung nữ xếp hàng, tay bưng thức ăn đứng trong vòm, đồng loạt bưng lên. Hắn quan sát những cung nữ này, không phải ai cũng xinh đẹp xuất chúng, có người vẻ mặt thanh tú, có người nét mặt bình thường không có gì nổi bật, chỉ có một điểm chung là họ đều rất trẻ, khoảng chừng mười bốn đến mười tám tuổi là cùng.

Vốn dĩ, Lý Hạo là một người có bản tính háo sắc. Hắn không biết tại sao lại là một người như thế, nhưng mỗi khi hắn nhìn thấy người đẹp, thì ham muốn chiếm hữu cứ mạnh mẽ nhào ra, không tài nào kìm nổi. Ở kiếp trước, mặc dù Lý Hạo không có tới hai chục bà vợ, tuy nhiên mười mấy người chắc cũng phải đến.

Hắn nghe sự phụ của hắn nói nguyên nhân ở môn võ công bá đạo Long Hổ Song Sát mà hắn được lão truyền thụ. Lúc đầu, hắn còn cho rằng lão già không nên nét đó, viện cớ để lấp liếm thói quen đi tìm gái làng chơi

của lão, mới rao bầy bạ như vậy. Nhưng càng về sau, hần càng tin là phải. Bởi vì, qua mỗi tầng đột phá của môn võ công, hần phải cấp tốc đi tìm những bà vợ của mình để phát tiết dục vọng.

Mỗi lần hần nghe lão sư phụ khoe khoang tung trời về chiến tích khi xưa, hần đều âm thầm khinh bỉ. Lão sáng tạo ra công phu này nhờ tài quan sát. Lão đã bỏ ra suốt bốn mươi năm để theo dấu chân của hai loài hổ và rắn. Lão theo dõi bất kể lúc nào, ngay cả lúc chúng đang giao hợp, lão cũng vụng trộm nhìn lén mà học tập. Từ đó, lão rút trích ra những bài học kinh nghiệm, sáng lập ra môn võ công Long Hồ Song Sát tuyệt đỉnh thiên hạ, bá đạo vô cùng. Cuối cùng, võ học đại thành, lão trở thành nhất đẳng tông sư, khoáng thế kỳ tài.

Lý Hạo mỉm cười nhớ lại những hồi ức tuyệt vời lúc nhỏ, hần lẩm bẩm: “Bây giờ, lão già đang làm gì nhỉ? Chắc đang nhấp nhồm trên người con bé nào rồi. Ha ha.”

Mỗi lần nhớ đến lão già là hần lại nhớ đến người con gái ấy, đôi mắt hần long lanh, phảng phất một tầng sương mỏng, hần sờ lên ngón tay út, nhếch mép thê lương: “Còn em, em ở trên trời, có nhớ anh không, em nhớ đợi anh nhé, nhớ phải đón anh đấy ...”

Hần cảm thấy cổ họng khô khốc, đắng chát, cảm giác nghèn nghẹn ở trong ngực như muốn trào ra. Thái giám Lê Việt Tiến trông thấy nét mặt Lý Hạo biến đổi vạn vọ, tưởng rằng hần còn đang buồn bực chuyện triều đình, thì nhẹ giọng nhắc nhở: “Hoàng thượng, các món ăn đã được bày biện xong, mời hoàng thượng ngự thiện.”

Tĩnh lại từ trong cảm giác nhói đau, Lý Hạo nhìn Lê Việt Tiến mỉm cười, khẽ gật đầu với lão. Đoạn hần cầm lên đôi đĩa bóng láng được tạo ra từ một loại tre già, hứng thú nhìn tam thập ngũ phẩm vị, nghĩa là ba mươi lăm món ăn, được bày biện trên bàn rất tinh tế. Các món chính đựng trong vòm bịt giấy và buộc lạt cẩn thận. Tên thức ăn được viết trên một cái nhãn dán bên ngoài vòm. Hần thích món ăn nào thì bảo cung nữ mở món đó.

Trong ba mươi lăm món ngự thiện, hần trông thấy những món ăn chưa từng được nhìn qua, hay nghĩ tới. Nổi bật là những món thuộc bát trân gồm: Nem công, chả phượng, da tây ngư, bàn tay gấu, gân nai, môi đuôi ươi, thịt chân voi và yến sào. Món đặc sản trong đặc sản như bào ngư, vi cá, nem công, chả phượng thì hần đã từng ăn qua nhưng ngoài ra còn nhiều món khác có tên nghe rất kêu, rất nổi mà hần mới được nếm thử lần đầu.

Vương triều thời xưa quả thực rất coi trọng rồng. Cái gì sử dụng cho vua cũng liên quan đến rồng. Các món ăn đang bày biện trên bàn, hơn phân nửa là được chế biến, xếp kiểu hình rồng cực kỳ đẹp mắt. Chẳng hạn như món gỏi ngó sen hình rồng lưng là chả chay, món gạo nếp được nắn xếp thành hình rồng với đủ loại màu sắc, hoặc là món rồng đuôi xoắn năm móng, có vây bằng tôm.

Nhưng các món ăn ở đây không phải món nào cũng thuộc loại cao lương mỹ vị mà thực ra có nhiều món rất bình dân như : dưa môn kho, ruốc sả, dưa cải, rau muống chấm nước tôm kho ...

Ăn xong, có cung nữ bưng vào một khay thức ăn tráng miệng gồm có các loại chè, bánh, kẹo, mứt, trái cây. Sau khi thưởng thức qua những món tráng miệng này, Lý Hạo được một cung nữ kính cẩn dâng cho tắm để rửa răng. Loại tắm này cũng được vớt từ một thứ tre già, chiếc tắm dài bằng cây viết mực ở kiếp trước, đầu nhỏ giống đầu tắm dùng để rửa răng. Đầu lớn bằng mứt dưa được người vớt dùng sống rửa đập nhẹ nhàng cho tua ra, cái xơ tre thật mịn mới được dùng, cái đầu xơ loe ra giống như một đóa hoa vạn thọ.

Tự Sự Bản Thân

Tôi xin tự giới thiệu tôi là dân Công Nghệ Thông Tin, nghèo nàn về vốn từ, khô khan về cảm xúc. Tôi chưa vào giờ viết truyện, cho dù là một truyện ngắn, nói chi là một bộ tiểu thuyết dài. Tôi viết bộ truyện này không phải vì lợi ích, bởi có được trả tiền nhuận bút hay nhận được cái gì khác đâu. Cũng không phải vì đam mê, tôi chỉ hứng thú đọc truyện, đọc truyện sướng hơn nhiều, giải trí vui vẻ, vài ngày là xong một bộ truyện. Xong là hết, nhảy sang đọc bộ khác, sáng khoái vô cùng.

Tôi viết bộ truyện này vì tự nhiên trong đầu có một cảm xúc, gần như là bắt buộc tôi phải làm thế. Cách đây một tháng, tự nhiên trong đầu tôi hiện lên một chuỗi sự kiện với những hình ảnh đan xen nhau, có nhân vật chính, có nhân vật phụ. Y hệt như tôi đang trải qua những giấc mơ đứt quãng vậy. Rồi nó thôi thúc tôi phải lên bàn phím và bắt đầu gõ. Tôi gõ như ma nhập, liên tục không ngừng nghỉ. Những đoạn tôi gõ

ra không ăn khớp gì với nhau, có đoạn tả cảnh, có đoạn nói chuyện, có đoạn chiến đấu, có đoạn xây dựng. Chúng cứ đan xen lẫn lộn như món canh thập cẩm.

Khi kết thúc việc đó tôi thấy tâm hồn mình thoải mái hơn rất nhiều. Những tưởng cứ thế là xong, vậy mà cảm xúc đó nó vẫn cứ đeo đẳng mãi không dứt. Làm công việc, hay đang đọc truyện, không thể chú tâm vào. Hình ảnh của bộ truyện cứ lởn vởn trong đầu mãi không thể nào xóa bỏ. Nó luôn tạo cho tôi có ý nghĩ đi vào rừng sâu, hay lên núi, hoặc đi bất cứ nơi nào đó, cắt đứt mọi liên hệ với cuộc sống bên ngoài. Và viết bộ truyện này, viết cho đến khi nào hoàn thành mới thôi.

Phải chi tôi là một nhà văn thực thụ thì tôi có thể thực hiện được điều này. Nhưng mà tôi hoàn toàn không phải, tôi còn có công việc khác để kiếm sống. Những ý nghĩ muốn sáng tác truyện (nó) này thật điên rồ, tôi cho rằng như vậy. Tôi cố trấn tĩnh: “Không sao, kệ nó đi.”

Sau đó tôi quyết định chiều lòng nó. Tôi bắt đầu viết truyện. Chương 1, tôi viết trong 5 ngày. Khó không thể tả. Chương 2, tôi viết trong 3 ngày. Và quyết định bắt đầu cho đăng truyện lên Tàng Thư Viện. Đến bây giờ, tôi có thể hoàn thành mỗi ngày 1 chương. Tôi chỉ có 3 tiếng đồng hồ để hoàn thành 1 chương truyện mỗi ngày. Cơ mà, tôi thấy như vậy là cảm thấy thỏa mãn rồi.

Có lúc, khi ngồi vào máy tính, dự định viết truyện mà chẳng biết viết cái gì, ngồi một lúc lâu mà chẳng có gì để viết. Nhiều khi, viết truyện đang cảm xúc dâng trào, ý chí hùng hực, thì đại phu nhân bước lại, chống nạnh, chìa hai tay về phía tôi mà tỏ vẻ: “Bé con đi chồng, em nghỉ một lát, mỗi tay lắm rồi.” Thế là hoàng thượng trong mơ, phải cuống quýt tỉnh lại, hai tay ôm con mà hát ru ầu ơ à ời à ời.

Lại có khi, đang rảnh nằm chơi, cảm xúc chợt đến, vừa định nhảy vào bàn phím, chơi trò hoàng đế múa gậy, hoàng thượng múa côn, thì mẫu thân nưng nưng khoan thai đi tới, duyên dáng bảo: “Con ra ngoài coi đứa lớn kia, nó đang nghịch bẩn hết rồi đấy, ra mà chơi với nó.”

Thế mới biết, viết truyện gian nan đến cỡ nào, khổ cực ra sao. Nhưng mà đã lỡ tay viết, thì tôi sẽ theo đến cùng. Có thể là 1, 2 tháng sẽ hoàn thành, cũng có thể là 1, 2 năm, tôi không thể xác định. Tuy nhiên, tôi chắc chắn một điều rằng tôi sẽ viết trọn bộ này. Tôi viết vì nó, vì cảm xúc trong tâm hồn mình, tôi sẽ giúp nó thỏa mãn ước nguyện.

10. Chương 10: Vị Vua Tài Giỏi Nhất

Giấc ngủ trưa rất bổ ích. Thời gian còn trai trẻ, Lý Hạo luôn luôn ở trong hoàn cảnh nguy hiểm, lúc nào cũng phải cảnh giác, đề phòng. Bởi vậy, khi ngủ trưa hắn chưa bao giờ ngon giấc. Khi tuổi quá tứ tuần, sự nghiệp vững bền, lúc đó hắn mới có khái niệm về một giấc ngủ sâu.

Như bây giờ, hắn đã là vua một nước. Còn phải sợ thích khách giữa trưa nhảy vào phòng, cho hắn một nhát đao nữa hay sao? Hắn quyết định tự thưởng mình một giấc ngủ bình an, sau buổi biểu diễn mệt nhọc ban sáng.

Người ta nói, ăn được ngủ được là tiên. Có thể làm tiên, ai lại nguyện ý không muốn làm. Cho dù dòng đời có chạy theo đường ray lịch sử, thì hắn vẫn có thể làm vua tới mười mấy năm nữa. Hắn không ngại hưởng thụ cuộc sống vương giả chí tôn này. Lo âu, sầu khổ đâu thể nào giải quyết được vấn đề trước mắt. Lạc quan mà sống sẽ giúp tâm hồn thanh thản hơn nhiều.

Đầu giờ mùi, thái giám Lê Việt Tiến đánh thức Lý Hạo để đi duyệt tấu chương. Hắn rời khỏi Long An cung, theo đội tùy tùng tiền hô hậu ủng, cất bước tới điện Trường Xuân. Đến đời Lý Sảm lên ngôi, Lý Sảm liền chọn điện Trường Xuân làm nơi duyệt tấu chương, cho tiện bề đi lại. Vào mỗi buổi chiều tà, Lý Sảm còn hay lên gác Long Đỗ ở ngay phía trên điện Trường Xuân, để nghỉ ngơi nhìn ngắm.

Điện Trường Xuân được xây theo lối kiến trúc cổ thời Lê sơ. Trên các bức tường chạm trổ những hình rồng, phượng bay múa, uốn lượn, đan xen vào nhau. Khi Lý Hạo vào phòng duyệt tấu chương, đã cảm thấy

choáng ngợp bởi vẻ cổ kính trước mặt. Hắn ngồi lên chiếc ghế dựa rất rộng, lòng ghế lõm xuống, hai bên mép ghế lại cong vênh lên. Đồ vật đầu tiên đập vào mắt hắn chính là ngọc tỷ.

Ngọc tỷ của vua là vật tượng trưng cho quyền lực tối thượng của chính bản thân vua. Ngọc tỷ còn là được coi là quốc bảo, nên trân quý vô cùng, lưu truyền từ đời này sang đời khác. Nó được chế tạo từ một viên ngọc kỳ lạ, huyền bí, có thể phát ra ánh sáng màu xanh lam và tỏa ra luồng khí trong lành, mát dịu.

Rời mắt khỏi ngọc tỷ, Lý Hạo ngao ngán nhìn đồng văn thư dày cộp đặt trên long án. Hắn lật một tấu chương lên xem, thấy nội dung tấu chương nói về vấn đề thu thuế, phân chia ruộng đất cho nông dân. Hắn đọc một lát, cảm giác đầu vầng mắt hoa, nhưng vẫn chẳng hiểu phải phê duyệt, chỉnh sửa như thế nào cho phải. Hắn vút sang một bên, cầm lên tờ tấu chương khác xem thử.

Bản tấu chương này tố cáo vấn đề nhận hối lộ, mua quan bán tước xảy ra ở lộ Hồng. Hắn kiên trì đọc hết bản tấu chương dài dằng dặc này từ trên xuống dưới. Cuối cùng hắn cho ra một kết luận: “Chẳng hiểu thăng cha đó nói được mấy phần sự thật, ai đúng ai sai, chỉ có trời mới biết.”

Lý Hạo lẩn lộn trong thế giới ngằm hơn nửa đời người, có chuyện gì mà hắn chưa từng trải qua cơ chứ. Vấn đề tham ô, hối lộ trong chốn quan trường, hắn cũng từng tham gia trong trò chơi khắc nghiệt đó. Một tờ giấy có thể phơi bày tất cả sự thật hay sao? Hắn chỉ cần ấn ngọc tỷ xuống là giải quyết được hết thảy mọi chuyện sao? Nực cười, đem ra gạt thăng nhóc Lý Sảm có khi còn thực tế hơn.

Hắn lại vút sang một bên, tiếp tục đọc các tấu chương khác, thấy các bản tấu chương đều có một điểm chung. Mọi vấn đề đều nói khái quát chung chung, chuyện mấu chốt, cụ thể hay hướng giải quyết lại không hề nhắc tới. Hoặc là có những bản tấu chương yêu cầu hắn phải đưa ra đối sách, quyết định mà hoàn toàn nằm ngoài tầm hiểu biết của hắn.

Ngồi cầm cây viết to dùng thời xưa nghịch nghịch hồi lâu, Lý Hạo chợt nghĩ ra một trò chơi cực kỳ thú vị. Hắn đặt tên trò chơi đó là trò chơi đóng dấu. Hắn cầm một tờ tấu chương, cầm ngọc tỷ lên ấn mạnh xuống. Tiếp tục, chuyển sang bản tấu chương khác, lại ấn ngọc tỷ.

Lý Hạo cảm thấy càng lúc càng hứng thú với trò chơi này, giống hệt đứa trẻ mua được cây kẹo mút vậy. Hắn say sưa làm động tác mở, đóng, ấn đến quên cả trời đất. Có lẽ, nếu một tấu chương nào đó, có ghi vào đây là bản Lý Huệ Tông vào kỹ viện làm nam kỹ, thì hắn cũng vui vẻ mà đóng dấu lên. Công việc của hắn cứ thế tiếp diễn cho đến bản tấu chương cuối cùng.

Lão thái giám Lê Việt Tiến đứng hầu bên cạnh như bị thôi miên, há hốc miệng nhìn tốc độ duyệt tấu chương thần tốc của Lý Hạo, mà không biết nói lời nào cho phải. Lão chỉ tỉnh lại, khi nghe tiếng cười đặc biệt sung sướng của Lý Hạo, lão chỉ nghe hắn nói: “Ha ha ha ha ... Lê ái khanh, người có thấy trăm tài giỏi không hả? Tự cổ chí kim, có ai duyệt tấu chương nhanh bằng trăm chứ hả?”

Lê Việt Tiến rất thức thời nín nọt, hắn biết không thể đắc tội với vua ngay lúc này được, lão tung hô: “Hoàng thượng anh minh, tài năng đức độ của ngài có thể so cùng khai quốc hoàng đế thời xưa.”

Lý Hạo cười vui vẻ, hắn liếc nhìn lão thái giám với ánh mắt đầy cảm mến, người trung thành cần được đối xử công bằng, hắn rất cảm phục người thái giám già luôn luôn tận tụy bên mình Lý Sảm này. Lý Hạo thở dài một hơi, mắt nhắm chiêu nhìn lên trần nhà, sau đó hỏi: “Lê ái khanh, lão đã theo trăm được bao lâu rồi?”

Trộm ngược nhìn khuôn mặt vua, Lê Việt Tiến thôi không thể hiện vẻ mặt xu nịnh, chậm rãi đáp: “Từ hồi hoàng thượng mới sinh ra, lão nô đã may mắn được chọn để phụng thị ngài, cho đến bây giờ đã hơn mười sáu năm.”

Lý Hạo vẫn nhìn trần nhà, bi thương hỏi tiếp: “Mười sáu năm, nói dài cũng không phải dài, nói ngắn cũng không phải ngắn. Lê ái khanh, lão có từng oán trách trăm không?”

Lê Việt Tiến vội quỳ sụp xuống, dập đầu mạnh đầu lên thềm, khàn giọng nói: “Hoàng thượng, kiếp này, lão nô nguyện sống làm nô tài nhà Lý, chết làm ma nhà Lý.”

Lý Hạo không hề làm động tác đỡ Lê Việt Tiến nâng dậy, hắn biết động tác đó là thừa thãi, hắn cúi nhìn lão, nhẹ giọng bảo: “Lê ái khanh, đứng lên đi, trăm có chuyện cần hỏi khanh.”

Lão thái giám đứng lên, khom mình, thoảng nhìn mặt Lý Hạo. Lão thấy trong đôi mắt của vị vua trẻ tuổi này, thể hiện sự tin tưởng, kiên định từ xưa tới nay chưa bao giờ có. Bất giác nước mắt lão rơi xuống, lão run giọng: “Hoàng thượng, ngài đã trưởng thành, lão nô nguyện vì ngài chia sẻ nỗi ưu tư.”

Cất tiếng cười vang vọng, sang sáng khắp phòng, Lý Hạo vẫn ngồi nguyên tại vị trí cũ, hai tay vân vê ngọc tỷ lấp lánh ánh hàn quang.

11. Chương 11: Bắt Đầu Tìm Ké

Con người là loại động vật bậc cao kỳ quái. Đời sống giao tiếp của con người rất đa dạng và phong phú. Có đôi khi, hai người nói chuyện với nhau rất tâm đầu ý hợp, cả hai có thể trò chuyện suốt cả nửa ngày. Thế nhưng khi quay lưng đi, lại tìm mọi thủ đoạn để triệt hạ nhau. Có đôi lúc, hai người chỉ nói với nhau những câu cực kỳ ngắn gọn, tuy nhiên cả hai đều thấu hiểu được cảm xúc, nỗi lòng đối phương.

Lý Hạo nhìn lên ngọc tỷ trên bàn tay, giọng không nhanh không chậm, tự giễu: “Trưởng thành!? Từ ngày phụ hoàng băng hà, trẫm đã trưởng thành. Từ ngày đó, trẫm đã hiểu sự tàn khốc của hoàng quyền. Bất đắc dĩ trẫm phải thu mình. Trẫm sợ rằng, ngày trẫm bộc lộ tài năng, thì ngày đó chính là ngày chết của trẫm.”

Hắn quay sang hỏi Lê Việt Tiến với giọng nửa đùa nửa thật: “Lê ái khanh, khanh có biết vì sao trẫm phê duyệt văn thư loạn lên như vậy không?”

Lão thái giám ngẩn người, suy nghĩ một chút, lắc đầu hồi đáp: “Lão nô ngu muội, không thể hiểu được.”

Khuôn mặt Lý Hạo chợt chuyển thành dữ tợn, ánh mắt như hổ băng có thể nhấn chìm vạn vật, hắn vỗ mạnh lên bàn, đứng phắt dậy, vung mạnh tay chỉ về phía trước, tựa như núi lửa bộc phát, hắn gầm lên: “Bởi vì bọn chúng, nếu trẫm không làm vậy, ngày tàn của trẫm sẽ còn đến nhanh hơn nữa. Người trong gia tộc bọn chúng đã rải khắp triều đình. Có tấu chương, văn thư nào mà chúng chưa từng xem qua. Tô Trung Từ, thái úy phụ chính, hắn giỏi lắm. Hắn xem trẫm là một thằng trẻ ranh vặt mũi chưa sạch. Hắn chỉ còn nước chưa leo lên ngai vàng của trẫm, đập trẫm xuống. Tên cẩu nô tài, hắn dám cho người chỉnh sửa lại những tấu chương này trước khi đưa cho trẫm xem. Hắn nghĩ trẫm bị mù mắt sao. Nhưng trẫm chưa mù, trẫm còn nhìn được. Một vài chỗ đã bị chỉnh sửa rất tinh vi. Trò khôn vặt này mà đem ra đùa trước mặt trẫm, ha ha ha ha.”

Hắn phát tay hất đổ những tấu chương bay tứ tán khắp phòng, hừ lạnh: “Đống phế thải này chính là phương pháp thử của chúng. Ha ha ha ... tát nước theo mưa, ha ha, tát nước theo mưa ... cũng là biện pháp đối phó rất tốt.”

Gào lớn là một trong những cách giải tỏa bức xúc hiệu quả của con người. Sau khi nguôi bớt phần nào cơn giận dữ, Lý Hạo ngồi phịch xuống. Nhìn sang lão thái giám vẫn kính cẩn khom mình, bất động, không hề lộ ra chút sợ hãi. Hắn không ngờ lão thái giám lại có được sự bình tĩnh cao như vậy. Tiếc thay, lão chỉ là một thái giám. Một thái giám, không thể giúp hắn lật đổ được thế lực hùng hậu kia.

Lý Hạo chăm chú quan sát Lê Việt Tiến, nhíu mày, cất tiếng: “Lê ái khanh, hãy nói cho trẫm nghe về thế cục hiện tại của triều đình.”

Lê Việt Tiến thoảng run người, đáp: “Bẩm hoàng thượng, nô tài chỉ là phạm tội tở, hầu hạ bên cạnh hoàng thượng là phúc phận của nô tài, nô tài không dám lạm bàn chuyện quốc gia đại sự.”

Lý Hạo nở nụ cười tán thưởng: “Tốt lắm! Triều quy nghiêm khắc. Không cho phép thái giám dèm pha, sàm tấu. Lê ái khanh biết đạo giữ mình. Trẫm quả không nhìn lầm khanh.”

Hắn dừng lại một lát, quắc mắt nói: “Cho trẫm một cái tên.”

Lê Việt Tiến không chút do dự trả lời: “Bẩm hoàng thượng, thái úy Đỗ Kính Tu.”

Lý Hạo chau mày, trầm tư: “Người này, hình như không ổn, biểu hiện của lão trên triều không thỏa đáng.”

Lão thái giám chậm chậm tiếp lời: “Bởi vì, Đỗ đại nhân cùng một suy nghĩ với hoàng thượng. Vì mạng sống, vì gia tộc. Nếu Đỗ đại nhân biểu lộ lòng trung với hoàng thất, hắn sẽ chết rất nhanh. Còn một lý do nữa, bởi vì hắn thất vọng. Thất vọng về tiên hoàng, và thất vọng về hoàng thượng.”

Khuôn mặt Lý Hạo giãn ra, hắn lắc đầu ngao ngán: “Cơ nghiệp hai trăm năm nhà Lý, lại bị hủy trong tay phụ hoàng. Trẫm đã hiểu. Nhớ, cuộc trò chuyện hôm nay của trẫm và khanh coi như chưa từng tồn tại. Khanh dọn dẹp lại căn phòng rồi về cung.”

Lê Việt Tiến đi nhặt lên những tấu chương nằm loạn xạ khắp nơi, đặt ngay ngắn lên long án. Lý Hạo suy nghĩ một lát, cũng đi sắp xếp lại văn thư. Lão thái giám van nài hắn không cần động long thể, tự lão đi dọn là được. Nhưng Lý Hạo một mực không nghe, nhất quyết phụ giúp lão. Lê Việt Tiến không thể làm gì khác hơn, đành phải nhanh tay nhanh chân làm cho xong.

Khi sắp xếp mọi thứ đâu ra đó. Hai người chuẩn bị rời phòng, Lý Hạo chợt cất tiếng: “Chậm đã, trẫm còn một chuyện cần nói. Triều đình, trẫm đã không thể quản, nhưng trẫm vẫn còn là chủ nhân của hoàng cung. Không cần biết khanh sử dụng thủ đoạn hay phương pháp gì. Hãy biến những thái giám, cung nữ trong cung thành tai, mắt của trẫm. Mọi chi tiết sinh hoạt của toàn bộ hoàng hậu, phi tần trong cung phải được ghi lại. Đặc biệt, phải lưu ý Trần nguyên phi. Gian tế của gia tộc họ Trần, tạm thời không động đến. Cứ để bọn chúng oai phong một thời gian. Phải thực hiện bí mật, cẩn thận. Không cần nhiều người, chỉ cần trung thành là được. Lê ái khanh, làm được không?”

Lê Việt Tiến quỳ xuống, giọng kiên định, hồi đáp: “Bẩm hoàng thượng, nô tài làm được.”

Lý Hạo đưa hai tay nâng lão thái giám đứng dậy, nói: “Tốt, rất tốt, trẫm trông cậy cả vào khanh. Bắt đầu từ ngày mai, khanh sẽ là quản vụ thái giám. Trẫm sẽ đi soạn ngay một đạo thánh chỉ.”

Tiếp theo, hắn lật ra cuộn thánh chỉ, cầm bút nghiên lên viết như rồng bay phượng múa. Lý Sảm được học viết từ những danh sư cung đình, nên khả năng viết chữ thư pháp đẹp tuyệt vời. Văn học thời Tống rất phát triển, là thời kỳ cực thịnh của văn từ, thơ phú. Cho nên cũng ảnh hưởng phần nào đó sang Đại Việt lúc bấy giờ. Lý Sảm đam mê học thơ, vẽ tranh hơn là học binh thư, đạo trị quốc. Bởi vậy, có thể biết chí của Lý Sảm không phải ở ngôi vua. Mười mấy năm sau, khi Lý Sảm bị bức phải thoái vị, hắn liền vào chùa Chân Giáo tu hành, một lòng hướng phật. Nhưng vẫn không thoát khỏi kết quả, chết trong oan ức.

12. Chương 12: Đàm Thái Hậu

Sau khi Lý Hạo rời khỏi điện Trường Xuân, trở về ngự thư phòng. Hắn lục lọi các tài liệu, cổ thư để tra cứu thêm những kiến thức của thời xưa, chủ yếu là những điều cần biết của thời Lý.

Hắn chìm vào dòng sông lịch sử đến quên cả thời gian. Lúc tỉnh lại, mới nhận ra trời đã về chiều. Hắn quyết định đi thăm Đàm thái hậu. Đây là lịch trình của Lý Sảm mỗi ngày. Chiều nào, Lý Sảm cũng đi vấn an mẫu hậu.

Lý Sảm có hai đức tính đáng phục, chính là sự chung thủy và lòng hiếu thuận. Về mối tính son sắt mà hắn dành cho nguyên phi Trần Thị Dung thì mọi người đều biết. Còn tấm lòng hiếu thảo của Lý Sảm đối với Đàm thái hậu, thì hình như không ai nhắc đến. Sử sách chỉ miêu tả về Lý Sảm như một kẻ nhu nhược, một đứa trẻ chỉ biết nghe lời mẹ. Nhưng Lý Hạo biết rằng Lý Sảm rất yêu thương, kính trọng người mẹ của mình.

Lý Hạo đứng bên ngoài cửa phòng Đàm thái hậu. Cung nữ của Đàm thái hậu, thấy hoàng thượng đến, vội vã vào trong phòng báo cho bà. Đợi một lúc, Lý Hạo mới được Đàm thái hậu cho phép vào phòng. Hắn không bắt ngờ lắm khi gặp mặt Đàm thái hậu. Trên đường đến cung thái hậu, hắn đã hồi tưởng lại những ký ức của Lý Sảm về người mẹ thiện nghi này. Dù vậy, Lý Hạo vẫn choáng ngợp trước vẻ cao sang, quý phái của vị thái hậu đang ngồi đối diện.

Đàm thái hậu khoảng chừng ba mươi lăm tuổi. Khuôn mặt trái xoan, tuy tuổi đời còn trẻ, nhưng nét phong trần, dạn dày sương gió vẫn được thể hiện khá rõ, qua từng cử chỉ biểu hiện của nàng. Nghĩ cũng thật ỷ khuất cho Lý Hạo, phải nhận một người đáng tuổi con mình làm mẫu hậu. Nhưng chịu ảnh hưởng bởi cảm xúc, tình thương của Lý Sảm đối với người mẹ. Cho nên, Lý Hạo luôn cảm thấy kính phục, trân trọng Đàm thái hậu, chứ không có bất cứ cảm giác khinh nhờn nào.

Người ta nói hổ dữ không ăn thịt con. Từ ánh mắt của Đàm thái hậu nhìn Lý Hạo đầy trìu mến, hẳn hoàn toàn tin tưởng, nàng sẽ không bao giờ hại hắn. Lý Hạo là một đứa trẻ mồ côi. Hắn được sư phụ nhặt ở trong rừng, khi theo dõi đàn hổ. Nếu không có sư phụ hắn đến kịp thời, có lẽ lúc đó hắn đã thành món tráng miệng ngon lành của đàn hổ. Kể từ khi sống chung với sư phụ, hắn xem ông ấy như người thầy đồng thời là người cha thân thiết nhất trên đời. Còn tình mẫu tử, hắn không hề biết. Hắn khát khao và hận hận.

Thấy Đàm thái hậu mỉm cười nhìn hắn, Lý Hạo vội bước đến cung kính nói: “Hoàng nhi, vẫn an mẫu hậu. Chúc mẫu hậu luôn vui vẻ, khỏe mạnh.”

Đàm thái hậu vui vẻ lên tiếng, giọng của nàng vang vang như tiếng sơn ca đang hát: “Được rồi, hoàng thượng không cần đa lễ, mau ngồi xuống đi.” Nàng chỉ vào chiếc ghế có lưng tựa hình tròn, được đặt phía bên tay trái của nàng.

Ngồi xuống ghế, Lý Hạo thấy trên bàn của Đàm thái hậu có cái áo len màu vàng, mới đan được một nửa, hắn hỏi: “Mẫu hậu đang đan áo hay sao?”

Đàm thái hậu cầm áo len trên tay, ngón tay thon dài như búp măng xiên kim qua lại rất nhanh và thành thực. Đôi mắt nàng đen long lanh, rất sâu và cuốn hút, khiến cho người nào nhìn vào mắt nàng có cảm giác như chìm vào vực sâu không đáy. Vừa đan, nàng vừa nói: “Trời trở lạnh, mẫu hậu sợ hoàng thượng cảm lạnh, mới đan áo cho hoàng thượng mặc để giữ ấm mình.”

Một cảm xúc run rẩy, thổn thức lạ thường dấy lên trong lòng Lý Hạo mà trước nay hắn chưa bao giờ có. Khóe mắt của hắn chợt cay cay, tâm hồn hắn dấy lên từng cơn sóng. Lần đầu tiên Lý Hạo hiểu được tình nghĩa mẹ con là gì. Nó thật đầm ấm biết bao, mệnh mông biết mấy. Hắn thầm nghĩ: “Có lẽ ta chịu ảnh hưởng của Lý Sảm. Chiếm cứ cơ thể hắn đã làm cho ta yếu đuối hơn. Giờ đây ta cũng chỉ là một đứa trẻ cần mẹ, cần gì phải kìm nén cảm xúc của bản thân.”

Nghĩ đến đây, hắn nhào tới, quỳ xuống, gác đầu lên đùi Đàm thái hậu, nước mắt tuôn rơi, hắn nức lên từng hồi: “Mẫu hậu ... người thật tốt với hoàng nhi ... hoàng nhi có thể làm được gì ... để đền đáp công ơn của người?” Diễn xuất của Lý Hạo rất hoàn hảo. Tuy rằng trong đó có bảy phần giả, nhưng ba phần lại chính là nỗi lòng thực sự, tiềm tàng bấy lâu trong con người hắn.

Đàm thái hậu đặt áo len trên bàn, hai tay vỗ về lưng của Lý Hạo, dịu dàng nói: “Hoàng nhi ngoan, chỉ cần mẫu hậu biết hoàng nhi có lòng là mẫu hậu vui vẻ rồi. Đã là vua một nước, rường cột của một quốc gia, sao có thể ỷ mị, khóc lóc như thế. Đừng khóc nữa, mau đứng lên đi.”

Lý Hạo nức nở: “Không ... hoàng nhi không muốn làm hoàng đế gì hết ... Hoàng nhi muốn trở lại như xưa ... Vô tư vô lự, sống vui vẻ bên cạnh mẫu hậu ... Hoàng nhi rất chán ghét làm vua ... chán ghét cảnh ngày ngày thượng triều ... đối mặt với lũ cầu nô tài đó.”

Đàm thái hậu nhẹ nhàng nâng Lý Hạo dậy, đỡ hắn ngồi lên ghế, mỉm cười: “Thôi nào, mẫu hậu biết hoàng nhi chịu nhiều cực khổ, nhưng hoàng nhi là vua một nước, cần phải kiên cường lên, hoàng nhi hiểu không? Hôm nay, hoàng nhi vào điện chầu, đã gặp chuyện gì, kể lại ấu hậu nghe.”

Hắn ngồi ngay ngắn lại trên ghế, hai tay quét ngang nước mắt, trong lòng thầm nghĩ: “Đến rồi.”

Hàng ngày, mỗi khi Lý Sảm vấn an Đàm thái hậu, nàng đều vặn hỏi cặn kẽ toàn bộ quá trình buổi chầu. Lý Sảm đều thành thành thật thật kể lại chi tiết mọi chuyện diễn ra trên triều. Vì vậy, Lý Hạo đành phải rập khuôn Lý Sảm mà làm y như thế.

Đàm thái hậu chăm chú lắng nghe, nhập tâm suy nghĩ theo từng lời nói của Lý Hạo. Đôi mi mắt cao vút của nàng chớp chớp lại cong lên, có khi cụp xuống. Mỗi động tác nhúu mày, bặm môi của nàng, quả thật có thể làm cho điên đảo chúng sinh, khuyhnh quốc khuyhnh thành.

Một người đàn bà tuyệt mỹ, cũng là một người đàn bà đầy tham vọng. Ban đầu Đàm thái hậu chỉ là một nguyên phi, bằng sự khôn ngoan và khéo léo, nàng đã leo lên được chức hoàng hậu đứng đầu hậu cung, mẫu nghi thiên hạ. Căn cơ của nàng càng được củng cố vững chắc hơn, khi sinh ra đứa con trai đầu tiên cho Lý Cao Tông, hoàng thái tử Lý Sảm.

13. Chương 13: Nỗi Khổ Tâm Của Đàm Thái Hậu

Lý Hạo vừa tường thuật sự tình của buổi điện châu ban sáng, vừa nhìn biến hóa trên nét mặt của Đàm thái hậu. Đến đoạn Đàm Dĩ Mông bị Tô Trung Từ giấu cột thì khuôn mặt Đàm thái hậu chau lại, đoạn lắc đầu thở dài. Hạo biết Đàm thái hậu đang chán nản trước biểu hiện của vị bào đệ vô tích sự kia.

Lý Hạo kể xong, Đàm thái hậu tức giận nói: “Tô Trung Từ thực đáng hận. Hạo thực hiệp người quá đáng.”

Lý Hạo thấy thế cũng bực bội tung hứng theo: “Hoàng nhi luôn làm theo lời dạy của mẫu hậu. Cố gắng nhẫn nhịn trước mặt bọn họ. Nhưng hoàng nhi cảm thấy lần này Tô thái úy rất quá đáng, lại còn bắt bẻ cả cử phụ Đàm Dĩ Mông nữa.”

Hai bàn tay nộn nà của Đàm thái hậu bóp chặt lên tay ghế, suy nghĩ một lúc, rồi cơ mặt giãn ra, nở nụ cười như chưa từng nổi giận, hiền hòa bảo: “Hoàng nhi ngoan, cử phụ của hoàng nhi là người đỉnh thiên lập địa. Hạo là người biết đạo tiến thoái, nên mới để cho tô gian thần đắc ý đấy thôi.”

Lý Hạo muốn nhờ toet một bãi nước bọt xuống đất, hạo chửi ầm trong lòng: “Con bà nó, ta khinh. Đàm thái hậu này tuy có dã tâm, nhưng đối với tên bào đệ lại vô cùng bao che khuyết điểm. Bản tính nửa vời như thế, sao có thể leo cao, đứng là mộng tưởng.”

Hạo lại nghe đàm thái hậu nói tiếp: “Bây giờ hoàng nhi cứ tiếp tục biểu hiện như vậy ở trên triều. Mọi chuyện đã có mẫu hậu sắp xếp.”

Lý Hạo cố nặn ra gương mặt ngây thơ trong sáng, ra vẻ gật gù, hồn nhiên đáp: “Hoàng nhi hiểu, mẫu hậu yên tâm.” Hạo lại nghĩ trong lòng: “Sắp xếp? Nói trắng ra là vợ vét quyền lực vào trong tay ngoại thích thì đúng hơn.”

Đàm thái hậu trông thấy biểu tình của hạo như vậy, khiến cho nàng rất thỏa mãn. Nàng lên tiếng: “Hoàng nhi dự định bao giờ thì đi gặp hoàng hậu? Hoàng nhi có biết, tiểu nữ đó hàng đêm lấy gối làm khăn lau nước mắt không? Thân là hoàng hậu một nước, lại chưa từng được hầu hạ hoàng thượng. Có phải là quá ủy khuất hay không?”

Lý Hạo không ngờ Đàm thái hậu đột nhiên nhắc đến chuyện này. Hạo cố gắng lục lại trong ký ức Lý Sảm thật kỹ, ngập ngừng trả lời: “Cái này ... cái này ... con sẽ sớm đi.”

Hoàng hậu Đàm Ngọc Trúc là người trong dòng tộc họ Đàm. Ngay khi Lý Sảm đăng cơ, Đàm thái hậu liền gả Đàm Ngọc Trúc cho Lý Sảm. Lý Sảm một mực phản đối, muốn lập Trần Thị Dung làm hoàng hậu. Tuy nhiên, Đàm thái hậu kiên quyết ép buộc Lý Sảm. Cuối cùng, Lý Sảm đành phải vâng mệnh mẫu hậu.

Lễ cưới của đức vua Lý Sảm và hoàng hậu Đàm Ngọc Trúc được tổ chức cực kỳ long trọng. Nhưng trong đêm động phòng hoa chúc, Lý Sảm ngồi trên bàn độc ẩm, không chút đoái hoài đến vị tân hoàng hậu. Dốc hết bình rượu này lại đến bình rượu khác, sau đó lăn ra ngủ say như chết. Đến sáng hôm sau tỉnh dậy, một mạch rời đi, cho đến nay vẫn chưa trở lại cung hoàng hậu lần nào.

Nét mặt của Đàm thái hậu dần dần chuyển thành nghiêm nghị, nàng gằn giọng: “Không biết ả hồ ly kia đã cho hoàng nhi ăn bùa mê thuốc lú gì mà hoàng nhi lại say mê ả như vậy. Con cũng biết rõ ràng ả là địch nhân của hoàng tộc triều lý chúng ta. Tại sao con vẫn mãi mê man không tỉnh?”

Lý Hạo gất: “Mẫu hậu, mẫu hậu đừng miệt thị nàng như vậy. Hoàng nhi đối với nàng là thật lòng thật dạ. Nàng hoàn toàn không giống bọn họ.” Chỉ khi vấn đề đụng chạm tới nguyên phi Trần Thị Dung là Lý Sảm chống đối lại Đàm thái hậu.

Đàm thái hậu nghiêng răng quát: “Không giống? Bọn chúng đích thị cá mè một lứa. Bọn chúng đưa ả đến bên cạnh hoàng nhi là để quyến rũ hoàng nhi. Hoàng nhi mau tỉnh lại đi.”

Lý Hạo cúi gầm mặt xuống sàn, giọng trở nên kiên cường: “Hoàng nhi tin tưởng nàng, nàng sẽ không bao giờ làm chuyện gì có lỗi với hoàng nhi.”

Đàm thái hậu thấy đứa con của mình cứng rắn như vậy, quyết định dừng cuộc cãi cọ không bao giờ có hồi kết này lại, nói với giọng năn nỉ: “Thôi không nói về chuyện đó nữa. Còn chuyện Đàm Ngọc Trúc thì sao? Ngày mai hoàng nhi hãy đến cung hoàng hậu được không hả? Coi như mẫu hậu cầu xin hoàng nhi.”

Lý Hạo lộ vẻ ủ rũ đáp: “Hoàng nhi biết rồi, ngày mai hoàng nhi đi là được chứ gì.” Lý Hạo biết rõ Lý Sảm chỉ toàn hứa suông như thế, đây không phải lần đầu tiên hắn làm vậy.

Đàm thái hậu nghi ngờ nhìn hắn hỏi dồn: “Lần này con thực sự đi chứ? Không được lừa gạt mẫu hậu. Quân vô hí ngôn.”

Lý Hạo thẳng thắn nói: “Quân vô hí ngôn, hoàng nhi xin hứa.”

Kỳ thực, Đàm thái hậu cũng chỉ là một người đàn bà yếu đuối, một từ mẫu yêu thương hài tử của mình. Nàng đâu muốn ép buộc Lý Sảm phải làm những điều hắn không thích. Mỗi khi thấy hắn vì vậy mà tức giận, nàng cũng chạnh lòng đau đớn.

Thâm tâm nàng ẩn giấu nỗi khổ riêng mà không ai thấu hiểu. Mấy ai biết được một người đàn bà mang trọng trách của cả gia tộc trên vai, phải chịu áp lực đến nhường nào. Hiện giờ, gia tộc họ Đàm đang trên đường xuống dốc, lại không có ai đủ thực lực để gánh vác nó. Chẳng lẽ trông chờ vào vị tướng quân Đàm Dĩ Mông phá gia chi tử, bất tài vô tướng kia. Chỉ còn có nàng bắt buộc phải đứng ra gánh vác hưng suy của dòng tộc.

Ỗ vào vị thế của Đàm thái hậu, những người trong gia tộc họ Đàm thì kiêu căng, hống hách. Vị bào đệ kia lại tham ô, gây chuyện khắp nơi, đặc tội không ít người. Bởi vì ngại mặt mũi, thân phận của Đàm thái hậu mà họ đều cho qua, nhưng một khi nàng mất đi quyền lực hoặc chết đi, gia tộc họ Đàm sẽ gặp tai họa ngập đầu.

Đàm thái hậu không hề muốn thấy viễn cảnh đó. Chính vì vậy, nàng đã lập Đàm Ngọc Trúc làm hoàng hậu. Nàng hy vọng Đàm Ngọc Trúc sẽ mang long thai, và sinh ra thái tử, để rồi kéo dài sự hưng thịnh của Đàm tộc. Tuy nhiên, người tính không bằng trời tính. Lý Sảm không hề chạm đến Đàm Ngọc Trúc dù chỉ một sợi tóc, thì làm sao mà có long thai. Cho nên, Đàm thái hậu mới tìm đủ mọi cách để bắt buộc Lý Hạo qua đêm ở cung hoàng hậu là nguyên nhân như thế.

14. Chương 14: Lý Thông

Khi nghe Lý Hạo khẳng định sẽ đi gặp hoàng hậu Đàm Ngọc Trúc thì Đàm thái hậu nở nụ cười rạng rỡ. Tiếp theo, nàng tiếp tục hỏi hắn những chuyện vặt vãnh khác. Hai mẫu tử lại trò chuyện với bầu không khí vui vẻ, đầm ấm. Lần này, hắn bắt đầu vận dụng khả năng của mình làm vui lòng Đàm thái hậu. Lâu lâu hắn lại chêm vào vài câu chọc cười. Có khi hắn lại buông vài câu nịnh nọt, khiến cho Đàm thái hậu cười mãi không ngừng.

Lý Hạo trổ hết mọi tài nghệ miệng lưỡi, phun châu nhả ngọc trước mặt Đàm thái hậu đến quên cả thời gian. Tuy thế, hắn vẫn biết chừng mực, kìm nén ở một vài điểm, không phô diễn quá nhiều, tránh để lộ sơ hở trước mặt người đàn bà khôn ngoan này. Gì chứ phỉnh nịnh đàn bà chính là sở trường của hắn.

Kiếp trước, Lý Hạo rất có lực sát thương đối với nữ giới. Không chỉ ở khí phách của hắn đã ẩn chứa sự lôi cuốn, mà còn do tài ăn nói điêu luyện tuyệt luân. Hắn rất biết cách làm cho phụ nữ vui lòng. Hắn nói chuyện hài hước, dí dỏm, tâm lý. Hắn hiểu phụ nữ muốn gì, cần gì ở hắn. Và hắn luôn xuất hiện tương trợ các nàng một cách đúng lúc. Vì thế hắn đã được đám đàn em xã hội đen tặng cho biệt danh Tình Thánh Chín Ngón.

Sư phụ Lý Hạo thích sống cuộc sống tự do, phóng khoáng, không chịu bất cứ sự ràng buộc nào. Lý tưởng của lão toàn bộ đều dồn vào võ học. Lão không màng danh lợi, không thích đấu tranh. Mỗi khi lão có nhu

cầu, thì lại chạy xuống núi tìm gái làng chơi để thỏa mãn. Lão hoàn toàn không thích vướng bận vào những chuyện tình cảm hay trò chơi hôn nhân. Trái ngược với sự phụ của mình, Lý Hạo thích chinh phục. Hắn khao khát được chinh phục, chinh phục giang sơn và cả chinh phục mỹ nhân. Đây là hai mục tiêu truy cầu lớn nhất trong cuộc đời Lý Hạo.

Lý Hạo trò chuyện với Đàm thái hậu mãi đến khi trời xẩm tối mới chịu ngừng lại. Hắn cảm thấy rất hứng thú khi nói chuyện phiếm với Đàm thái hậu. Hắn cảm nhận được tình mẫu tử mà nàng dành cho hắn là không hề giả dối. Hắn trân trọng tình cảm đó

Lần đầu tiên Lý Hạo nhìn thấy Đàm Dĩ Mông, hắn đã chán ghét tên khốn này. Nhớ lại những chuyện mà Đàm Dĩ Mông từng làm, hắn lại càng ghi hận sâu sắc hơn nữa. Trong lòng Lý Hạo đã tuyên án tử hình đối với Đàm Dĩ Mông. Hắn ngầm quyết định lúc hắn nắm toàn quyền trong tay, người đầu tiên mà hắn chặt đầu là Đàm Dĩ Mông. Hạo Chín Ngón không thể dung một kẻ phản trắc ở bên cạnh.

Cho đến khi hắn gặp gỡ Đàm thái hậu và nói chuyện phiếm cùng nàng. Đôi lúc hắn làm như vô tình hữu ý nhắc về Đàm Dĩ Mông, hắn nhận ra Đàm thái hậu rất yêu thương, che chở người bào đệ này. Hắn thực sự không muốn làm cho Đàm thái hậu đau lòng. Đây là người mẹ duy nhất mà hắn có được. Chắc có lẽ khi nhập thể vào Lý Sấm, một hung thần khát máu đã dần dần trở nên yếu đuối hơn.

Lý Hạo đành phải loại bỏ ý nghĩ muốn giết Đàm Dĩ Mông. Tuy rằng tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó tha. Tiêu dao vương gia có thể là kết quả tốt nhất đối với gã ngu ngốc, hèn kém đó.

Ra khỏi cung thái hậu, Lý Hạo dạo bước đi không mục đích trong ngự hoa viên. Trước kia thì hắn sẽ hứng thú ngắm cảnh đẹp do trăm hoa mang lại, nhưng hiện giờ hắn lại không mảy may để ý. Bởi vì bộ não hắn đang vận động cao độ. Hắn đang sắp xếp lại mọi chuyện theo trình tự, và đánh giá những việc hắn đã làm được trong ngày. Đó là thói quen của hắn.

Hắn bắt thần bước đi trong vô định. Làm cho lão thái giám và đám tùy tùng cứ phải lêo đéo theo sau. Họ không hiểu vị vua trẻ tuổi kia đang có chủ ý gì, mà cứ đi loạn lên như thế. Đi được một hồi lâu, hắn chợt tỉnh lại, ngược nhìn trời đã thấy mặt trời lặn xuống ở phía xa.

Hoàng hôn thật đẹp! Ánh chiều tà ngả bóng trải dài thành vệt trên nền đất. Giữa hư không, từng đàn chim lượn quanh thành vòng như tạm biệt một ngày sắp kết thúc. Hắn chợt nhớ tới bài thơ Hoàng Hạc Lâu, hắn ngâm nga:

Người xưa cười hạc đã cao bay
Lầu hạc còn suông với chốn này
Một vắng hạc vàng xa lánh hẳn
Nghìn năm mây bạc vẫn vơ bay
Vàng gieo bến Hán, ngàn cây hững
Xanh ngát châu Anh, lớp cỏ đầy
Hoàng hôn về đó quê đâu tá?
Khói sóng trên sông nào dạ người.

Lão thái giám Lê Việt Tiến và đám thái giám tùy tùng vừa nghe xong bài thơ của Lý Hạo liền ngẩn ngơ, đầy cảm xúc. Kế tiếp cả đám thi nhau tâng bốc Lý Hạo, khen không dứt lời. Tên nào cũng xưng Lý Hạo là kỳ tài trong làng thơ Đại Việt. Lý Hạo lại không hề phản đối, hãnh diện tiếp nhận. Hắn chấp tay sau đít, ngửa đầu cười vang ha hả, chẳng có chút nào ngượng ngùng, xấu hổ.

Lúc này hắn nhìn quanh mới nhận ra đã tới tường thành bảo vệ hoàng cung. Những tốp lính tuần tra đi tới lui, nhìn thấy hắn từ xa đều tỏ vẻ ngạc nhiên, sợ sệt. Bởi vì trước nay, họ có thấy hoàng thượng đi thị sát bao giờ đâu. Hoàng thượng đột nhiên xuất hiện mới khiến họ tưởng hoàng thượng tới đây trách phạt chuyện gì đó.

Lý Hạo đâu hay biết suy nghĩ của đám lính bát nháo kia, mà thật ra hắn cũng chẳng muốn biết. Hắn chậm rãi tiến tới, bởi vì hắn nhận ra người dẫn đầu của tốp lính. Khi hắn tới gần thì người đó và toàn bộ binh lính đồng loạt quỳ xuống, bái lạy Lý Hạo.

Người mà Lý Hạo cần trò chuyện chính là người này. Lý Thông là thống lĩnh túc vệ quân. Lý Thông khoảng chừng tam tuần, lưng hùm vai gấu, mặt vuông vức chữ điền. Hắn từng là đội trưởng của đội lính bảo vệ phủ thái tử trước đây. Cũng giống như lão thái giám Lê Việt Tiến, hắn là người trung thành cảnh cảnh.

Lý Thông thuộc dòng dõi gia tộc họ Lý, nhưng hắn chỉ nằm trong nhánh nhỏ, nên không được tước vị. Trời sinh cho hắn thần lực, có sức khỏe hơn người, lại thân hoài tuyệt kỹ của gia tộc. Nên hắn mới được Lý Cao Tông lựa chọn bảo vệ cho vị thái tử có thân phận cao quý như vậy.

15. Chương 15: Xuân Lan, Thu Nguyệt

Lý Hạo thấy những binh lính quỳ gối dưới đất im phăng phắc, ai nấy đều nghiêm trang cúi đầu. Hắn rất hài lòng trước kỷ luật của đội túc vệ do Lý Thông chỉ huy. Hắn ôn hòa nói: “Các khanh bình thân, không cần đa lễ.”

Toàn bộ đội ngũ đồng loạt đứng lên thành hàng đều tăm tắp. Lý Thông ồm ồm hỏi: “Bẩm hoàng thượng, không biết hoàng thượng đến đây có gì cần phân phó?” Hắn là vậy, thô lỗ, thẳng thắn, hào sảng, luôn đi thẳng vào chính đề.

Lý Hạo ưa thích những hảo hán đỉnh thiên lập địa như thế. Người này về sau tất có hữu dụng lớn lao. Hắn đáp: “Không có chuyện gì cả, trầm đi dạo trong ngự hoa viên, rồi lạc bước đến đây lúc nào cũng chẳng hay biết.”

Hắn ngừng lời, nghiêng đầu nhìn quanh, phất tay cho những thái giám và binh lính đứng cách xa ra một chút, rồi hỏi tiếp: “Mấy hôm nay có điều gì bất thường xảy ra không?”

Lý Thông quan sát biểu hiện của Lý Hạo như vậy nhưng hắn nghĩ mãi không ra Lý Hạo muốn gì, đành bỏ qua, hắn trả lời: “Bẩm hoàng thượng, không có điều gì bất thường.”

Lý Hạo ngạc nhiên, hắn trầm giọng nói: “Ồ, chẳng lẽ đám túc vệ quân của gia tộc họ Trần không hề gây khó dễ gì cho khanh?”

Lý Thông khịt mũi, tỏ vẻ khinh thường, hắn nói với giọng chắc nịch: “Bọn chúng dám? Đây là hoàng cung, thuộc phụ trách quản lý của vi thần. Cho mười lá gan bọn chúng cũng không dám làm loạn trước mặt vi thần.”

Hắn chau mày suy nghĩ một lát, kế tiếp nói: “À, hình như cách đây một tuần, có một số tên lính thuộc túc vệ quân của nhà Trần, kiếm chuyện gây sự với đội túc vệ quân dưới trướng vi thần.”

Lý Hạo nghĩ thầm quả đúng như thế. Nhà Trần muốn dương oai, diệt uy phong của Lý Thông, khiến cho hắn mất hết mặt mũi, không góc đầu lên được. Từ đó tiêu diệt toàn bộ lực lượng túc vệ quân. Lý Hạo âm trầm lên tiếng: “Khanh đã xử lý thế nào?”

Lý Thông hừ lạnh: “Bẩm hoàng thượng, lữ ngạo mạn đó đòi khiêu chiến.”

Lý Hạo thú vị hỏi: “Ồ, chắc là khanh đã tiếp nhận khiêu chiến phải không? Kết quả thế nào?”

Lý Thông ngoác miệng cười khoái trá: “Ha ha ha, còn thế nào nữa chứ. Một mình vi thần đã dẫm nát hơn hai mươi gã dưới chân. Quá sảng khoái.”

Lý Hạo cũng cười theo, lặp lại: “Quá sảng khoái. Khanh đích thực là công thần của hoàng tộc. Trẫm có một yêu cầu nho nhỏ. Khanh nhất định phải đáp ứng.”

Lý Thông ngẩn người, nói: “Bẩm hoàng thượng, mời nói.”

Lý Hạo bình thản bảo: “Trẫm muốn học võ công.”

Lý Thông không chút do dự đáp ứng ngay: “Được, cuối cùng hoàng thượng cũng muốn học võ công. Tuy hơi trễ, nhưng không sao. Vì thần sẽ tận tình dạy ngài tất cả những gì vi thần biết.”

Lý Hạo nhất thời vui vẻ, hân hỉ phào nhẹ nhõm, cảm giác như trút được thêm một gánh nặng nữa, hân nói: “Tốt, bắt đầu từ chiều mai, hàng ngày, trẫm sẽ theo khanh học võ công, ở ngự hoa viên đối diện Long An cung. Khanh nhớ lấy.”

Lý Thông quỳ gối, dập đầu: “Vi thần tuân chỉ.”

Lý Hạo gơ hai tay nâng hân đứng dậy, mỉm cười: “Được rồi, đứng dậy đi. Khanh cứ tiếp tục tuần tra, trẫm về cung.”

Lý Thông vẫn đứng đó, dõi ánh mắt theo bóng lưng Lý Hạo, trong đôi mắt hân tràn ngập sự hân hoan, cuồng nhiệt. Chợt Lý Hạo dừng lại, vẫn không quay đầu, vọng lại một câu: “Khanh hãy nhớ sau này có gặp ai tên Thạch Sanh, cứ một đao, đâm xuyên tim hân cho trẫm.”

Lý Thông cười rộ lên, lớn tiếng đáp: “Vi thần tuân mệnh.” Đoạn hân quay lưng rời đi, trong lòng tự hỏi: “Thạch Sanh là tiểu tử nào? Thấy kệ nó, ha hả, ta được phụng chỉ giết người, quá sướng khoái.”

* * * * *

Lý Hạo phóng um vào bồn tắm. Những giọt nước văng ra tung tóe khắp phòng. Hân hứng thú nhìn làn sóng dập dềnh lên xuống. Hân cảm nhận sự mát lạnh của nước mang lại, thoải mái vô cùng.

Làm vua có khác, toàn bộ vật dụng đều phải lớn. Nhà lớn, phòng lớn, bồn tắm cũng lớn. Hân thầm nghĩ trong bồn tắm rộng lớn nhường này mà chơi trò uyên ương hí thủy thì tuyệt.

Cầu được, ước thấy.

Hai cung nữ hôm qua hân từng gặp rón rén bước vào phòng. Cả hai e dè cất tiếng: “Bẩm hoàng thượng, hoàng thượng để cho chúng nô tì hầu hạ hoàng thượng ạ.”

Lý Hạo gác hai tay lên thành bồn tắm, hí mắt quan sát hai nàng. Không ngờ lại là hai chị em song sinh, cả hai đều có dáng người mảnh khảnh, yếu điệu thực nữ, quyến rũ vô cùng. Hân là quân tử, tất nhiên phải hảo cầu, hân vui vẻ bảo: “Tối, hai khanh lại đây bóp vai cho trẫm.”

Hai cung nữ uốn éo đi tới, đôi tay mềm mại của các nàng nhẹ nhàng xoa bóp lên hai vai trắng trẻo của Lý Hạo. Những ngón tay của các nàng đảo qua đảo lại, miết lên miết xuống một cách điêu luyện, khiến Lý Hạo găm gừ trong cổ họng, lộ vẻ thích thú.

Đã hơn một ngày rồi hân chưa gần đàn bà. Bình thường, có khi một ngày hân phải làm tới mấy chap. Mà bây giờ hơn một ngày, lại chưa biết mùi đàn bà, thì đúng là không phải Lý Hạo. Hân ngứa cổ lên thành bồn tắm, hà hơi qua kẽ răng, hỏi: “Hai nàng tên gì?”

Cung nữ bên trái xoa bóp vai cho hân bằng cả hai tay nhẹ nhàng, từ tốn, nàng e lệ trả lời: “Nô tì là Bùi Xuân Lan.”

Cung nữ bên phải có vẻ mạnh mẽ hơn, nàng nghịch ngợm vuốt khê hai ngón tay trở và ngón giữa kẹp vào vành tai của Lý Hạo, cúi đầu xuống, giọng điệu cực kỳ khiêu khích: “Nô tì là Bùi Thu Nguyệt.”

16. Chương 16: Trong Phòng Tắm

Một luồng điện chạy rần rần từ vành tai Lý Hạo lên tới bộ não rồi chạy ngược xuống phần dưới. Lý Hạo cảm giác một luồng hơi nóng từ đan điền như bộc phá ra khỏi cơ thể. Hân nuốt một ngụm nước bọt, cổ dần cơn khát đang muốn đốt khô cổ họng, hân thầm nghĩ: “Hai con nhóc này mới thấy ta bật đèn xanh đã

muốn ăn tươi nuốt sống ta rồi. Lý Sảm làm vua quá thất bại đi, hai vợ vật của tạo hóa nhường này mà lại không hề đụng tới.”

Lý Hạo biểu lộ vẻ mặt tán thưởng, nói: “Xuân Lan! Thu Nguyệt! Tên đẹp, tên đẹp. Các khanh quê quán ở đâu?”

Thu Nguyệt vuốt hai tay lên đầu, hai tay day day lên huyệt thái dương Lý Hạo, nàng nũng nịu: “Tỷ muội bọn nô tì sinh ra và lớn lên ở lộ Quốc Oai. Hoàng thượng, nô tỳ có mạnh tay không ạ? Nếu nô tỳ có làm quá tay thì hoàng thượng nói cho nô tỳ biết nhé.”

Đôi mắt lim dim hưởng thụ, Lý Hạo ậm ừ nói: “Không quá tay, không hề quá tay chút nào. Trẫm rất thoải mái. Quốc Oai sao? Đúng là vùng đất địa linh nhân kiệt, có thể sản sinh ra hai tiểu hồ ly như hai nàng. Đúng là vùng đất tốt, đất tốt. Sau này trẫm sẽ chiếu cố nhiều hơn cho lộ Quốc Oai.”

Lúc đầu, Xuân Lan còn rụt rè vì ngại ngùng thân phận, nhưng về sau thấy Lý Hạo cợt nhả như thế nàng cũng trở nên lớn gan hơn. Xuân Lan véo nhẹ lên vai hấn một cái, ẻo người buông lời hờn dỗi: “Cái gì mà tiểu hồ ly? Hoàng thượng lại ghẹo chúng nô tì. Hoàng thượng, đa tạ hoàng thượng có lòng chiếu cố cho quê hương của hai tỷ muội nô tì.”

Hấn giả vờ cong người lên, kêu la oai oái: “Ái ui, nhột quá. Nàng nhéo nhẹ tay như thế, trẫm làm sao mà đau được. Nếu có nhéo thì phải nhéo mạnh như thế này này.” Hấn liền vươn tay vòng ra sau, bóp mạnh vào hông Xuân Lan. Cảm giác mềm mại, đàn hồi từ bàn tay truyền lại khiến Lý Hạo mê, ngây ngất.

Bị tập kích bất ngờ, Xuân Lan giật nảy mình, một tay bóp mạnh lên vai Lý Hạo, một tay nắm đề lên tay của hấn, nàng giận dỗi nói: “Á ... hoàng thượng ... ngài ... không đùa với ngài nữa, hoàng thượng mau thả tay ra đi.”

Lý Hạo cười hềnh hếch: “Ha hả, cho nàng chừa thói quấy rầy trẫm nhá.”

Thu Nguyệt ở kế bên, không cam tịch mịch, đưa bàn tay ra sau, cạ phần mu bàn tay lên sống lưng của Lý Hạo mà vuốt ngược lên, nàng cất tiếng ngọt lịm đến không thể ngọt hơn nữa: “Hoàng thượng thiên vị Xuân Lan tỷ, hoàng thượng chê nô tỳ xấu hơn phải không?”

Mu bàn tay Thu Nguyệt lướt đến đâu, da gà trên lưng Lý Hạo nổi lên từng đợt đến đó. Hấn cười cười bảo: “Sao có thể chứ? Thì ra nàng là muội muội, tiểu yêu tinh xinh đẹp, đến đây nào.” Vừa nói xong hấn vùng tay còn lại ra phía sau, định chụp lấy bờ hông của Thu Nguyệt, lại bất ngờ phát hiện ra bàn tay hấn chụp vào không khí mất rồi.

Chỉ nghe tiếng cười khúc khích của Thu Nguyệt vang lên: “Hi hi hi, hựt rồi hoàng thượng ơi, hoàng thượng tưởng nô tỳ dễ đối phó như Xuân Lan tỷ sao, còn lâu nhá.”

Tung chiêu thất bại, Lý Hạo có chút xấu hổ, thu tay về, cười hà hà: “Tiểu yêu tinh giỏi lắm, dám trêu chọc cả trẫm. Trẫm không để ý tới tiểu yêu tinh nữa. Chỉ có tiểu hồ ly mới đáng yêu, khả khả.”

Thu Nguyệt nguyền dãi một tiếng, tỏ vẻ bất mãn, hậm hực bước lại tiếp tục bóp lưng cho hấn, làm nũng: “Hoàng thượng không thú vị chút nào.”

Nghe Thu Nguyệt nói đến từ thú vị, hấn lại nghĩ tới chuyện kia, đôi mắt gian xảo đảo quanh, bảo: “Thú vị? Trẫm có rất nhiều chỗ thú vị. Lại có một chỗ cực kỳ thú vị nữa là đằng khác.”

Xuân Lan ngây thơ hỏi: “Hoàng thượng có chỗ nào cực kỳ thú vị vậy? Lấy ra cho chúng nô tì xem với.”

Lý Hạo cười sắc súa: “A ha ha hả... Không ngờ nàng lại gấp gáp thế. Nàng sẽ rất nhanh biết thôi.” Hấn dừng lại một chút để ngừng cười rồi tiếp lời: “E hèm, phụ mẫu hai nàng vẫn mạnh khỏe chứ?”

Lúc nghe Lý Hạo nhắc về phụ mẫu, ánh mắt hai nàng toát lên niềm nhớ nhung, Xuân Lan nói: “Bẩm hoàng thượng, nô tì cũng không rõ nữa. Đã mấy tháng rồi chưa từng được nghe tin tức nào của phụ mẫu nô tì.”

Ngạc nhiên trước câu trả lời của Xuân Lan, Lý Hạo hỏi tiếp với giọng kỳ quái: “Lý do gì mà nàng lại không biết được? Phải chăng phụ mẫu các nàng không ở kinh thành?”

Lúc này, Thu Nguyệt đã không còn đáng vẻ quấy rầy, mà biểu tình của nàng đã trở nên bi thương: “Phụ mẫu của chúng nô tì không ở kinh thành. Họ vẫn còn ở quê. Họ đến tuổi trung niên mới sinh ra được có hai

người bọn nô tì, rồi không còn sinh thêm được nhi tử nào cả. Hiện tại, phụ mẫu đều đã già cả, lại không ai chăm sóc. Không biết sức khỏe của phụ mẫu giờ đây có tốt không nữa?”

Lý Hạo thấy biểu tình hoài niệm, thương tâm của hai nàng như vậy, khiến hắn cũng bồi hồi cảm xúc. Hắn chợt nhớ nhà. Dù hắn đi khỏi nhà chưa lâu. Mới hơn có một ngày thôi. Tuy nhiên nhà của hắn ở rất xa. Xa đến nỗi không thể trở về.

Hắn rất nhớ. Hắn nhớ về những người vợ của hắn, mà hắn hàng đêm ôm ấp. Hắn nhớ về những đứa con của hắn, mà hắn tự tay nuôi nấng chúng lớn lên. Hắn nhớ những khi chơi trò đuổi bắt với chúng. Hắn nhớ những khi chúng giành nhau trèo lên lưng của hắn, bắt hắn làm ngựa cưỡi. Hắn còn nhớ nhiều nữa, nhiều lắm.

“A, hoàng thượng, ngài khóc.” Thu Nguyệt sững sờ kêu lên.

Xuân Lan kinh ngạc nhìn khuôn mặt trắng nõn như mặt thiếu nữ của Lý Hạo, đang có hai giọt nước mắt lăn tròn xuống từ khóe mắt. Đôi mắt vô thần của hắn như đang nhìn vào chốn vô định mịt mờ nào đó, rất xa xôi.

17. Chương 17: Nguyên Phi Trần Thị Dung

Xuân Lan thấy Lý Hạo rơi nước mắt, cứ ngỡ rằng hắn đau lòng vì hoàn cảnh của hai tỷ muội nàng, Xuân Lan vội vã khuyên: “Chúng nô tỳ đáng chết. Chúng nô tỳ không nên nói ra những lời như vậy. Hoàng thượng thứ tội.”

Khi Lý Hạo nghe tiếng kêu của Thu Nguyệt, thì hắn liền lấy lại tinh thần, lẩm bẩm chữ: “Đáng hận. Lại còn khóc lóc trước mặt đàn bà nữa. Từ hồi nhập vào xác thăng nhóc này, lại khóc không ngừng. Quá mất mặt.”

Hắn xem vẻ cuồng quýt của Xuân Lan mà cảm thấy buồn cười: “Không có gì. Nào có liên quan đến các nàng. Mấy giọt nước trên bôn tấm nó bắn lên trẫm đấy thôi.”

“Ha ha ha. Nàng xem này, trẫm cười rất vui vẻ này.” Lý Hạo cố tình rung hai vai lên xuống theo nhịp cười của hắn.

Hắn vươn hai tay ôm eo hai nàng kéo sát về phía hắn, dịu dàng nói: “Ngày mai, trẫm sẽ xuống chỉ đưa phụ mẫu các nàng về sống luôn tại kinh thành. Rồi trẫm cho người chuẩn bị chu đáo chỗ ăn ở cho họ. À, trẫm cấp thêm cho họ vài nô tì, nô bộc. Thế nào? Các nàng vui chứ? Cười lên nào, đừng có trưng diện cái bộ mặt buồn rười rượi như vậy cho trẫm xem.”

Xuân Lan và Thu Nguyệt đồng loạt cất tiếng hỏi: “Thật sao hoàng thượng?”

Lý Hạo véo nhẹ lên eo thon của hai nàng, nói với giọng bất mãn: “Quân vô hí ngôn. Lại dám nghi ngờ lời trẫm? Đáng phạt.”

Hai nàng vui sướng nói: “Tạ ơn hoàng thượng.”

Thu Nguyệt ngáp ngừng định nói điều gì đó, Xuân Lan kéo kéo áo Thu Nguyệt, đoạn lắc đầu. Thu Nguyệt thấy thế buồn bã cụp mắt xuống, chợt nghe Lý Hạo hỏi: “Có chuyện gì khiến hai nàng khó xử như vậy? Nói cho trẫm nghe?”

Thu Nguyệt mừng rỡ, hai tay liên tục vuốt ve lưng và vai Lý Hạo, thỏ thẻ: “Hoàng thượng có điều không biết. Triều đình có quy định, trong vòng nửa năm cung nữ mới được thăm người nhà một lần. Như vậy, hai tỷ muội nô tỳ chỉ có thể đợi thêm mấy tháng nữa mới được gặp mặt song thân.”

Nghe đến đây, Lý Hạo mới hiểu các nàng khó xử chuyện gì, hắn vừa cười vừa bảo: “Ồ, có cả quy định này nữa sao? Đúng là trẫm quên mất. Trẫm sẽ mệnh lệnh cho phụ thân của hai nàng được đặc quyền thường xuyên vào cung thăm các nàng. Nhưng hai nàng không thể tùy tiện xuất cung. Để hai tiểu hồ ly lẳng lơ này chạy mất thì trẫm biết đi đâu mà kiếm chứ hả?”

Cả hai thân hình mềm mại run lên, Xuân Lan và Thu Nguyệt cùng nhỏ lệ. Nguyên vọng lớn nhất trong cuộc đời họ cũng chỉ đơn giản như vậy. Họ chỉ cần được gặp mặt song thân là đã mãn nguyện lắm rồi. Có khi, hiểu tử đối với phụ mẫu chỉ cần như thế. Thân ở chốn thâm cung, được gặp mặt phụ mẫu đã là an ủi rất lớn lao. Tình thương con trẻ đối với cha mẹ dường như nuôi nấng mình, sâu nặng bao nhiêu, có mấy ai hiểu được, có mấy ai đo đếm được đây? Mặc dù, Lý Hạo biết rõ hai nàng đã chơi trò tâm kế với hắn. Nhưng hắn không màng, bởi vì mục đích của họ là tốt đẹp. Lý Hạo sẵn sàng thành toàn cho những đứa con hiếu thảo như thế.

Xuân Lan và Thu Nguyệt đồng thời quỳ xuống, dập đầu lạy hắn, thỏ thẻ nói: “Đa tạ hoàng thượng, chúng nô tỳ nguyện vì hoàng thượng làm thân trâu ngựa suốt đời.”

Lý Hạo đứng dậy, phóng ra ngoài, ôm eo hai nàng xốc lên, quăng vào bồn tắm, cười vang ha ha: “Làm thân trâu ngựa thì trăm không cần. Chỉ cần hai nàng làm một việc giúp trăm ngay thôi.”

Đầu tiên, hắn dỗ dành hai nàng. Rồi, hắn chọc cười hai nàng. Tiếp theo, hắn dụ dỗ hai nàng chơi trò uyên ương hí thủy. Kế tiếp ...

* * * * *

Sau một phen no nê cả về thể xác lẫn tinh thần. Lý Hạo ưỡn ngực, vươn vai đi ngự thiện phòng, kiểm đồ tắm bổ, bù đắp lại những tinh lực đã mất. Thưởng thức những phẩm vị tuyệt vời nhất của thế gian. Hắn dẫn đội ngũ thái giám rình rang đi thực hiện công việc cuối cùng trong ngày. Đi diễn thêm vở kịch nữa.

“Hà, làm diễn viên đúng là quá mệt nhọc. Không ngờ thời cổ đại lại có nhiều người thích xem kịch đến thế.”
- Lý Hạo bần khoản tự hỏi.

Hắn rảo bước tiến đến cung nguyên phi, để gặp người phụ nữ mà hắn không muốn gặp nhất. Người đàn bà tuyệt mỹ, đầy mỹ lực, nguyên phi Trần Thị Dung.

Ánh trăng đêm mờ mờ ảo ảo, long lanh như nước, những tia sáng yếu ớt lướt nhẹ qua từng chiếc lá đang rung rinh trước gió. Những làn gió thổi vi vu nghe như tiếng đàn du dương, êm ái.

Vừa đến cung nguyên phi, Lý Hạo đã ra lệnh cho cung nữ không được kinh động lớn tiếng. Hắn đi thẳng vào trong phòng ngủ. Trông thấy Trần nguyên phi đang chải đầu, mái tóc nàng thả dài xuống, tỏa ra mùi hương hoa nhài thơm mát. Hắn ngăn ngó nhìn bóng lưng nàng không chớp mắt.

Nguyên phi Trần Thị Dung dường như không hay biết Lý Hạo đang nép ở cửa phòng lén nhìn. Nàng vẫn say sưa chải tóc. Một tay vuốt bờ tóc, một tay cầm lược chải xuống. Động tác rất đơn thuần, mộc mạc nhưng đến nàng thể hiện lại ưu mỹ biết bao. Bàn tay trắng như bạch ngọc, ngón tay đẹp như ngó sen, những đường cong uốn lượn trên cơ thể nàng nổi bật lên kiêu ngạo, phối hợp với mái tóc đen dài óng ánh càng tôn thêm vẻ kiêu sa, quý phái. Thực sự, Lý Hạo đã gặp qua rất nhiều người đẹp. Tuyệt nhiên, không một ai sánh bằng người phụ nữ đang ở trước mắt hắn. Nàng hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu đệ nhất mỹ nhân thời ấy.

18. Chương 18: Lừa Tình

Lý Hạo rón rén bước lại gần Trần Thị Dung thật nhẹ nhàng. Khi đến sát phía sau nàng, Lý Hạo vỗ nhẹ hai tay vào lưng nàng, gào lớn: “Hù”.

Trần nguyên phi quay lại nhìn hắn nở nụ cười tươi tắn: “Hoàng thượng đã đến đó sao?” Nàng đứng dậy đi lại bàn trà nước, yếu điệu ngồi xuống ghế.

“Ái phi của trăm, không giật mình à?” Lý Hạo thu hai tay lại, xoa xoa vào nhau, cười cười xấu hổ.

Trần Thị Dung che miệng cười khúc khích, tiếng cười của nàng trong vắt như tiếng suối mát lành: “Trò đùa của hoàng thượng đã lặp lại không biết bao nhiêu lần rồi? Làm sao mà thần thiếp không đoán trước cho được. Lúc hoàng thượng lén lút nép ở sau cửa là thần thiếp đã biết.”

Lý Hạo nhún nhử cười trừ, lòng thầm nghĩ: “Con bé này không thể tỏ ra ngốc nghếch hơn một chút được hay sao? Cứ phải ra vẻ thông minh làm gì không biết.”

Trần Thị Dung nói tiếp với giọng giận dữ: “Tôi hôm qua hoàng thượng đi đâu mà không về phòng, có phải qua đêm với con hồ ly tinh nào không hả?”

Hắn nhảy dựng lên làm điệu bộ cực kỳ oan khuất, như thể chết tới nơi, căm hận nói: “Ai, ai, là ai vu oan giá họa cho trẫm? Ái phi, nàng đừng tin những lời vô căn cứ, suy diễn không bằng chứng, đổ tội lung tung. Oan quá, thực là oan cho con người trung quân ái quốc như trẫm. Nàng phải tin lời trẫm.”

Vuốt tay lên viền hoa trên chiếc khăn trải bàn được thêu hình rồng phượng, Trần Thị Dung nở nụ cười nửa miệng hỏi: “Vậy sao? Thế tôi qua hoàng thượng đã đi đâu?”

Hắn ngồi lên chiếc ghế ở phía đối diện với Trần Thị Dung, tự rót một ly nước trà ỉn, rồi rót cho Trần Thị Dung, cười thật tươi lộ ra hàm răng trắng bóng, vừa giải thích vừa nịnh nọt: “Thú thực với nàng, nàng phải tin trẫm, đêm qua trẫm gặp một chuyện rất kỳ lạ. Tự nhiên có cái gì đó kêu gọi trẫm chạy ra trời mưa. Sau đó cả người trẫm mệt rũ rời. Trẫm phải vào thư phòng tĩnh dưỡng, không muốn phiền nàng lo lắng.

Trẫm chỉ sợ nàng mà biết trẫm mang bệnh, nàng cũng sẽ vì trẫm mà bệnh theo. Nàng mà bệnh thì trẫm càng bệnh nặng hơn nữa, làm thế nào để chuộc lại tội lỗi của trẫm đây? Chính vì thế trẫm mới phải ủy khuất làm như thế.

Vào trong thư phòng, trẫm đọc vài quyển cổ thư, rồi đột nhiên đầu óc tỉnh táo hẳn, cứ như được uống thuốc tiên vậy, trẫm lại cảm giác như đầu óc minh mẫn hơn, thông minh hơn. Quá kỳ lạ, trẫm ngủ gục luôn ở đó tới sáng, tỉnh dậy lại thấy mọi chuyện bình thường như chẳng có gì xảy ra.”

Lý Hạo nhả nhận gạt nắp chén trà sang một nửa, đưa tay lên quá miệng nhấp một ngụm trà thoang thoang hương thơm, đoạn tiếp lời: “À, mà vừa rồi trẫm ở ngoài cửa phòng, quan sát ái phi đang chải tóc. Trẫm chỉ có hai từ để hình dung, tuyệt đẹp. Trẫm thật sự không muốn phá tan bức tranh mỹ lệ sinh động đang hiển hiện trước mặt trẫm. Nên lúc này mới không gọi ái phi. Nàng phải hiểu cho tấm lòng của trẫm.”

Trần nguyên phi thướt tha nghiêng người liếc hắn: “Hoàng thượng chỉ khéo buông lời trêu chọc.”

Nhấp tiếp một ngụm nước trà, hắn đặt ly trà xuống bàn, đôi mắt cú vọ của hắn đắm đuối nhìn thẳng vào cặp mắt phượng long lanh của Trần nguyên phi, cứ như hắn muốn phóng điện để giết chết người đẹp, uốn ba tấc lưỡi: “Nào có nào có, trẫm chỉ lấy việc luận việc, vẻ đẹp của nàng cả thiên hạ đều biết, thử hỏi dưới gầm trời này, có ai có vẻ đẹp tuyệt sắc như nàng hay không? Chắc chắn một điều, nàng đi hỏi khắp thế gian, đều chỉ nhận được một câu trả lời duy nhất, đó là chữ “không”. Trẫm cam đoan như thế. Mà nếu như có kẻ nào dám phỉ báng sự thật rành rành như vậy, nàng có biết những kẻ đó là ai không?”

Tiếng cười vang lên như tiếng chuông bạc, Trần Thị Dung hứng thú lắc đầu hỏi đáp: “Thần thiếp không biết.”

Hắn chỉ chờ có thế, lập tức vỗ nhẹ lên bàn, hào khí xung thiên, chỉ tay lên trời mà mắng: “Đó là những kẻ đui mù, câm điếc, vô giáo dục, vô văn hóa, vô sỉ, vô lương ... và là ... những kẻ không có đầu. Mấy thằng không có đầu là do trẫm chặt đầu chúng cái tội dám buông lời sàm sỡ, à, sàm tấu trước mặt nàng, chúng đáng tội không có đầu.”

Trần nguyên phi không nhịn được nữa, ôm bụng cười ngặt nghèo không ngừng. Mấy kỹ thuật tán gái như vậy, hắn đã sử dụng rất nhiều, đem ra sử dụng với thiếu nữ thời cổ đại hình như vẫn đạt hiệu quả cao. Nàng nở nụ cười nói: “Tôi nay, thần thiếp thấy hoàng thượng rất khác lạ.”

Giơ hai tay lên cao, Lý Hạo nhìn xuôi nhìn ngược khắp cơ thể mình, ra vẻ kỳ quái hỏi ngược lại: “Ồ, khác chỗ nào? Trẫm thấy vẫn thế. Trẫm vẫn hai mắt, một mũi, một miệng, hai tay, hai chân, đầy đủ cả. Có bị hụt thiếu chỗ nào đâu. A, đúng rồi, hay là ái phi bảo trẫm tăng cân. Đạo này, trẫm ăn có hơi nhiều. Toàn đồ ăn ngon cả, trẫm cảm lòng không nặng. Nhưng mà không sao đâu, nghe lời ái phi, trẫm sẽ giảm ăn. Béo quá rất không tốt, sau này dám quần thần cứ gọi lén trẫm là Vua Béo thì chết. A ha ha ha.”

Chớp chớp đôi mắt đẹp, Trần Thị Dung ngăn người xem Lý Hạo khua môi múa mép, khiến nàng chẳng biết chen vào đâu mà nói. Rót cuộc, nàng đành bỏ qua, ngồi nghiêm chỉnh lại, giơ tay sang bàn tay hắn đang đặt trên bàn mà nắm lấy, nàng nói: “Ừm, thần thiếp hiểu, hoàng thượng hãy kể cho thần thiếp nghe về những chuyện trong ngày hôm nay đi.”

Lý Hạo cũng học theo bộ dáng Trần nguyên phi, điều chỉnh lại vẻ mặt cho đủ độ trang nghiêm, thâm rửa: “Lại nữa. Đàn bà thời đại này, hình như luôn thích quản lý đàn ông. Bây giờ, ông nhin. Về sau ông sẽ tính hết cả vốn lẫn lời. Hãy đợi đấy.” Nghĩ thì nghĩ thế, ngoài mặt Lý Hạo luôn cười cợt, nịnh nọt, kể chi tiết từ đầu đến cuối mọi chuyện diễn ra trong ngày hôm nay.

19. Chương 19: Trầm Yêu Nàng Nhất

Lý Hạo kể cho Trần Thị Dung nghe nội dung cũng tương tự như kể cho Đàm thái hậu. Có một điểm khác chính là phong cách. Mỗi khi nhắc đến những chuyện liên quan tới gia tộc họ Trần, hắn luôn tỏ vẻ sùng bái, ca ngợi, tôn vinh.

Nào là Tô Trung Từ Tô thái úy Tô đại nhân thật là uy phong, nào là chương thành hầu Trần Tự Khánh thực tài giỏi, nào là thái bảo Trần Thừa thiết mưu lược. Chuyện gì mà hắn không thể giải quyết được, khi rơi vào tay họ đều có thể giải quyết đâu ra đó. Họ đều là trung thần của đất nước, là lương đồng của quốc gia.

Lúc hắn nhắc đến chuyện lộ Long Hưng bị vỡ đê, Trần Thị Dung sốt sắng hỏi dồn. Nàng thực sự quan tâm đến thiên tai xảy ra ở lộ Long Hưng. Nàng luôn miệng thương tiếc, lo âu về cuộc sống của dân tình tại nơi đó. Nàng còn đòi ngày mai phải lập tức gọi hai vị huynh trưởng vào cung để hỏi cho cặn kẽ về chuyện thiên tai ở quê nhà. Lý Hạo thầm nhủ, trong tâm hồn người thiếu nữ này cũng có lòng nhân ái. Trong tâm can hắn le lói một niềm vui khôn tả.

Lý Hạo tiếp tục kể về cuộc nói chuyện với Đàm thái hậu. Tất nhiên, hắn che giấu những câu từ chữ bối, nhục mạ gia tộc họ Trần. Hắn áp úng kể về lời hứa tối mai phải qua gặp hoàng hậu Đàm Ngọc Trúc. Bảo tổ bắt đầu nổi lên. Trời không mưa, nhưng không khí dần dần trở nên u ám ngột ngạt.

Gương mặt mỹ lệ của Trần nguyên phi từ từ chuyển tối. Hàng lông mi cong vút chập chờn nghiêng nghiêng, phảng phất tầng hơi sương mỏng manh. Khóe miệng nàng giật giật, đoan mím chặt. Nước mắt rưng rưng, nàng òa khóc nức nở: “Hoàng thượng, ngài lừa dối thần thiếp... Ngài đã quên những lời thề non hẹn biển trước đây... Ngài là kẻ dối trá... Ngài tàn nhẫn lắm... Ngài là kẻ độc ác...”

Lý Hạo nuốt xuống ngụm nước bọt, lẩm bẩm: “Dữ dội vậy à? Chỉ là đi gặp một bà vợ khác thôi mà. Cần gì phải chữ bối kinh khủng khiếp thế?” Hắn cầm chặt bàn tay mịn màng của nàng bằng cả hai tay, bước lại gần, luôn miệng nói: “Không phải vậy, trầm thực sự không phải. Nàng đừng khóc.” đọc truyện mới nhất tại .

Tiếng khóc của Trần Thị Dung càng to hơn nữa, nàng khóc rất thê lương: “Hoàng thượng ác lắm... thần thiếp không muốn sống nữa... ngày mai mà hoàng thượng đi... thần thiếp sẽ chết cho hoàng thượng coi...” Nàng giật bàn tay khỏi tay của Lý Hạo, cả hai bàn tay nắm thành nắm đấm, đánh liên hồi lên ngực hắn.

Nghe nàng kêu gào mà hắn muốn nhức hết cả óc, chưa biết xử trí thế nào, đành phải tiếp tục lấp báp: “Ài, nàng đừng khóc, là trầm không đúng, nhưng thực sự trầm không muốn vậy. Trầm bị ép buộc, đúng rồi, trầm hoàn toàn bị ép buộc. Mẫu hậu ép trầm phải làm vậy. Sao trầm có thể không nghe. Nàng phải hiểu cho khổ tâm của trầm. Đừng khóc nữa.”

Trần Thị Dung vẫn hoàn toàn bỏ ngoài tai những lời năn nỉ của Lý Hạo, nàng khóc không ngừng. Hắn quả thực muốn tung một cước đá bay cô nàng phiền nhiễu này qua cửa sổ. Cố gắng lắm hắn mới kiềm nén được cảm xúc đó. Lúc gần như tuyệt vọng muốn bỏ đi ra ngoài thì hắn chợt lóe ra một tuyệt kỹ tán gái cổ điển, nhưng rất hữu ích trong những hoàn cảnh như vậy.

Trần nguyên phi đang vừa đánh vừa khóc vừa ngậm thích thú, tự nhủ: “Để xem hoàng thượng có dám đi gặp người đàn bà khác hay không? Thiếp đánh, thiếp đánh, đánh cho ngài chết.”

Bỗng nhiên nàng thấy Lý Hạo chợt lặn ra đất, hai tay ôm ngực, liên tục ho khan, mắt trợn ngược, giống hệt con cá chết. Nàng hoảng hốt, ôm hai vai hắn mà lay, gọi hắn: “Hoàng thượng hoàng thượng, ngài làm sao vậy? Thần thiếp, thần thiếp không có ý. Người đâu?”

Một tay Lý Hạo chộp lấy tay Trần Thị Dung đè lên ngực, một tay vươn dài ra phía sau ôm hông nàng, hỏn hển: “Ái phi... không cần gọi người... trầm không sao... trầm... chỉ cầu xin nàng một điều...”

Đang trong cơn hoảng loạn, Trần Thị Dung chưa cảm thấy điều gì kì quái trong lời nói và bàn tay hắn đang vuốt ve hương đồn kiêu diễm của nàng, vội nói: “Được, thần thiếp đáp ứng, chuyện gì thần thiếp cũng đáp ứng. Hoàng thượng mau tỉnh lại đi, đừng làm thần thiếp sợ.”

Chỉ đợi có vậy, hắn thở hồng hộc như sắp chết, cả thân hình co quắp, biểu tình rất thống khổ, nhưng miệng lại nhanh nhẩu cướp lời: “Ái phi có thể để trẫm tối mai đi gặp hoàng hậu được không?”

Trần nguyên phi gật mạnh đầu, nước mắt rơi lã chã, ngậm ngùi đáp: “Thần thiếp... đồng ý.”

Hắn nhoẻn miệng cười, gương mặt tươi roi rói như nhật được vàng, bàn tay bóp thật mạnh lên vùng đất mềm mại của Trần nguyên phi, hắn hô lớn: “Tốt quá, đa tạ ái phi, đa tạ nàng, nàng là người phụ nữ tuyệt vời nhất, tốt nhất, trẫm yêu nàng nhất.”

Cảm giác tê dại từ phần dưới truyền lên đã khiến Trần nguyên phi tỉnh táo hẳn. Nàng gạt phắt tay của Lý Hạo đang bóp chặt lấy hông nàng, đồng thời giạt tay ra khỏi ngực hắn, phụng phịu nói: “Hoàng thượng, ngài xấu lắm, không ngờ ngài lại gạt thiếp.”

Hắn cuống quýt cầm tay của nàng đặt lên ngực, đôi mắt lưu luyến nhìn ái thiếp mà rằng: “Đừng, ái phi, nàng đừng lấy tay ra, nàng lấy tay ra thì trái tim của trẫm sẽ đau hơn nữa đó.”

Trần Thị Dung nửa tin nửa ngờ, hỏi: “Hoàng thượng nói lời thật sao? Không được dối gạt thần thiếp. Lúc này hoàng thượng làm thần thiếp sợ lắm. Thần thiếp không muốn mất hoàng thượng.”

Lý Hạo trông thấy biểu tình của nàng. Hắn hiểu cá đã cắn câu, chỉ còn chờ hắn cho thêm chút gia vị nữa, bảo đảm con cá chắc chắn sẽ bị câu lên bờ. Hắn đắc ý: “Đệ nhất mỹ nhân thì sao chứ? Muốn đấu với bốn lão gia? Còn khuya!!!”

20. Chương 20: Yêu

Lý Hạo nắm chặt tay Trần Thị Dung đè lên ngực, như sợ rằng bàn tay nàng biến mất, hắn sẽ chết ngay lập tức vậy. Hắn cổ biến đổi mất của hắn trở nên long lanh. Đối với những diễn viên chuyên nghiệp thì chuyện khóc lóc đã trở thành chuyện nhỏ như con thỏ. Lý Hạo lại vượt cấp cả diễn viên chuyên nghiệp. Hắn mà sang Hollywood đóng phim, có khi được xếp vào hàng diễn viên hạng A cũng chưa biết chừng.

Chỉ nghe Lý Hạo bắt đầu trở tài miệng lưỡi: “Ái phi đừng buông tay. Nàng mà buông tay trẫm cảm thấy như trẫm sẽ rơi vào một cái hố sâu không đáy. Trẫm chỉ biết nhắm mắt lại và cảm nhận sự khủng khiếp đó. Không ai có thể cứu vớt được trẫm. Trẫm ở dưới hố chỉ biết lần mò từng bước trong vô vọng. Trẫm không biết đi đâu về đâu, nếu không có nàng.”

Thấy Trần nguyên phi mở miệng định nói, hắn lấy hai ngón tay chặn lên miệng nàng, âu yếm bảo: “Nàng không cần nói gì cả, trẫm hiểu. Nếu sống thiếu nàng, trẫm thật không biết làm sao nữa. Mọi chuyện là do mầu hậu của trẫm sắp đặt. Trong tâm khảm của trẫm thực không muốn chút nào. Suốt cuộc đời này, nàng chỉ cần biết, nàng là người mà trẫm yêu thương nhất.”

Tiếp theo, hắn nói rất nhiều lời đầm thấm chân tình nữa cho đến khi hắn cảm nhận được cơ thể nàng run rẩy, hắn thấy đôi mắt nàng ngấn lệ. Hắn biết thời cơ đến rồi. Không chút chậm trễ, hắn ôm Trần nguyên phi, siết chặt cơ thể mềm mại không xương vào lòng.

Lý Hạo nhích người cao lên, hôn nàng, môi chạm môi, hai đầu lưỡi quấn chặt. Hắn nhẹ nhàng bồng cơ thể tuyệt mỹ, đặt xuống giường. Xuân sắc tràn ngập khắp phòng. Tiếng rên rỉ truyền ra khe khẽ như hòa vào điệu nhạc của cơn gió ngoài hiên, tạo thành một bản hòa tấu động lòng người.

Hắn từng nghe nói người phụ nữ cực kỳ nhạy cảm. Dù cho người có hóa trang thành một người khác giống đến đâu, tài giỏi đến cỡ nào. Một khi người quan hệ với vợ của kẻ đó, thì nàng sẽ ngay lập tức nhận ra người chính là kẻ giả mạo. Chính vì nguyên nhân như vậy, Lý Hạo đã không dám phóng túng, mà cẩn thận chú ý từng động tác, để không rơi vào hoàn cảnh sai lầm, vạn kiếp bất phục.

Phải chú ý đến động tác này cử chỉ kia trong thú vui hoan lạc, thì còn gì gọi là hoan lạc nữa. Hắn rất bi ai. Nhưng hắn phải cố gắng kiên trì. Hắn không thể chết và hắn đã quyết tâm giữ lấy tất cả những gì thuộc về

hắn, kể cả giai nhân đang uyển chuyển hầu hạ hắn trong lúc này. Hắn không thể vì hứng thú nhất thời, mà làm hỏng đại sự.

Chuyện đó cũng không phải là không có cách giải quyết. Hắn có thể dần dần thay đổi các động tác theo thói quen vốn có của hắn. Thời gian sẽ xóa nhòa tất cả. Khi đó Trần nguyên phi sẽ chấp nhận với con người thực sự của hắn, con người của Lý Hạo.

Mây mưa tan đi, hai cơ thể trắng bóng lạng lẽ cuốn lấy nhau. Lý Hạo chưa hề thỏa mãn, tuy nhiên hắn không dám vọng động, đề Trần nguyên phi ra mà đưa nàng lên đỉnh vu sơn lần nữa. Hắn đang ngằm khinh bỉ kẻ hắn chiếm thân xác: “Nhóc con quá yếu đuối. Mới bắn một phát đã không cử động nổi. Chú mày đi chết là phải lắm rồi.”

Một tiếng nói nũng nịu kéo dài cất lên, cắt đứt luồng tà hỏa đang thiêu đốt cơ thể Lý Hạo: “Hoàng thượng, thiếp muốn tối mai hoàng thượng vẫn ôm thiếp như thế này.”

Hắn không trả lời, mà hỏi nàng: “Ái phi biết tình yêu có nghĩa là gì không?”

Trần nguyên phi vẽ từng vòng tròn trên bộ ngực Lý Hạo, nàng thỏ thẻ: “Tình yêu là giống như tình cảm của hoàng thượng và thần thiếp. Loại tình cảm không thể chia lìa. Khi thiếp ở xa hoàng thượng, thiếp rất nhớ hoàng thượng. Có lẽ đó là tình yêu chăng?”

Một tay hắn vuốt ve gò bồng đảo tròn trịa hồng hào đang vươn cao ngạo nghễ, hắn lắc đầu trả lời: “Đúng mà không đúng. Tình yêu là hệ quả của sự kết hợp giữa bản năng và trí tuệ của con người. Tình yêu còn là một loại tình cảm giữa người và người, hướng con người đến Chân, Thiện, Mỹ. Bản năng con người được nhìn nhận là những hành động suy nghĩ sẵn có từ trong tự nhiên trong đó có việc giao hoan để duy trì nòi giống.

Trong thế giới con người phát triển, với bộ óc thông minh, hay trong đây gọi là “trí tuệ” cho phép con người không chỉ dừng lại ở việc kết hợp hay giao hoan đơn thuần như ở động vật mà còn hình thành vô số những biểu hiện quan tâm, chăm sóc, bảo vệ lẫn nhau. Đây, tình yêu là như vậy đấy. Nàng có hiểu không?”

Quan sát gương mặt mờ mịt, phảng phất lạc vào sương mù của nàng, hắn biết chắc chắn nàng không hiểu, ngay cả hắn cũng chả hiểu đang nói gì nữa là. Hắn thở dài thật sâu coi bộ suy tư nhiều lắm, chốc lát sau hắn ngậm nga:

Yêu là chết trong lòng một ít

Vì mấy khi yêu mà đã được yêu

Cho rất nhiều song nhận chẳng bao nhiêu

Người ta phụ, hoặc thờ ơ, chẳng biết

Phút gần gũi cũng như giờ chia biệt

Tưởng trắng tàn, hoa tạ với hồn tiêu

Vì mấy khi yêu mà chắc được yêu!

Yêu, là chết trong lòng một ít

Họ lạc lối giữa u sầu mù mịt

Những người si theo dõi dấu chân yêu

Và cảnh đời là sa mạc cô liêu

Và tình ái là sợi dây vắn vít

Yêu, là chết ở trong lòng một ít

Hắn ngâm xong bài thơ, mắt nhắm lại trầm tư như chẳng đáng, như cho cả thế gian biết hồn của hắn giờ đã phiêu diêu nơi chốn nào. Thật lâu sau, đợi cho Trần nguyên phi tự lẩm nhẩm một mình, thắm thía bài thơ, hắn mới buông lời tựa thế ngoại cao nhân: “Ái phi đã hiểu chưa? Yêu là phải biết hy sinh đó.”

Từ trong mộng tưởng do bài thơ mang lại, Trần Thị Dung nghiêng rằng, cầu nằm đầu ngón tay xuống ngực hân: “Thần thiếp đã biết là hoàng thượng muốn cái gì mà. Được rồi đó, hoàng thượng đi đi. Nhưng nhớ hôm sau phải về ngay với thần thiếp.”

Trong đêm khuya thanh vắng, một tiếng hét thảm thiết vang lên, kinh động khắp hoàng cung.

21. Chương 21: Lời Hứa Của Lý Hạo

Trần nguyên phi vui vẻ quan sát vết hân nằm trên ngực Lý Hạo do năm đầu móng tay tạo thành: “Cái này là thần thiếp đánh dấu. Hoàng thượng không được xóa đi.

Hân nhăn nhó, xoa xoa vào năm vết lõm xuống, hình như rướm máu luôn rồi. Hân không ngờ sự ghen tuông của đại mi nữ lại lớn tới vậy, cam chịu nói: “Ồ, trẫm sẽ không xóa đi, nhưng nó mà tạo thành vết sẹo, trông xấu lắm. Trẫm anh tuấn, phi phạm như thế này mà lại có sẹo trên ngực. Chẳng hay ho chút nào.”

Nàng cười khúc khích nói: “Hoàng thượng biết không? Thần thiếp đang rất nghi ngờ. Hoàng thượng có phải là hoàng thượng trước đây hay không?”

Lý Hạo giật mình đánh thót, không biết nàng dựa vào đâu để có thể nhận biết được, tuy nhiên nàng đã nói ra, chắc chắn sẽ không nghiêm trọng, hân ngạc nhiên hỏi: “Tại sao nàng lại nói vậy? Trẫm vẫn là trẫm, có gì thay đổi đâu cơ chứ?”

Trường mình lên người Lý Hạo, nàng cạ mũi của nàng lên má hân: “Hoàng thượng trước kia cũng nói những lời âu yếm với thần thiếp, nhưng chưa bao giờ lời cuốn, hấp dẫn và làm cho thần thiếp rung động đến thế. Những lời của hoàng thượng ẩn chứa rất nhiều ý nghĩa sâu sắc. Cả bài thơ mà hoàng thượng vừa ngâm nữa, lại tuyệt vời nhường ấy. Thần thiếp chưa từng biết tới bài thơ đó trước kia. Là hoàng thượng mới làm ra hay sao?”

Bởi vì Trần nguyên phi đang áp má vào Lý Hạo, cho nên không hề nhận ra đôi mắt của hân đảo quanh một vòng, hân ngậm chửi rửa bản thân: “Con bà mày Lý Hạo, ham hồ biểu hiện quá mà? Thấy người đẹp thì sáng mắt lên. Giờ thì hay rồi, tự đào hố chôn mình. Sung sướng quá hả?”

Hân cân nhắc thật kỹ, rồi mới trả lời: “Những lời nói đó, cả bài thơ nữa, không phải là trẫm tự nghĩ ra đâu. Làm sao mà trẫm đủ khả năng tạo ra một tuyệt tác như thế. Trẫm học được từ cổ thư ở ngự thư phòng vào tối qua đây. Trong cổ thư còn rất nhiều kiến thức tuyệt vời, thần bí khác nữa. Cả đêm qua trẫm say sưa đọc, quên cả thời gian, khiến cho trẫm vào trễ buổi điện chầu sáng nay, thực là mất hết mặt mũi mà.”

Ngước đầu nhìn hân, nàng reo lên: “Có cả cổ thư uyên thâm như vậy sao? Hay quá, ngày mai hoàng thượng đem về cho thần thiếp đọc với.”

Lý Hạo toát mồ hôi, mau mải kiếm lời thoái thác: “À... à... Cái này không được. Trong tổ huấn nằm ở ngay trang đầu của cổ thư có ghi như thế này. Những kiến thức trong đây chỉ được truyền lại cho con cháu trực hệ của gia tộc họ Lý. Chỉ có vua mới được đặc quyền học tập cổ thư, không ai khác được phép học. Nếu ai trái lời cứ theo gia pháp mà xử lý. Giết chết không tha.”

Trần nguyên phi uốn éo người đẩy đưa, bộ ngực sữa của nàng đong đưa qua lại trên cơ thể hân, nàng nũng nịu, giọng nói của nàng nhão đến có thể làm chảy đá tan vàng: “Hoàng thượng cứ lên đem cho thần thiếp xem, không ai biết đâu mà sợ. Đi mà hoàng thượng... hoàng thượng...”

Trong hoàng cung này là ổ chứa hồ ly tinh thì phải. Gặp ai cũng nắm giữ mị thuật, quyến rũ lòng người. Cơ thể Lý Hạo nóng ran, hân vô cùng ham muốn xông pha thêm trận nữa. Ngôn ngữ cơ thể và ngôn ngữ âm thanh được Trần Thị Dung kết hợp khéo léo tới tuyệt đỉnh, không bút mực nào có thể tả xiết lực hấp dẫn chết người đó. Nếu như Lý Hạo có quyền cổ thư tào lao kia, chắc là hân ngay lập tức đi lấy về mà dâng tận tay cho nàng.

Lý Hạo thấy mình giống như đang rơi vào hoàn cảnh của Mị Châu, Trọng Thủy. Nhưng mà bây giờ hân là Mị Châu, còn Trần Thị Dung là Trọng Thủy. Hân thấy Trọng Thủy đang quỳ trước mặt hân, van xin cầu khẩn hân dẫn đi xem vũ khí tối thượng, nỗ thần trong truyền thuyết. Bất quá, hân chẳng phải nàng Mị Châu ngây thơ, với lại hân cũng chẳng có nỗi thần gì sất.

Kết cuộc, dưới sự kiên quyết từ chối một cách tàn nhẫn của Lý Hạo, Trần nguyên phi đành phải thở dài tiếc nuối mà rằng: “Vây thôi đi, tiếc thật, thiếp muốn tìm hiểu thêm nhiều điều mới lạ nữa. Hoàng thượng biết đấy, hàng ngày thần thiếp chỉ biết ở trong phòng, không có chuyện gì để giải khuây, buồn chán lắm.”

Nghe Trần Thị Dung than thở, hần cũng có cảm giác thương hại. Phụ nữ thời phong kiến, chỉ có thể ở nhà học cầm, kỳ, thi, họa. Họ không thể và không được quyền làm gì khác. Hần rất đồng tình và cảm thông những người phụ nữ thời xưa. Nếu có thể nắm đại quyền trong tay, có lẽ hần sẽ làm điều gì đó để giải phóng họ khỏi chế độ trọng nam khinh nữ lạc hậu này.

Lý Hạo hít mạnh một hơi, nắm chặt bàn tay nàng, gương mặt trở nên cương quyết: “Ái phi yên tâm, sẽ có một ngày trẫm không để nàng luôn cảm thấy buồn chán nữa. Những ngày tháng của nàng, sẽ ngập tràn tiếng cười hạnh phúc, trẫm hứa. Thôi, ngủ đi, khuya rồi.”

Đây là lời hứa, lời hứa của Lý Hạo.

Giữa đêm khuya, ngoài tiếng gió thổi, còn nghe tiếng trò chuyện râm ran của đôi nam nữ lúc có lúc không:

- À mà quên, sáng mai nhớ gọi trẫm dậy sớm, cuối canh năm là tốt nhất. Trẫm học được trong cổ thư bài tập dưỡng sinh hay lắm. Có tác dụng rất tuyệt vời, chẳng những giúp cường thân kiện thể, mà còn có tác dụng một người khỏe, hai người vui nữa kia.
- Một người khỏe, hai người vui?
- Đúng thế, nghĩa là như thế này này.
- A... hoàng thượng đáng ghét.
- Ấy, ái phi đừng véo vào mạng sườn, đau chết được.
- Cho hoàng thượng chết luôn, cả gan chọc ghẹo thần thiếp.
- Trẫm sai rồi, trẫm nhận lỗi, lần sau không dám nữa. Trẫm sẽ cố gắng hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ một người khỏe hai người vui.

22. Chương 22: Thị Sát

Cuối canh năm, Lý Hạo được Trần nguyên phi đánh thức. Hần tỉnh dậy, ra ngoài sân bắt đầu luyện tập bài quyền Long Hồ Song Sát. Hoàn tất bài quyền, cũng gần tới giờ lên triều, hần sửa soạn lại cho tươm tất. Sau đó cùng với lão thái giám Lê Việt Tiến tới điện châu.

Vẫn như thường lệ, hần giả ngây giả dại quan sát diễn biến của buổi điện châu. Tình hình đấu đá giữa các quan lại hôm nay cũng chẳng khác hôm qua là mấy. Tô Trung Từ hống hách thành tính, gạt ngang mọi ý kiến phản đối hần. Lý Hạo thật muốn đi xuống dưới mời hần ngồi lên ngai vàng luôn cho rồi.

Việc nhỏ không nhần, tất hồng chuyện lớn. Hần bỏ qua hết thấy. Tiếp tục làm quen với lối sống mới. Lối sống hưởng thụ của vị vua. Trong giấc ngủ trưa, hần mơ thấy mình được làm một ông vua của đất nước thái bình, thịnh trị. Không có quyền thần, không có loạn đảng, không có sứ quân nổi loạn cát cứ khắp nơi. Hần bình an thoải mái, tay trái ôm mỹ nhân, tay phải ôm mỹ nữ mà sống hết quãng đời còn lại.

Đang mơ giấc mơ êm đềm, tiếng gọi the thé như tiếng gà trống thiên lại cất lên đưa hần trở về thực tại. Lý Hạo bực bội gắt: “Lão thái giám chết tiệt, không để trẫm ngủ thêm một lúc được à?”

Giọng nói eo éo từ ngoài cửa lại vọng vào: “Bẩm hoàng thượng, đã tới giờ duyệt tấu chương rồi ạ?”

Lý Hạo ngạc nhiên khi nhận ra giọng nói không phải của Lê Việt Tiến. Lý Hạo bước nhanh ra cửa, thấy người thái giám đang đứng khom mình là một người trẻ tuổi. Nhìn kỹ lại mới nhớ ra đây là nghĩa tử của Lê Việt Tiến, tiểu thái giám này là Lê Việt Công. Lê Việt Tiến thấy hần thông minh tháo vát, cho nên Lê

Việt Tiến mới coi trọng hần, nhận làm nghĩa tử cách đây vài tháng. Trước kia hần chỉ làm những việc lật vật trong hoàng cung, vì vậy Lý Sảm rất ít khi chạm mặt hần.

Giữa trưa lão thái giám đã đi đảm nhận chức quản vụ thái giám, người đứng đầu toàn bộ thái giám, cung nữ trong hoàng cung. Công việc chủ yếu của Lê Việt Tiến là chỉ đạo chung mọi hoạt động của thái giám và cung nữ. Cho nên, lão không thể ngày đêm kề cận bên cạnh Lý Hạo như trước kia nữa. Lão đành phải cho nghĩa tử của mình đến phụng thị Lý Hạo.

Lê Việt Công cung kính cúi người một cách vừa phải, không kiêu ngạo, không siểm nịnh nói: “Bẩm hoàng thượng, nô tài phụng lệnh nghĩa phụ đến hầu hạ hoàng thượng. Nếu như nô tài có gì sai sót, khẩn xin hoàng thượng trách phạt.”

Hài lòng quan sát Lê Việt Công, Lý Hạo gật gù: “Tốt, Lê Việt Tiến có nghĩa tử như khanh thực đáng mừng. Đợi trầm một chút, trầm tha phục rồi cùng khanh tới điện Trường Xuân.”

Giải quyết xong đám tấu chương dày cộp, hần nghĩ tới nghĩ lui mà không biết làm gì. Chẳng lẽ lại về ngự thư phòng tiếp tục nghiên cứu cổ thư, hay là đi thăm Đàm thái hậu. Ài, lựa chọn khó khăn. Thôi thì đi dạo vòng quanh các cung điện xem nào.

Hần lững thững đi dọc các cung điện, từ điện Văn Minh tới điện Giảng Võ. Hai điện này được chọn để lục bộ làm việc. Vào thời Lý đã có đủ lục bộ gồm: Hộ, Lễ, Lại, Binh, Hình và Công. Các bộ Hộ, Lễ, Lại thì đặt ở điện Văn Minh. Còn các bộ Binh, Hình, Công thì được đặt ở điện Giảng Võ. Lý Hạo đi tới chỗ nào cũng đánh trống khua chiêng, rình rang khắp chốn.

Địa điểm thị sát tiếp theo của Lý Hạo là khu mật viện nằm ở điện Diên Phúc. Khu mật viện có từ thời Lý Thái Tổ, có chức năng tham mưu cho hoàng đế và thái phó các việc cơ mật. Đứng đầu khu mật viện là khu mật sứ; có tả sứ và hữu sứ. Cả hai người tả sứ và hữu sứ đều là tay chân thân cận của hoàng đế.

Tới đó hần thấy các vị quan trên đang ngồi chơi hóng mát rất thanh thoi. Kế tiếp, hai tên béo ục ịch chạy ra, quỳ lạy khấu đầu tung hô vạn tuế. Họ tự nhận là tả khu mật sứ và hữu khu mật sứ, người bên trái tên là Lý Quang Huy, kẻ bên phải gọi là Lý Công Minh. Lý Hạo cố nán lại trò chuyện với hai gã béo thuộc hoàng tộc xem có hy vọng gì không. Rốt cuộc, hần đành phải tán thưởng không thôi trước cái sự khoác loác vô địch thủ của hai vị đại nhân trước mặt.

Mang lòng thất vọng ê chề, Lý Hạo lê bước tới điện Tuyên Đức. Chỗ này được coi như phòng văn thư giúp việc bên cạnh vua. Sảnh và hàn lâm viện được đặt ở đây. Sảnh là cơ quan giúp việc cho hoàng đế. Nhà Lý có hai sảnh là thượng thư sảnh và trung thư sảnh. Đứng đầu các sảnh là chức viên ngoại lang.

Hàn lâm viện được lập ra đầu tiên ở nước ta bắt đầu từ thời Lý, dưới triều vua Lý Nhân Tông, và đứng đầu hàn lâm viện là chức quan hàn lâm học sĩ. Hàn lâm viện có nhiệm vụ trông coi việc soạn thảo những chế, cáo và chiếu biểu của vua. Triều đình đã tổ chức thi cho những người có văn tài trong nước, ai trúng tuyển được sung vào làm quan ở hàn lâm viện.

Phòng văn thư của một đất nước có khác. Không khí hoàn toàn bất đồng với khu mật viện. Ai nấy đều bù đầu bù cổ, chạy đôn chạy đáo mà làm việc. Cũng phải thôi, bao nhiêu văn từ, tấu chương đều tập trung cả hết vào đây, thì làm sao mà không vất vả cho được.

Lý Hạo rất hứng thú với mọi người ở đây. Đi từng bàn mà tay bắt mặt mừng, hỏi han từng người về công việc. Hần xem như bước đầu giao lưu tình cảm giữa ông chủ với đám nhân viên văn phòng.

Hần quyết định kiểm chiếc bàn nằm ở góc dễ quan sát nhất. Kế đó, tuyên bố từ giờ về sau chỗ này trở thành nơi hần duyệt tấu chương, cái bàn này chính là chỗ hần đặt văn thư. Hần yêu thích được làm việc cùng mọi người hơn là ngồi ru rú một góc mà thực hiện công việc nhàm chán, đóng dấu tấu chương.

Ngoài ra, hần còn một mục đích khác, hần muốn tìm kiếm nhân tài ở đây. Ở chỗ này không chỉ những người thuộc dòng dõi hoàng tộc, quan lại. Mà còn có cả những nhân tài thông qua các kì khoa cử của triều đình, được tuyển vào làm việc ở hàn lâm viện và sảnh.

Chỉ có những nơi như vậy, con người mới bộc lộ được một phần tính cách và tài năng. Tuy nhiên, đòi hỏi hần phải có óc quan sát và nhận xét cực kỳ tinh tế. Nếu không, cũng chỉ như tìm trăng trong nước, tìm bóng trong gương mà thôi.

23. Chương 23: Hoàng Hậu Đàm Ngọc Trúc

Mặt trời ngả dần về tây, Lý Hạo trở về hoàng cung. Hắn thấy thời gian đã trễ nên quyết định hôm nay không đến thăm Đàm thái hậu nữa. Hắn đi thẳng tới cung Long An. Lý Thông đã đứng đợi hắn ở đó từ lúc nào.

Lý Hạo thay bộ y phục đơn giản. Hắn bắt đầu luyện tập võ công với Lý Thông. Lúc đầu, hắn giả vờ không biết chút gì về võ công. Được Lý Thông dạy các bước đơn giản nhất. Từ đứng trung bình tấn, đến nắm tay thành nắm đấm, chuyển động của eo hông. Tiếp theo Lý Thông hướng dẫn hắn các thế võ cơ bản và yêu cầu hắn lặp đi lặp lại liên tục những động tác nhằm chán đó. Hắn đều ngoan ngoãn tuân theo, không than vãn nửa lời. Khiến Lý Thông khen ngợi về lòng kiên nhẫn của hắn không ngừng.

Tông sư võ học Lý Hạo mà không có lòng nhẫn nại, thì cũng chẳng biết tìm đâu ra ai có lòng nhẫn nại. Hắn từng nằm gai nếm mật suốt mấy năm trời, để rồi quật khởi thì như gió giạt mưa sa, làm cho đối thủ không tài nào chống đỡ. Hắn yêu thích cách giết chết địch nhân đơn giản nhất, một kích tất sát. Về điểm này, hắn và sư phụ đồng ý với nhau, mặc dù hai thầy trò luôn khắc khẩu ở mọi vấn đề.

Hắn khinh thường những cách đánh vờn vờn như mèo vờn chuột. Đã động thì phải đánh tới cùng, mà đã đánh thì phải giết cho địch nhân không còn đường sống. Lý Hạo ghét những kẻ ra vẻ quân tử, vào trận tử chiến, đã chiến thắng địch nhân không đợi trời chung, lại bày đặt nhân nghĩa đạo đức, tha cho tên kia một mạng, để rồi kẻ đó cứ mãi leo đèo theo đuôi dây dưa không dứt. Ngu ngốc, cực độ ngu ngốc, mỗi khi xem phim tới cảnh đó, hắn rất muốn đập nát tivi, nhất là phim Đài Loan, Hàn Quốc, thường hay có cái kiểu quân tử dở người này.

Lý Hạo đâm mạnh về phía trước một cách dũng mãnh, rồi thu tấn, thở ra, hoàn thành buổi tập chiều hôm nay. Lý Thông tán thưởng: “Hoàng thượng rất giỏi. Hạ thần chỉ nói qua một lần, ngài đã nắm được cái yếu lĩnh trong đó. Người như hoàng thượng, hạ thần mới thấy lần đầu.”

Vuốt ve ngón tay út, Lý Hạo khiêm tốn nói: “Đa tạ điện tiền chỉ huy sứ sư phụ có lời khen tặng. Còn cần sư phụ dạy bảo nhiều.”

Lý Thông mỉm cười: “Hoàng thượng lão nhân gia, có phải ngài muốn giết hạ thần hay không mà xưng hô kiểu đó. Vì thần gánh không nổi tội khi quân phạm thượng đâu.”

Tiếng cười sảng khoái vang lên, Lý Hạo bước tới vỗ bả vai Lý Thông, nói: “Ha ha ha, Lý ái khanh sao lại không có tính hài hước như thế? Sợ sệt sệt là bản tính của ái khanh đó hả? Nam nhi chí chí, ăn miếng thịt to, uống chén rượu lớn, nói lời hào sảng thì chém với giết cái gì?”

Lý Thông siết chặt hai bàn tay, khâm phục tiếp lời: “Hoàng thượng, thứ lỗi cho vi thần nói thẳng. Trước kia, vi thần đã nhìn lầm ngài. Đến bây giờ, vi thần mới hiểu được chí hướng rộng lớn của ngài. Vi thần bội phục.”

Đứng đối diện với Lý Thông, Lý Hạo nắm thật chặt một bàn tay Lý Thông, siết mạnh, một tay giờ nắm đấm đang hằn lên từng làn gân xanh, bảo: “Trẫm không cần những lời nói nhảm. Hãy dùng hành động thực tế để chứng minh bản lĩnh của khanh. Trẫm chỉ cần Lý khanh nắm thật chặt tấc vè quân trong lòng bàn tay.”

Quỳ gối xuống đất bằng một chân, đầu cúi thấp, Lý Thông phủ phục nói: “Hoàng thượng yên tâm. Vi thần nguyện lấy đầu bảo đảm.”

Lý Hạo nở nụ cười nửa miệng hài lòng: “Tốt, về thôi.” Anh hùng trọng anh hùng, hảo hán không cần những lời hoa mỹ dễ nghe, cái họ cần là sự hào sảng. Lý Hạo muốn vị dũng tướng này thần phục triệt để, thì hắn phải tỏ rõ khí phách của bậc đế vương.

Lý Thông có mộng tưởng của hắn. Hắn ao ước được tung hoành chốn sa trường. Hắn kỳ vọng được chém đầu tướng địch lập công huân. Hắn mong muốn đền nợ nước, báo ơn vua. Và hắn tin rằng vị vua trẻ tuổi này sẽ giúp hắn thực hiện lý tưởng đó.

* * * * *

Đây là lần thứ hai Lý Hạo tới cung hoàng hậu. Nhìn gương mặt hồi hộp, lo lắng của Đàm Ngọc Trúc mà hần cảm thấy buồn cười. Nàng có dáng người mảnh mai, thanh tao. Gương mặt nàng tuy không mỹ lệ bằng Trần Thị Dung. Nàng cũng không có vẻ quyến rũ như chị em sinh đôi Xuân Lan, Thu Nguyệt. Ở nàng hần nhìn thấy sự ngây thơ. Một thiếu nữ trong sáng hiếm thấy ở chốn thâm cung.

Thành thử nàng không có khả năng tranh sủng. Ở chốn hậu cung đầy rẫy âm mưu và thủ đoạn. Một thiếu nữ hồn nhiên, không hiểu chuyện đời có thể tồn tại được sao. Những người như thế chỉ có thể tiếp nhận số phận bi thương, đau khổ.

Lý Hạo ngồi trên ghế, phì cười nhìn gương mặt sáng như trăng rằm của Đàm Ngọc Trúc, bảo: “Hoàng hậu làm gì mà cứ đứng đó vẩn vơ y phục như thế. Lại đây, ngồi bên cạnh trẫm.” Nói đoạn Lý Hạo kéo ghế lại sát chỗ hần đang ngồi.

Đàm Ngọc Trúc ngập ngừng đi lại ngồi lên ghế. Điệu bộ của nàng run run như sợ rằng làm điều gì đó có lỗi sẽ khiến hần không vui. Nàng lặng thinh cúi đầu.

Hần cười cười nói: “Tại sao hoàng hậu lại ngồi im không nói gì? Ngước đầu lên nhìn trẫm.”

Đôi mắt long lanh của Đàm Ngọc Trúc khẽ liếc lên, hơi ngẩng đầu lên nhìn hần, nàng lo lắng sẽ làm hần phật ý bỏ đi không bao giờ trở lại nữa. Nàng khẽ nhắc bình trà rót sang chén của hần, môi mấp máy, âm thanh nhỏ như muỗi kêu: “Bẩm hoàng thượng, mời hoàng thượng ngự trà.”

Hương vị thơm ngát của chén trà thoang thoảng bay ra, hần cầm lên hít nhẹ, nhấp một ngụm, vui vẻ hỏi: “Trẫm có phải cộp đầu mà nàng sợ như vậy? Cười lên nào, nếu như nàng cứ bày ra điệu bộ khó coi đó, trẫm sẽ bỏ đi ngay.”

24. Chương 24: Thái Úy Đỗ Kính Tu

Đàm Ngọc Trúc nghe thấy thế, kinh hoảng quỳ rạp xuống lạy lục liên hồi: “Hoàng thượng, thần thiếp có tội. Thần thiếp có tội.”

Lý Hạo há mồm nhìn vị hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ đang lạy như té sao, nghĩ thầm: “Ặc, tội quái gì vậy. Con bé này hoảng sợ quá độ dẫn đến bệnh hoang tưởng rồi. Ha ha, Hạo ta phải xuất thủ chữa trị mới được, bảo đảm căn tiêu bệnh tán.”

Hần khẽ vươn hai tay nắm lấy vùng eo thon của Đàm hoàng hậu, miết nhẹ vài lần, đỡ nàng đứng lên. Rồi một tay vòng qua, ôm luôn nàng vào lòng, kéo nàng đến bên cạnh cửa sổ, nói: “Trẫm có quà tặng cho hoàng hậu, tới đây.”

Gương mặt Đàm Ngọc Trúc ửng hồng, khi bàn tay Lý Hạo ôm lấy nàng, mùi hương đặc trưng của đàn ông xộc vào mũi nàng. Lần đầu tiên tiếp xúc với cơ thể người khác giới, trái tim thiếu nữ đập càng lúc càng nhanh, tạo cho nàng cảm giác xúc động lạ thường.

Chỉ tay lên bầu trời đêm, Lý Hạo ghé vào tai Đàm Ngọc Trúc mà nói như thờ: “Món quà của trẫm là cả bầu trời đầy sao này, nàng xem có đẹp không?”

Ngước nhìn trời cao, từng làn gió thổi mái tóc Đàm hoàng hậu bay bay, nàng thủ thi: “Thần thiếp đã nhiều lần ngắm sao trời, nhưng lần này thần thiếp có cảm giác rất khác lạ so với trước kia, bầu trời đêm nay đẹp thật.”

Vuốt ve mái tóc dài bóng mượt của nàng, Lý Hạo khẽ nói: “Những ngôi sao ở xa kia, ái hậu có thấy không? Rất lộng lẫy, rất đẹp. Nhưng vẫn không bằng tuyệt đại mỹ nhân đang ở bên cạnh trẫm đây.”

Đàm hoàng hậu mỉm cười, ngả đầu lên vai hần, đôi mắt nàng từ từ trở nên mông lung. Lý Hạo cùng nàng tâm sự rất nhiều chuyện. Từ những chuyện thời còn thơ ấu tới lúc trưởng thành. Hần kể cho nàng nghe những câu chuyện lạ kỳ mà nàng chưa bao giờ được biết. Và cả hai ở bên nhau, mãi đến lúc hần bảo khuya rồi. Nàng e lệ cùng hần hoàn tất buổi động phòng còn dang dở.

* * * * *

Trên con đường lớn dẫn đến điện Trường Xuân, cái bóng chập chờn của lão thái úy Đỗ Kính Tu trải dài trên nền đất. Sau buổi chiều lúc sáng, Đỗ Kính Tu được tiểu thái giám Lê Việt Công mật truyền ý chỉ, phải diện kiến long nhan vào đầu giờ mùi. Đỗ Kính Tu lo âu nghĩ mãi vẫn không ra lý do vua cho gọi mình. Từ linh cảm của bản thân, lão tiên đoán có đại sự sắp xảy ra.

Từ khi Lý Sảm đăng cơ đến nay, hần chưa bao giờ gặp riêng Đỗ Kính Tu. Bởi vậy, Đỗ Kính Tu ngạc nhiên cũng phải. Lão là công thần dưới thời Lý Cao Tông, từng lập nhiều công lớn cho triều đình. Lúc vua Lý Cao Tông còn nhỏ, thái hậu Chiêu Linh từng muốn gạt vua Lý Cao Tông xuống đài, để thay đổi Lý Long Xưởng là con ruột của bà lên ngôi. Nhờ có Đỗ Kính Tu dẫn đầu quan viên triều đình cực lực phản đối, khiến cho thái hậu Chiêu Linh sợ hãi bỏ qua. Lão thái úy còn từng lập nhiều công lao đào kênh, đào mương các vùng để giải trừ nạn lũ lụt cho dân chúng, nên rất được lòng dân.

Có một lần Đỗ Kính Tu cầm quân ra trận đi đánh bọn nổi loạn ở vùng Đại Hoàng nhưng không được. Cầm đầu cuộc nổi loạn là Phi Long vốn là một quan chức của triều đình, từng vạch tội thái úy Đàm Dĩ Mông đục khoét nhân dân nên bị Đàm Dĩ Mông âm mưu sát hại. Phi Long trốn về quê ở vùng Đại Hoàng rồi cùng nhân dân khởi nghĩa. Khi Đỗ Kính Tu đem quân tới, Phi Long ra trước ngựa phân trần. Cảm thông với hoàn cảnh của Phi Long, Kính Tu giao chiến chiêu lệ rồi thu quân. Việc này đã mang lại hậu họa cho lão.

Đàm Dĩ Mông ôm hận, cùng với Đàm hoàng hậu thường xuyên buông lời gièm pha Đỗ Kính Tu trước mặt Lý Cao Tông. Lý Cao Tông nghe lời sàm tấu khép tội, giáng chức của lão thái úy, khiến cho Đỗ Kính Tu lạnh lòng với triều Lý từ ngày ấy.

Về sau, Lý Cao Tông nhận ra sai lầm, rất hối hận. Trước lúc băng hà, Lý Cao Tông đã tin tưởng giao cho Đỗ Kính Tu nhận di chiếu lập Lý Sảm làm vua, tức Lý Huệ Tông. Sau đó, Lý Huệ Tông đã thăng chức quan thái phó Đỗ Kính Tu làm thái úy theo lời vua cha Cao Tông. Nhưng Đỗ Kính Tu vẫn luôn tỏ thái độ không mặn không nhạt với vị vua mới đăng cơ này.

Thái úy Đỗ Kính Tu bước vào điện Trường Xuân, thấy Lý Hạo đang cầm bút nghiên viết gì đó trên bức hoành phi. Lão quỳ lạy tung hô xong, được Lý Hạo cho phép đứng lên, nhưng Lý Hạo vẫn chẳng mảy may để ý tới lão. Đỗ Kính Tu bình thản như chưa có gì xảy ra, lặng yên đứng đợi, không hề nóng vội.

Lý Hạo đặt nét bút cuối cùng đoạn cười vang ha ha, cầm bức hoành phi đặt ngang trước ngực, giơ lên cho Đỗ Kính Tu xem, hần nói: “Ha ha, Đỗ ái khanh nhận xét thế nào về bức hoành phi này?”

Dòng chữ “Lăng Tử Hồi Đầu” trên bức hoành phi đập vào mắt thái úy Đỗ Kính Tu. Lão nhíu mày nhìn chăm chú vào dòng chữ, chốc lát sau cơ thể run nhẹ, rồi bất động ngay, lão chậm rãi đáp: “Bẩm hoàng thượng, bút lực của hoàng thượng vẫn đẹp như ngày nào. Có điểm khác biệt, chính là ở chữ mạnh, lão thần cảm nhận được sự mạnh mẽ qua những nét hần xuống của đầu bút. Trước kia nét bút của ngài bay bổng, nhẹ nhàng hơn nhiều, không giống bây giờ. Thời gian quả thực có thể thay đổi nhiều điều.”

Đặt bức hoành phi xuống bàn, Lý Hạo sảng khoái nói: “Bàn về thư pháp, trẫm còn phải học hỏi ở Đỗ ái khanh rất nhiều. Thật không dám múa rìu qua cửa lỗ ban. Chẳng lẽ ái khanh chỉ có bấy nhiêu nhận xét về bức hoành phi.”

Mỗi Đỗ thái úy mấp máy hai lần rồi thôi, thản nhiên trả lời: “Bẩm hoàng thượng, lão thần ngu muội, chỉ hiểu có vậy.”

Lý Hạo lộ vẻ ngạc nhiên, nói lớn: “Chẳng lẽ Đỗ thái úy Đỗ đại nhân, tiếng tốt lan xa, vang danh thiên hạ, lại có lúc buông lời dối trá? Chuyện này mà truyền ra ngoài, không biết dân chúng sẽ cảm nhận ra sao đây?”

25. Chương 25: Thần Phục

Đỗ Kính Tu nhíu mày chốc lát, khom người cung kính nói: “Bẩm hoàng thượng, lão thần tự cảm thấy, chưa từng làm chuyện gì sai trái, hổ thẹn với lương tâm.”

Lý Hạo cảm khái, giọng không nhanh không chậm như tự nói với chính mình: “À... thì ra trẫm nhìn lầm khanh. Coi như trẫm chưa từng nói qua điều gì. Bất quá, trẫm thật ngạc nhiên. Đỗ đại nhân, lão đại trung thần, một người từng được xưng tụng như một trong bốn đại công thần của triều Lý từ khi lập quốc đến

nay. Công đức vô lượng, có thể sánh ngang với các bậc thánh hiền. Hùng tâm tráng chí khi xưa của khanh, đã bay biến đi đâu hết rồi.”

Thở dài một hơi, đôi mắt mờ đục già nua của Đỗ Kính Tu nhìn vào cõi xa xăm: “Đời người như phù vân. Công danh như bọt nước. Được, mất, thắng, thua, coi như đã trải qua đủ cả. Bây giờ, lão thần chỉ còn là một lão già chuẩn bị nhắm mắt xuôi tay, bàn gì đến hùng tâm tráng chí.”

Không ngờ rằng, lão già cổ hủ kia lại cố chấp đến thế, Lý Hạo cắn răng ngả bài: “Dòng chữ trên bức hoành phi kia, hẳn là khanh đã hiểu ý nghĩa của nó. Trẫm biết khanh có nỗi khổ riêng, cả trẫm cũng vậy. Khanh cũng như trẫm, gọi như thế nào cho phải đây? Ẩn giấu, thu mình hay nhẫn nhịn. Tất cả chỉ là nguy biến, đó chính là nhục nhã. Nỗi ô nhục của triều Lý, nỗi ô nhục của hoàng tộc, nỗi ô nhục đối với những ai được ca ngợi là trung thần. Chẳng lẽ ngày tàn của triều Lý đã tới thật rồi hay sao?”

Thái úy Đỗ Kính Tu rùng mình. Khuôn mặt ai oán, trách móc của vị huynh trưởng kết nghĩa kim lan ngày xưa, Tô Hiến Thành, chợt hiện lên trong đầu lão đại thần. Tô Hiến Thành là vị tể tướng tài năng và đức độ của nhà Lý. Ông từng lập được nhiều công lao hiển hách như mở mang bờ cõi, bình định phản loạn, khai hoang lấn biển, trừ diệt gian thần.

Cả hai người Tô Hiến Thành và Đỗ Kính Tu có nhiều điểm rất giống nhau. Đặc biệt là, nếu Tô Hiến Thành nhận di chiếu của Lý Anh Tông lập Lý Long Trát làm vua, tức Cao Tông thì Đỗ Kính Tu nhận di chiếu của Lý Cao Tông lập Lý Sảm làm vua, tức Lý Huệ Tông.

Trước lúc lâm chung Tô Hiến Thành đã cầm tay Đỗ Kính Tu, nhấn nhủ: “Hiền đệ, nhớ, chúng ta là thần tử của triều Lý. Trọng trách gánh vác giang sơn, ngu huynh đành phải giao cho hiền đệ rồi. Đừng phụ lòng ngu huynh.”

“Ngu đệ, đã nhớ.” Hồi tưởng lại ký ức bị lãng quên, bây giờ chợt ùa về như đang xảy ra trước mắt, lão do dự bất quyết: “Lời hứa ấy văng vẳng bên tai Kính Tu chưa bao giờ dứt. Trọng trách ấy Kính Tu chưa bao giờ dám quên. Đạo tam cương, Kính Tu thấm tận ruột gan, hai chữ trung hiếu luôn để trên đầu. Nhưng thời thế đổi thay, Kính Tu đành lực bất tòng tâm. Lòng vua khó đoán, ý quân vương khó dò. Vua tin tưởng gian thần, sủng ái nguyên phi. Có chắc chắc vị vua này sẽ quyết chí tới cùng, hay lại giữa đường buông tay? Mạng của Kính Tu là nhỏ. Vận mệnh của gia tộc, Kính Tu làm sao gánh nổi đây?”

Quan sát trạng thái mông lung, chần chờ, nửa muốn nửa không, ẩn hiện trong đôi mắt của vị đại nhân có thể ảnh hưởng đến cục diện tương lai. Lý Hạo dứt khoát xuất chiêu bài cuối cùng.

Một thanh âm nặng nề vang lên, “Bụp”, Lý Hạo làm ra hành động kinh người. Hắn bước ra khỏi bàn, quỳ sụp xuống trước mặt Đỗ Kính Tu, cúi đầu chạm đất, hô lớn: “Đây là một lạy của trẫm, để tạ tội cho những lỗi lầm trước đây mà phụ hoàng đã gây ra. Mong Đỗ ái khanh hãy vì bách tính trăm họ, vì an nguy của giang sơn xã tắc, mà nhận một lạy này của trẫm. Trẫm thề, từ giờ trở đi trẫm sẽ là một minh quân sáng suốt, yêu nước thương dân. Nếu vi phạm lời thề, trời tru đất diệt, vĩnh bất siêu sinh. Đỗ ái khanh, hãy giúp trẫm giành lại giang sơn.”

Vô cùng kinh ngạc, Đỗ Kính Tu lập cập chạy lại, vươn hai tay đỡ Lý Hạo nâng lên, run rẩy nói: “Hoàng thượng, tội tình gì phải thế. Lão thần, thực không gánh nổi. Lão thần vẫn luôn khắc cốt ghi tâm bốn chữ trung quân ái quốc. Đạo tam cương ngũ thường vẫn canh cánh không quên. Nào dám có lòng riêng, phản trắc bao giờ. Nay hoàng thượng đã hạ mình coi trọng lão thần, lão thần nguyện vì ngài tận lực, xuất thân khuyến mã.”

Cầm hai cánh tay Đỗ Kính Tu diu lão ngồi xuống ghế, Lý Hạo đau lòng cảm thán như đứt từng khúc ruột: “Trẫm biết khanh vẫn còn oán hận trong lòng. Những việc sai lầm của phụ hoàng trước kia, quả thực đã khiến cho những bậc trung thần nguôi lạnh. Trẫm nguyện rằng có thể làm gì đó để đền bù lại mất mát xưa kia. Khanh cũng biết rõ tình thế hiện nay, tiếng dân ai oán ngập trời, giặc giã nổi lên khắp nơi, quyền thần lộng hành giữa chốn triều đình. Trẫm cảm thấy rất đau lòng, như xé nát tâm can, hàng đêm trằn trọc không sao ngủ được. Nhưng trẫm có lòng mà không có lực, trẫm thực không còn cách nào có thể挽 hồi cục diện. Chỉ đành muối mặt cậy nhờ Đỗ ái khanh.”

Lão đại thần được Lý Hạo đỡ ngồi, lại đứng lên ngay, cuống quýt thưa: “Bẩm hoàng thượng, mời hoàng thượng về ghế ngồi, lão thần không dám đảm đương. Chuyện lão thần đã đáp ứng qua, không bao giờ từ

bỏ. Mời hoàng thượng về ghé ngồi ạ.”

Nghe đến đó, Lý Hạo biết có thể dừng, không cần phô diễn thái quá, chẳng may khéo quá hóa vụng, lại được không bằng mất. Hắn đi về bàn đặt tấu chương, ung dung ngồi xuống. Tuy nhiên, về mặt vẫn hồi hộp, không yên, chăm chú nhìn Đỗ Kính Tu, tựa như sợ lão chạy mất, bởi thêm liều thuốc an thần: “Trước nay, trẫm luôn hiểu rõ đại cuộc. Chỉ vì đại kế trăm năm, trẫm phải ủy khuất các vị trung thần. Khanh hãy hiểu cho trẫm. Trẫm coi trọng Đàm Dĩ Mông cũng chỉ là quyền biến nhất thời. Còn đêm qua, trẫm đã ngủ ở cung hoàng hậu. Có lẽ từ giờ trở đi trẫm sẽ ghé qua cung điện của các phi tần khác.”

Những ý nghĩa sâu xa trong từng câu nói của Lý Hạo, Đỗ Kính Tu sao có thể không hiểu. Lão ngẫm gât đầu thán phục, lại nghi hoặc băn khoăn, chẳng lẽ con mắt nhìn người của bản thân cũng có khi sai lầm. Không sao ngờ được, vị hoàng đế trẻ tuổi kia lại biết ẩn mình sâu đến vậy. Lão cung tay, thành thật tán thán: “Có được vị minh quân như hoàng thượng, đại nghiệp tất thành. Lão thần bội phục.”

Hài lòng trước thái độ của lão thái úy, Lý Hạo vồn vã hỏi: “Tình thế giờ đây như lửa xém lông mày, Đỗ ái khanh hãy giúp trẫm vạch ra đường sáng, thoát khỏi bến mê.”

26. Chương 26: Luận Bàn Kế Sách

Suy nghĩ thật lâu, Đỗ Kính Tu chậm rãi hồi đáp: “Khải bẩm hoàng thượng, thần trộm nghĩ, hoàng thượng đã rõ thế lực triều đình bị Tô Trung Từ thâm tóm vào tay. Từ lâu, lão thần đã vạch ra kế sách đại khái. Mặc dù chưa thể gọi là chu toàn, tuy nhiên để giải quyết vấn đề trước mắt, tạm thời có thể coi như một trong những thượng sách. Đầu tiên, chúng ta phải toàn lực giành lại quyền lực về mình. Khi hoàn toàn kiểm soát kinh thành, lập tức giết chết những người cầm đầu thuộc gia tộc họ Trần. Kế đó, chúng ta phải đối mặt với những thế lực cát cứ ở địa phương.”

Nói đến đây, Đỗ Kính Tu ngưng lời, ngược nhìn Lý Hạo. Trầm ngâm chốc lát, Lý Hạo nói: “Không khác biệt lắm so với những dự định của trẫm. Gồm có những thế lực nào?”

Lão đại thần tiếp lời: “Bẩm hoàng thượng, chỉ có thể dùng từ hỗn loạn để hình dung. Cơ bản có ba thế lực lớn. Đó là Đoàn Thượng ở phía đông, khu vực Hồng Châu. Nguyên Nộn ở phía bắc, khu vực Bắc Giang, và gia tộc họ Trần ở phía nam, vùng Hải Ấp. Ngoài mấy lực lượng lớn, còn có những thế lực nhỏ ở các địa phương. Một thế lực cát cứ khá quan trọng là Ô Kim hầu Lý Bát ở đất Đô Kim. Ở Quy Hóa, dọc sông Hồng có họ Hà, cha truyền con nối cai trị đất trại này. Ngoài ra, còn họ Phạm ở Nam Sách.”

Lý Hạo ngậy người lúc nghe được những thông tin trên, tựa hấn lưng vào thành ghế, lẩm bẩm: “Quá hỗn loạn. Thật không ngờ, đất nước Đại Việt thái bình thịnh trị, lại có ngày chia năm xẻ bảy tới vậy.”

Hắn nghiêng người về phía trước, gối cánh tay phải lên bàn, nhíu mày hỏi: “Nếu như Đỗ ái khanh có thể tường tận những ấy. Có phải đã chuẩn bị kế sách chu toàn đối phó với cục diện này?”

Giọng nói già nua nhưng sự tự tin vẫn bộc lộ trong từng câu nói của lão thái úy: “Bẩm hoàng thượng, chu toàn thì lão thần không dám nói. Tuy nhiên, lão thần có một kế, khả dĩ đối phó được tình hình hiện tại.”

Ánh mắt Lý Hạo le lói tỏa ra ánh sáng, cất tiếng: “Kế gì?”

“Hợp tung.” Hai từ đơn giản, mà tràn đầy khí thế bật thốt ra từ miệng Đỗ Kính Tu.

Nở nụ cười như đã hiểu, Lý Hạo nói: “Diệu kế. Nghe có vẻ bình thường, nhưng biết áp dụng sẽ mang lại hiệu quả lớn lao. Trẫm thật bội phục khanh. Nói, hợp tung như thế nào?”

Tới thời điểm này, không ngờ Đỗ Kính Tu lại lắc đầu thở dài: “Bẩm hoàng thượng. Hợp tung. Nói thì dễ, thực hiện lại khó. Chỉ một nước sai lầm, sẽ dẫn đến thua cả ván cờ. Lão thần có thể đi được đến bước đường ngày nay, công ơn của một vị cố nhân là không thể không nhắc tới.”

Đang bàn về kế sách hợp tung, lão già Đỗ Kính Tu lại quay ngang đi ôn chuyện cổ nhân. Thật tức cười! Lý Hạo ngồi dựa lưng vào ghế, vuốt ve ngón tay út, thờ ơ nói: “Ồ, vị cổ nhân? Có liên quan đến kế sách diệt địch hay không?”

Đỗ Kính Tu mỉm cười: “Hoàng thượng trẻ tuổi khí thịnh. Lão thần có thể hiểu. Nhưng hấp tấp cũng là thói quen không tốt cần chỉnh sửa.”

“Trẻ tuổi? Lão già coi thường mình trẻ tuổi, nông cạn, dễ bồng bột. Không biết lão lớn hơn ta được bao nhiêu? Muốn kiểm tra đức tính tiếp nhận lời chỉ trích ngay thẳng của trung thần. Cái đó bổn lão gia có thừa. Mà nói chuyện với những lão già kiểu này quá nguy hiểm. Sập bẫy lúc nào không hay.” Lý Hạo cười khẩy trong lòng, ngoài mặt ra vẻ hối lỗi, ân cần nói: “Cám ơn Đỗ ái khanh đã có lời răn dạy. Trẫm sẽ cố gắng khắc ghi.”

Lão đại thần gật gù, hài lòng trước thái độ khiêm nhường, không vì chút mặt mũi bề ngoài mà nổi giận với lão. Nếu như Lý Hạo chỉ cần nhú mày phật ý, có thể Đỗ Kính Tu sẽ tìm lời thoái thác, phũ phàng bỏ đi ngay lập tức. Dù gì Đỗ Kính Tu đã có dớp bị hoàng đế bạc đãi một lần, như chim sợ cành cong, luôn lo lắng thờ sai mình chủ. Nói rằng lão coi trọng lễ quân thần là không sai, nhưng vị quân vương trước mặt lão bây giờ chỉ như một con hổ giấy, có thể làm ra được trò mèo nào nữa đây.

Muốn làm vua phải có thực lực. Một tên vua bù nhìn, so với một gã dân đen còn thống khổ hơn gấp trăm lần. Dù cho Đỗ Kính Tu ngay lúc này vỗ mông ra về, Lý Hạo cũng chẳng làm được gì lão. Bài kiểm tra vừa rồi, chính là một trong những bài kiểm tra mà Lý Hạo cần phải vượt qua. May mắn thay, hắn đã hoàn thành xuất sắc. Đổi lại là một Lý Hạo nông nổi khi hai mươi tuổi, có lẽ đã thất bại thảm hại trong việc chiêu mộ lão đại thần mất rồi.

Đỗ Kính Tu tươi cười nói: “Bẩm hoàng thượng, lão thần nhắc về vị cổ nhân đó, vì người này có ảnh hưởng rất lớn đến kế sách hợp tung. Người ấy là Tô Hiến Thành.”

Kinh ngạc trước câu trả lời của lão đại thần, Lý Hạo ngắt lời: “Tể tướng Tô Hiến Thành. Chẳng phải ông ấy đã chết rồi ư? Sao có thể giúp trẫm được?”

Lắc đầu tiếc nuối, Đỗ Kính Tu thở dài: “Tể tướng Tô Hiến Thành chính là người anh kết nghĩa kim lan với lão thần. Nếu anh Hiến Thành còn sống, chắc có lẽ cục diện nước Đại Việt ta đã không tới nông nổi như vậy. Mặc dầu anh ấy đã mất, nhưng ảnh hưởng to lớn của anh ấy vẫn còn. Anh Hiến Thành là một người văn võ toàn tài, trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, không gì không biết, không gì không hiểu. Một tay anh ấy đã dìu dắt lão thần từng bước đi lên. Lão thần xem anh ấy như ruột thịt, cũng xem như người thầy.”

Kiên nhẫn lắng nghe lão đại thần ca ngợi vị tể tướng quá cố tựa thần minh, Lý Hạo cố gắng nuốt từng lời của lão như đang uống từng giọt nước cam lộ ngọt ngào. Hắn vui vẻ, hứng khởi ra mặt theo những chiến tích của vị đại thần Tô Hiến Thành. Nào là cầm quân ra trận, đánh tan quân phản loạn. Tiếp theo là mở rộng cương thổ Đại Việt về phía tây bắc. Chống lại cuộc xâm lăng của Chân Lạp, chinh phạt Chiêm Thành ở phương nam. Để rồi, bắt buộc Đại Tống phải công nhận Đại Việt là một quốc gia độc lập. Sự nghiệp làm quan văn của Tô Hiến Thành cũng hiển hách không kém. Trong đó công lao lớn nhất của ông là việc ông tổ chức khai hoang lấn biển các vùng ven biển thuộc các lộ Thanh Hóa và Hải Đông.

Lý Hạo thầm cảm thán: “Nếu ta có một vị hiền thần như thế, kiếp này chỉ cần kê cao đầu mà ngủ. Tội tình gì phải vất vả bày mưu tính kế, tổn hao chất xám tới nhường này. Ông Trời khôn kiếp!”

27. Chương 27: Chính Thức Thần Phục

Tường thuật hầu như toàn bộ chiến tích huy hoàng của tể tướng Tô Hiến Thành, cho đến khi không còn gì để kể nữa. Lão thái úy Đỗ Kính Tu mới tạm thời thỏa mãn, dừng công việc khoe khoang thần tượng, lão tiếp tục nói: “Bẩm hoàng thượng, lão thần kể nhiều như vậy, mục đích duy nhất để khẳng định vị thế của tể tướng Tô Hiến Thành. Những người nhận ân huệ của Tô tể tướng rất nhiều. Trong đó có Phạm Lãi, tộc

trưởng của gia tộc họ Phạm ở Nam Sách. Con người Phạm Lãi quang minh chính trực, luôn ghi nhớ ơn cứu mạng của tể tướng. Bởi vì từng đắc tội tiên đế, mới lập binh tạo phản, đứng riêng một cõi. Lão thần cùng với Phạm Lãi có tình bằng hữu thâm giao. Lão thần nguyện tới vùng Nam Sách để làm thuyết khách, múa ba tấc lưỡi khuyên bảo Phạm Lãi chấp nhận liên minh với hoàng thượng.”

Lý Hạo mừng rỡ, lên tiếng: “Tốt, trăm sự nhờ Đỗ ái khanh.”

Đỗ Kính Tu bình thản nói tiếp: “Hà Thế Toại, tộc trưởng của gia tộc họ Hà, là hào trưởng ở vùng Quy Hóa. Con người này hào sảng, phóng khoáng từng là học trò Tô tể tướng. Hắn luôn sùng bái, tôn kính anh ấy. Ngày tang lễ của anh Hiến Thành, Hà Thế Toại một mạch dong thuyền trên sông Hồng, kiên trì ngày đêm để kịp dự đám tang của thầy. Lão thần định bụng dựa vào đoạn tình nghĩa thầy trò này, để khơi dậy lòng trung quân ái quốc, thức tỉnh hắn đầu nhập dưới trướng hoàng thượng.”

Ngưng lại giây lát, Đỗ Kính Tu cất tiếng: “Đối với Đô Kim hầu Lý Bát thì có chút khó khăn. Lý Bát là con người cương trực, thẳng thắn, nhưng có phần kiêu ngạo, cố chấp. Mặc dù ông là người hoàng tộc, được tiên đế Anh Tông cất nhắc phong hầu từ xưa. Nhưng về sau tiên đế Cao Tông hủ bại, có một lần nhục mạ Lý Bát, khiến Lý Bát giận dữ quay về đất phong, đóng cửa không hỏi chuyện thế sự. Về sau chiến loạn nổi lên, Lý Bát vẫn nhớ mối hận năm xưa, nên chưa bao giờ đem quân trợ giúp tiên đế Cao Tông. Nhờ vào lực lượng quân đội tương đối hùng mạnh và địa hình miền núi, dễ thủ khó công. Cho nên vẫn không bị các thế lực to lớn hơn thôn tính.”

Nhăn mày trầm tư, Lý Hạo băn khoăn: “Chẳng lẽ phải bỏ qua Lý Bát?”

“Bẩm hoàng thượng, cũng không phải không có cách. Tuy nhiên, cách này tương đối khó khăn. Có lẽ phải ủy khuất hoàng thượng ngự giá thân chinh.” Đỗ Kính Tu hồi đáp.

“Ha ha, Đỗ ái khanh thật biết nói đùa, trăm làm sao có thể rời khỏi kinh thành đi lên tận vùng núi rừng xa xôi đó được? Với lại trăm mà đi, chắc là không còn mạng để về.” Lý Hạo mở miệng cười.

Đỗ thái úy hỏi: “Tại sao hoàng thượng chắc chắn sẽ chết? Nếu bọn tặc tử đó giết hoàng thượng, chúng sẽ mất đi quân cờ hoàng tộc để hiệu triệu lòng dân.”

Cười gằn một tiếng, Lý Hạo trả lời: “Đỗ ái khanh đã quên mất một người.”

“Bẩm hoàng thượng, thần nghĩ không ra là người nào.” Đỗ Kính Tu suy nghĩ một lát, đoạn nói.

“Hoàng đệ của trăm, Lý Thâm. Giả sử chúng giết trăm thành công, chúng sẽ giá họa cho Đô Kim hầu Lý Bát phái người giết trăm. Ngay lập tức, đưa hoàng đệ của trăm lên vương vị. Tiếp theo kích động lòng người, quang minh chính đại dẫn quân đi thảo phạt Lý Bát, diệt tận gốc hoàng tộc Lý triều. Về phần hoàng đế mới Lý Thâm ư? Quân cờ vẫn chỉ là quân cờ.” Lý Hạo nở nụ cười nửa miệng.

Lão thái úy Đỗ Kính Tu có hai đức tính tốt, chính trực và lòng nhân từ. Những công lao của ông trong quá khứ đã hoàn toàn chứng minh hai phẩm chất đó. Thế nhưng đối với chính trị gia, đó lại là họa hại. Chính vì vậy, ông không ngờ được về sau ông lại bị người nhà bán đứng, dẫn đến kết cục bị Tô Trung Từ tận tay dìm chết dưới hồ. So về cái nhìn đại cuộc, Lý Hạo không bằng Đỗ Kính Tu. Tuy nhiên so về âm mưu, thủ đoạn thì chắc chắn Lý Hạo hơn xa lão thái úy.

Lý Hạo khinh thường những kẻ tự xưng anh hùng, thích đâm đầu vào chỗ chết trong khi biết rõ con đường đó là tử lộ. Đối với hắn, kết quả cuối cùng chính là chân lý. Đỗ Kính Tu khinh thường sử dụng tiểu xảo. Ông chưa bao giờ làm vậy và khinh thường những kẻ sử dụng âm mưu để giành thắng lợi. Về điểm này là thuộc về bản chất, không thể thay đổi được. Tuy thế, có thể khẳng định rằng, hai người một già một trẻ này kết hợp với nhau đã tạo thành một tổ hợp tuyệt vời.

Ngạc nhiên nhìn Lý Hạo, Đỗ thái úy cẩn thận đánh giá lại cách nhìn mới về người trẻ tuổi đang ngồi trước mặt. Giờ đây, lão cảm nhận được trên người Lý Hạo đang tỏa ra khí thế mà trước kia lão đã từng được chứng kiến qua, phảng phất như tiên đế Lý Anh Tông, khí thế của bậc Vương giả.

Khi này, Lý Hạo quỳ xuống van xin Đỗ Kính Tu trợ giúp. Có lẽ một phần bị ảnh hưởng bởi tư tưởng nho gia, một phần chịu trách nhiệm bởi lời hứa năm xưa, Đỗ Kính Tu mới chấp thuận lời thỉnh cầu của Lý Hạo. Tuy nhiên, cho đến giờ lão thái úy đã chính thức đưa ra quyết định.

Đỗ Kính Tu quỳ gối cúi đầu, giọng vang vọng không chút già nua: “Thực không ngờ, hoàng thượng có thể tính đến kỳ chiêu ấy. Lão thần chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề đó. Thứ tội cho lão thần nói thẳng. Tính cách của lão thần bộc trực. Kính mong hoàng thượng khai ân. Vừa rồi lão thần còn có lòng riêng, nhưng từ thời khắc này, hàng ngàn con cháu gia tộc họ Đỗ, nguyện sống chết cùng hoàng thượng.”

Thả lòng toàn thân, đến hiện tại Lý Hạo đã chính thức có được sự thần phục của lão đại thần đương triều. Hắn gian nan cực khổ, đầu trí cân não với Đỗ Kính Tu từ lúc bắt đầu gặp mặt cho đến giờ phút này mới thành công. Nếu hắn có một chút sai sót, hắn sẽ phải trả giá bằng tương lai tối tăm, mù mịt, hoặc có thể bằng cả mạng sống của hắn. Chỉ khi hắn bộc lộ ra tài năng mưu lược mới khuất phục được lão. Thực lực, chỉ có thực lực mới giải quyết được vấn đề. Hắn càng ngày càng khao khát thực lực. Phải làm thế nào để có được thực lực hùng mạnh đây? Hắn còn phải nỗ lực thật nhiều, thật nhiều nữa.

28. Chương 28: Chở Thuyền Là Dân, Lật Thuyền Cũng Là Dân

Lý Hạo ân cần bảo: “Đỗ ái khanh, mau bình thân, không cần đa lễ. Mọi chuyện đã qua, hãy cứ để cho qua. Điều cần thiết nhất của quân thần chúng ta lúc này là đồng lòng đồng dạ. Chỉ cần trăm còn sống, kiếp này trăm sẽ không bao giờ phụ khanh. Được rồi. Bàn chuyện chính sự. Chẳng lẽ không còn cách nào lung lạc được Lý Bát hay sao?”

Đỗ Kính Tu đứng dậy, cúi đầu trầm tư suy nghĩ thật lâu. Lý Hạo cũng không gấp gáp thúc giục, lẳng lặng ngồi một chỗ, xoay xoay ngọc tỷ mát lạnh trên bàn tay. Khoảng một lúc sau, Đỗ thái úy ngẩng đầu nói: “Bẩm hoàng thượng, lão thần nghĩ đến một người... Tuy nhiên ... Hoàng thượng cũng phải đích thân đi mời.”

“Trẫm không nề hà gì cả. Bất quá, người đó ở nơi nào?” Lý Hạo bình thản cất tiếng.

“Bẩm hoàng thượng, người đó ở không xa, ngay tại kinh thành.” Đỗ Kính Tu ngập ngừng đáp.

“Kinh thành thì tốt. Trẫm có thể đi. Mà có gì uẩn khúc ở đây, khiến cho khanh cứ mãi ấp úng không nói được?” Lý Hạo chợt có cảm giác hứng thú về người được Đỗ Kính Tu tiến cử.

Lý Hạo nhận thấy ngón trỏ ở bàn tay phải của Đỗ Kính Tu giật giật ba lần, sau đó lão thái úy mới trả lời: “Người đó là Trần Trung Tá.”

Cố gắng lật ngược trí nhớ trong đầu của mình, Lý Hạo cũng không hề có chút thông tin gì về con người này, ngờ vực nói: “Tại sao lại là người của gia tộc họ Trần?”

Đỗ thái úy lắc đầu mà rằng: “Tuy cùng là người họ Trần, nhưng ông ấy là người của nhánh khác, không thuộc nhánh của gia tộc họ Trần ở vùng Hải Ấp. Trần Trung Tá trước kia là quan đồng liêu với lão thần. Thực ra người mà tể tướng Tô Hiến Thành coi trọng là Trần Trung Tá. Tô tể tướng lúc bệnh nặng sắp qua đời, đã đề bạt đưa ông ấy lên làm thái úy phụ chính. Nhưng thái hậu Chiêu Linh có dã tâm phế lập ngôi vua, hồng đưa ngoại thích lên nắm quyền hành. Nên bà bỏ ngoài tai lời dặn của Tô tể tướng, mà đưa lão thần lên làm thái úy phụ chính.”

Thở dài một tiếng, lão thái úy hồi tưởng lại quá khứ: “Rất cực, thái hậu Chiêu Linh lại tính sai nước cờ. Lão thần lên làm thái úy phụ chính vẫn chỉ trì tiên đế Cao Tông. Thái hậu từ đấy từ bỏ việc phế lập, rút lui khỏi chính trường. Còn Trần Trung Tá sau này lại bị Đàm tộc chen ép, ông ấy chán ngán chốn quan trường, cáo lão từ quan. Hiện nay, đang cư ngụ ở phủ đệ được tiên đế Anh Tông ban cho lúc xưa tại kinh thành.”

“Nói như thế, Trần Trung Tá còn có điểm đặc biệt hơn Đỗ ái khanh.” Lý Hạo cười cười ngắt lời Đỗ Kính Tu.

Ngước nhìn Lý Hạo, Đỗ Kính Tu gật mạnh đầu: “Bẩm hoàng thượng, đúng vậy, nếu luận về tài trị quốc an bang, lão thần so với Trần Trung Tá chỉ như đom đóm so với trăng rằm.”

Kinh ngạc trước lời nhận xét thẳng thắn của Đỗ Kính Tu, Lý Hạo cảm thán: “Thực có người như vậy? Hay là Đỗ ái khanh thổi phồng quá lên.”

Mỉm cười, lão thái úy nói với giọng tán dương: “Người được anh Hiến Thành thưởng thức, sao có thể là người bình thường cho được. Dòng sông lịch sử vô cùng khắc nghiệt, dù cho người đó có tài năng thiên bẩm tới đâu, mà không có đất dụng võ, cũng sẽ bị cuốn trôi đi mất. Bể hoàng thượng, nếu như Trần Trung Tá gặp được minh quân, có thể thi thố tài năng, chắc là đất nước sẽ không rơi vào loạn lạc như bây giờ. Còn một điều nữa, ông ấy chính là bằng hữu chí cốt thâm giao với Lý Bát. Lão thần nói tới đây, có lẽ hoàng thượng đã hiểu.”

Vỗ mạnh lên bàn, Lý Hạo sảng khoái cất tiếng: “Hiểu, trầm đã hiểu. Con người này, trầm nhất định phải mời cho bằng được. Kế sách hợp tung, cơ bản đã định. Về phần ba thế lực hùng mạnh còn lại phải đối phó như thế nào?”

“Về phần ba thế lực còn lại, lão thần vẫn chưa có kế hoạch nào cụ thể. Nếu như tới lúc chúng ta liên minh các thế lực nhỏ yếu thành công. Lão thần dự đoán ba thế lực lớn sẽ nghĩ tới kế sách liên hoành. Điều chúng ta cần phải làm, là phá hủy kế sách này từ trong trứng nước. Để thực hiện được những kế đó, tất yếu sẽ trải qua muôn vàn khó khăn. Mặc dầu vậy, lão thần trộm nghĩ, kế sách khả thi nhất mà chúng ta có thể thực hiện được là kế ly gián.” Đỗ Kính Tu chậm chậm nói.

“Hợp tung, liên hoành, ly gián. Cao thâm quá. Khanh cứ từ từ nói, trầm từ từ tiếp thu.” Lý Hạo đưa tay xoa lên hai bên huyệt thái dương, chớp chớp mắt để cho đầu óc tỉnh táo hơn.

Lão thái úy nói với giọng không nhanh không chậm: “Bể hoàng thượng, thời gian trước, lão thần vừa làm quan vừa làm nghề dạy học. Qua bao năm tháng, số lượng học trò của lão thần có rất nhiều, có những học trò được lão thần đề bạt tiến cử làm quan viên địa phương ở nhiều nơi. Có thể nói môn sinh của lão thần trải rộng khắp thiên hạ. Đó là một trong những điều khiến lão thần cảm thấy tự hào, đã một phần giúp ích cho giang sơn xã tắc.”

“Hoàng thượng đừng coi thường những kẻ thư sinh trói gà không chặt. Dù họ không có khả năng cầm đao cầm kiếm ra trận, nhưng họ có sự hữu dụng rất lớn. Tuy rằng họ chỉ là những người yếu đuối, nhưng trong đáy lòng họ có sự kiệt ngạo của bậc nho sinh. Lão thần sẽ bí mật gửi thư cho những môn sinh trung thành với hoàng thất, đưa ra lời hiệu triệu. Lão thần chắc rằng với tư tưởng nho gia thấm nhuần trong mỗi con người nho sinh này, họ sẽ đáp ứng. Từ đó họ sẽ trở thành lực lượng ngầm, chủ yếu thực hiện những việc kích động lòng dân, xúi giục nổi loạn, hoặc là loan truyền tin đồn ở những vùng cát cứ của ba thế lực lớn.” Đỗ Kính Tu càng nói càng hăng say như muốn thể hiện tất cả hoài bão đã ôm ấp trong lòng của lão bấy lâu.

Lý Hạo gật gù với vẻ huyền bí lên tiếng: “Chở thuyền là dân, lật thuyền cũng là dân.”

Đỗ Kính Tu ngây người, chìm vào suy nghĩ câu nói vừa rồi của Lý Hạo, lát sau than thở: “Lão thần bội phục. Chỉ một câu ngắn ngủi của hoàng thượng, đã ẩn chứa rất nhiều ý nghĩa huyền ảo, sâu xa.”

29. Chương 29: Luận Bàn Về Tô Trung Từ Và Trần Tự Khánh

Lý Hạo thấy câu nói kinh điển của danh nhân Nguyễn Trãi thời hậu thế đã mang lại hiệu quả, hân hoan thêm: “Đúng vậy, nhân dân chính là gốc rễ của một đất nước. Một đất nước có dân chúng giàu có, người người安居 lạc nghiệp, chính là một đất nước hùng mạnh. Đây là tâm nguyện từ xưa đến nay của trầm. Trầm sẽ cố gắng hết sức để hoàn thành tâm nguyện ấy.”

Đỗ Kính Tu hoan hỉ ứng tiếng: “Bể hoàng thượng, lão thần tin rằng lý tưởng của hoàng thượng sẽ trở thành sự thật.”

“Về phương hướng của kế ly gián, trầm thấy rất được. Còn kế hoạch cụ thể chắc là phải tùy cơ ứng biến, chuyện này để bàn sau. Yêu cầu trước mắt của chúng ta bây giờ, là làm thế nào để giành lại quyền kiểm soát kinh thành. Nếu ngay cả chuyện này cũng không thực hiện xong, thì tất cả những kế sách kia sẽ tan thành bọt nước.” Lý Hạo nheo mắt bảo.

“Lão thần hiệu. Lão thần mạn phép hỏi hoàng thượng, mấu chốt của kế sách giành lại kinh thành nằm ở đâu ạ?” Đỗ Kính Tu nghĩ ngợi rồi hỏi.

Phất nhẹ tay, Lý Hạo khẽ cười: “Vấn đề đơn giản như vậy mà còn phải hỏi trẫm sao? Chính là nằm ở Tô Trung Từ, chỉ cần có thể khống chế được Tô Trung Từ là đại công cáo thành rồi.”

Chớp mắt hai cái, Đỗ Kính Tu lắc đầu, lộ vẻ tiếc rẻ: “Hoàng thượng sai rồi. Khống chế được Tô Trung Từ không thể nào khống chế được toàn bộ cục diện.”

“Tại sao vậy? Chẳng phải Tô Trung Từ là người đứng đầu gia tộc họ Trần hay sao? Chỉ cần giết chết hắn, đám người gia tộc họ Trần ở kinh thành sẽ như rắn mất đầu. Lúc đó chúng ta có thể tiêu diệt toàn bộ những kẻ còn lại.” Lý Hạo ngăn người, hắn không phải là thần, cũng có lúc tính sai là chuyện đương nhiên.

Trở nên nghiêm nghị, Đỗ Kính Tu trả lời: “Bẩm hoàng thượng, bắt đầu từ khi gia tộc họ Trần đánh chiếm kinh thành. Lão thần đã cho người điều tra về gia tộc họ Trần. Hiện tại, lão thần đã có một số tai mắt trong phủ đệ của họ.”

“Tốt, rất tốt. Trẫm cũng định bụng nhắc nhở khanh cho người điều tra và cài đặt nội gián trong phủ đệ họ Trần.” Lý Hạo tán dương.

“Hoàng thượng quá khen. Dù gì lão thần cũng là người trải qua sóng gió, có một số chuyện cũng nên tự mình lĩnh ngộ. Bẩm hoàng thượng, ngài có để ý một điều là Tô Trung Từ họ Tô chứ không phải họ Trần hay không?” Đỗ Kính Tu chăm chú nhìn Lý Hạo hỏi tiếp.

Lý Hạo vừa nghĩ vừa trả lời: “Họ Tô... Đúng thế... Trẫm thật quá hồ đồ. Đỗ ái khanh tiếp tục nói đi.” Trong lòng hắn thầm nghĩ: “Lão già người thì biết cái quái gì? Ta mới đến có hai, ba hôm làm sao mà rành hết được. Ta mà biết được tận cả mấy cái mối quan hệ thân tộc lẫn nhau này, thì ta một cước đá bay tất cả bọn chúng từ lâu rồi. Còn phải nhờ đến người chỉ điểm cho ta à?”

Giọng Đỗ Kính Tu không nhanh không chậm: “Bẩm hoàng thượng, tộc trưởng của gia tộc họ Trần bây giờ là Trần Tự Khánh. Họ Tô và họ Trần bề ngoài thì đoàn kết, nhưng bên trong họ đang ám đấu không ngừng. Cái này là nhờ vào những tai mắt của lão thần điều tra được.”

Lý Hạo cười âm hiểm: “Vậy ta châm thêm một lửa đi. Đỗ ái khanh đánh giá như thế nào về hai kẻ này?”

“Bẩm hoàng thượng, cả hai đều là đáng kiêu hùng đương thế. Tuy nhiên, lão thần cho rằng Trần Tự Khánh hơn hẳn Tô Trung Từ một bậc. Có lẽ hoàng thượng cũng đã nhận ra.” Nói tới đây Đỗ Kính Tu mỉm cười nhìn Lý Hạo.

Lý Hạo biết Đỗ Kính Tu đang muốn xem cách nhìn người của hắn như thế nào. Lý Hạo không thể không tỏ ra một chút bồn sự, trầm tư bảo: “Tô Trung Từ là một người tài giỏi, tinh thông binh pháp, hiểu đạo trị quốc, giỏi thủ đoạn, nhưng hắn quá ngông cuồng, tự đại. Hắn luôn cho rằng tới đây đã không còn ai hơn được hắn, nên kiêu ngạo càn rỡ, những kẻ có tính cách này không thể lập nên nghiệp lớn.”

Thấy Đỗ Kính Tu gật gù tán đồng, Lý Hạo tiếp lời: “Về phần Trần Tự Khánh, do Đỗ ái khanh nói về chuyện hai nhà Tô, Trần đang ám đấu, trẫm mới để ý đến những biểu hiện trước giờ của hắn. Vì thế trẫm chỉ có đôi lời nhận xét về hắn. Con người này thâm sâu khôn lường, biết đạo tiến thoái, chính là cường địch của trẫm, đối phó với hắn không dễ chút nào.”

Ánh mắt Đỗ Kính Tu trở nên sắc bén: “Những gì hoàng thượng vừa nêu ra hoàn toàn chính xác. Có một điểm ở Tô Trung Từ mà lão thần muốn bổ sung. Tô Trung Từ còn là một kẻ háo sắc.”

Bất ngờ trước ý kiến của Đỗ Kính Tu, Lý Hạo lăm lăm liên hồi: “Háo sắc... háo sắc... háo sắc...”

“Ha ha ha ha... Ta nhớ ra rồi, trời giúp ta, đúng là trời giúp ta.” Hắn ngửa đầu cười vang không ngớt.

Cười chán chê, Lý Hạo nghiêng rằng: “Đỗ ái khanh, từ giờ trở đi Tô Trung Từ thuộc về trẫm, khanh đừng làm chuyện gì gây kích động Tô Trung Từ. Phải cẩn thận, bí mật, án binh bất động, ghi nhớ lời trẫm. Cho trẫm sáu tháng, Tô Trung Từ tất phải chết.”

Đỗ Kính Tu nghi hoặc đáp ứng: “Bẩm hoàng thượng, lão thần tuân mệnh. Hoàng thượng dựa vào đâu mà khẳng định như vậy?”

30. Chương 30: Hoàng Thành Thăng Long

Híp mắt ra vẻ thần bí, Lý Hạo lên tiếng: “Thiên cơ bất khả lộ. Đỗ ái khanh, đa tạ khanh về những thông tin mà khanh đã cho trẫm biết. Nhờ đó mà trẫm đã có thể vạch ra kế sách chu toàn để giành thế chủ động. Kinh thành Thăng Long là của nhà Lý, cuối cùng phải thuộc về nhà Lý. Đỗ ái khanh, kế sách hợp tung, trẫm giao toàn quyền cho khanh, đừng phụ lòng trẫm. Bây giờ, trẫm cần mượn lực lượng ngầm của khanh để thực hiện một số trò hay.”

Đỗ Kính Tu cung kính lắng nghe những lời dẫn dò của Lý Hạo. Ban đầu biểu hiện của lão còn bình tĩnh, nhưng càng về sau lão càng cảm thấy run sợ, mồ hôi ướt đầm lưng áo lúc nào không hay. Âm hiểm, cực độ âm hiểm, đó là lời nhận xét của lão về vị vua đang cười cợt, vui vẻ lúc này. Những âm mưu hiểm độc như thế mà lại có thể xuất ra từ trong miệng của một người trẻ tuổi, ăn trắng mặc trơn, cả ngày chỉ biết chơi bởi lâu lóng, sa đọa trong vòng tay mỹ nữ. Điều đó lại có thể xảy ra hay sao?

Tất cả những biểu hiện của Lý Hạo trong buổi chiều hôm nay đã đánh vỡ hoàn toàn nhận thức của Đỗ Kính Tu từ trước tới giờ. Những cử chỉ, lời nói của Lý Hạo cho thấy tâm lý của hắn biến đổi liên tục chỉ trong thời gian ngắn. Khiến Đỗ Kính Tu không thể nhận ra đâu mới là con người thật sự của Lý Hạo.

Cảm giác của lão hiện nay là bảy phần vui mừng, ba phần sợ hãi. Lão vui mừng vì đây mới là bậc đế vương, Lý Hạo hội tụ đủ mọi yếu tố để trở thành bậc đế vương chân chính, vua của muôn dân trăm họ, đáng chí tôn bệ ngê giang sơn. Lão sợ hãi bởi nếu như Lý Hạo giữ vững ngôi vua, thì một đại công thần như lão sẽ có kết quả gì? Lịch sử đã chứng minh, những khai quốc công thần, những vị đại quan công cao lần chủ, có ai lại được hạ tràng tốt đẹp? Có khi nào?

Mọi biểu hiện trên cơ thể và nét mặt của Đỗ Kính Tu đều rơi vào mắt Lý Hạo. Hắn hiểu rõ lý do làm cho lão đại thần đang sợ hãi. Hắn ngầm tự trách bản thân lại vạch ra những mưu kế đó để Đỗ Kính Tu đi thực hiện. Tuy thế, hắn có nỗi khổ không nói thành lời. Ngoài việc nhờ cậy Đỗ Kính Tu ra, thì hắn chẳng biết tìm ai để giúp đỡ. Nói không ngoa chút, dù hắn đang làm vua rất oai phong, thực sự hắn chỉ có hai bàn tay trắng, không có lấy một đội ngũ lính gác trung thành nào cả. Lỡ rồi đành phải chừa chấy thôi. Lý Hạo nhanh chóng vắt óc nghĩ cách để cho Đỗ Kính Tu uống thêm liều thuốc an thần.

Phân phó xong mọi chuyện. Đỗ Kính Tu khom mình, chậm chậm lui ra ngoài cửa. Khi lão đi gần tới cửa, Lý Hạo nói vọng theo: “Loại việc chim hết bẽ cung, thỏ hết giết chó, trẫm khinh thường làm. Chỉ cần Lý triều còn, gia tộc họ Đỗ vinh hiển hưng thịnh, không bao giờ suy tàn. Trẫm sẽ ghi vào tộc quy để con cháu đời sau của hoàng tộc phải đời đời ghi nhớ.”

Đỗ Kính Tu không ngờ Lý Hạo có thể đưa ra lời hứa sâu dày tới vậy. Lão xúc động run rẩy cả thân hình, hai hàng lông lệ chảy dài xuống từ khóe mắt. Lão quỳ mọp dưới đất tung hô: “Lão thần đội ơn hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

* * * * *

Lý Hạo thấy đã không còn sớm, sau cả buổi chiều động não liên tục, hắn cảm giác vô cùng mệt mỏi. Bèn sai Lê Việt Công và đám thái giám mang một số văn thư qua bên điện Tuyên Đức, để ở đó trước. Chiều mai hắn mới sang đó duyệt tấu chương và tìm kiếm nhân tài ở đó. Còn lúc này hắn cần nghỉ ngơi, tự thưởng cho việc thành công chiêu mộ Đỗ Kính Tu.

Trên gác Long Đỗ, hắn uể oải đặt mình trên chiếc ghế nằm được chế tạo từ loại gỗ sưa đen quý hiếm, mặt gỗ trơn bóng mát rượi, có những làn vân màu đỏ, vàng xen kẽ nhau rất đẹp, lại tỏa mùi thơm mát thoảng hương trầm. Thời phong kiến, vua chúa dùng gỗ sưa để đóng đồ nội thất cao cấp trong cung đình, vì nó vừa là hương liệu vừa là dược liệu. Ở thời hiện đại, giới nhà giàu Trung Quốc đổ xô săn lùng gỗ sưa để đóng quan tài hoặc ướp xác như các vị hoàng đế Trung Quốc trước đây. Người ta cho là quan tài đóng bằng gỗ sưa có khả năng giữ được xác lâu, không bị phân hủy.

Ngoài ra, gỗ sưa thường gắn với các điển tích của Phật giáo, do đó ngày nay người ta làm những xâu tràng hạt gỗ sưa với giá hàng nghìn USD. Theo Giáo sư Đỗ Tất Lợi thì gỗ cây này còn được sử dụng cùng với

dạ dày nhím làm vị chính trong đơn thuốc chữa bệnh đau dạ dày. Có ý kiến cho rằng ở Trung Quốc người ta chiết suất một số chất có trong gỗ sưa này để chế thuốc chữa ung thư dạ dày... Hiện gỗ sưa ở Việt Nam đang được các thương lậu Trung Quốc thu mua với giá cả rất cao và ảnh hưởng đến sự khai thác cạn kiệt tài nguyên thiên nhiên. Đặc biệt, gỗ sưa đen rất hiếm gặp, người ta gọi là tuyệt gỗ.

Những làn gió thổi xoay thành từng vòng, vờn quanh trên gác, Lý Hạo mơ màng quan sát cảnh vật bên dưới gác Long Đỗ. Hắn thấy bên dưới, từng tốp lính gác đi đi lại lại tuần tra khu vực Hoàng thành. Ở phía xa xa những bức tường thành cao dày hùng vĩ đang sừng sững đón gió. Giờ này như có một khoảng lặng để Lý Hạo nhìn lại những ý nghĩa lịch sử của tòa cổ thành này. Đây là trung tâm quyền lực của đất nước Việt Nam trong hơn một ngàn năm lịch sử và là một minh chứng có một không hai về sự tiến hoá của nền văn minh dân tộc Việt Nam, trong lịch sử phát triển của nhà nước quân chủ vùng Đông Nam Á và Đông Á.

Kinh thành Thăng Long được xây dựng theo mô hình tam trùng thành quách gồm: vòng ngoài cùng gọi là La thành hay Kinh thành, bao quanh toàn bộ kinh đô và men theo nước của 3 con sông: sông Hồng, sông Tô Lịch và sông Kim Ngưu. Kinh thành là nơi ở và sinh sống của dân cư. Vòng thành thứ hai, ở giữa, là Hoàng thành, là khu triều chính, nơi ở và làm việc của các quan lại trong triều. Thành nhỏ nhất ở trong cùng là Tử Cấm thành, nơi chỉ dành cho vua, hoàng hậu và những cung tần mỹ nữ.

Hoàng thành là công trình kiến trúc đồ sộ, được các triều vua xây dựng trong nhiều giai đoạn lịch sử và trở thành di tích quan trọng bậc nhất trong hệ thống các di tích Việt Nam. Vào lúc 6 giờ 30 ngày 1/8/2010 theo giờ Việt Nam, Ủy ban di sản thế giới đã thông qua nghị quyết công nhận khu Trung tâm hoàng thành Thăng Long - Hà Nội là di sản văn hóa thế giới. Những giá trị nổi bật toàn cầu của khu di sản này được ghi nhận bởi ba đặc điểm nổi bật: chiều dài lịch sử văn hóa suốt 13 thế kỷ; tính liên tục của di sản với tư cách là một trung tâm quyền lực, và các tầng di tích di vật đa dạng, phong phú.

Và hẳn, Lý Hạo lại có được những giây phút thưởng thức toàn bộ Hoàng thành một cách trực tiếp nhất, sống động nhất. Từng công trình kiến trúc với các đặc điểm kỹ thuật, từng đường nét hoa văn trang trí, từng di vật một mặt phô bày những giao thoa văn hoá khu vực, mặt khác nổi bật trên hết vẫn là khác biệt không trộn lẫn vào bất cứ một nền văn hoá nào khác. Tất cả đều phô bày một nội lực tiềm ẩn và mạnh mẽ, một nội lực mà nhờ đó dưới ảnh hưởng của nhiều nền văn hoá, mà bản sắc Việt Nam vẫn được duy trì và phát triển. Trên cái nền nội lực mạnh mẽ và giàu bản sắc đó, bấy nhiêu nguồn ảnh hưởng văn hoá, cộng thêm nguồn ảnh hưởng từ Đạo giáo, Phật giáo, Nho giáo của văn hoá phương Đông, tất cả đều để lại dấu ấn trên nghệ thuật kiến trúc cảnh quan và khả năng biểu đạt văn hoá của Hoàng thành Thăng Long.

31. Chương 31: Ký Ức

Bên trong dãy kiến trúc Hoàng thành Thăng Long, các đời vua còn lần lượt xây dựng hàng loạt đền đài, lầu các. Ở phía xa xa, Lý Hạo trông thấy cửa Thấu Viên, ao Dưỡng Ngư trên ao xây đình Ngoạn Y. Ba mặt đình có trồng hoa thơm cỏ lạ nước thông với sông. Ngoài ra các cung điện khác cũng được xây dựng liên tiếp nhau. Mỗi cung điện thường đều có tường bao xung quanh và làm cửa thông với cung điện khác.

Nhiều vườn ngự cũng được dựng nên trong Hoàng thành. Đó là các vườn Quỳnh Lâm, vườn Thắng Cảnh, vườn Xuân Quang và vườn Thượng Lâm. Giữa vườn có đào một cái hồ lớn, trong hồ chất đá làm núi, trên bờ hồ trồng thông, trúc và nhiều thứ kỳ hoa dị thảo khác thêm vào đấy là chim quý thú lạ. Bốn mặt hồ lại khai mở cho sông nước thông vào, gọi hồ ấy là Lạc Thanh Trì. Về phía tây hồ trồng hai cây quế, dựng một tòa điện gọi là điện Lạc Thanh. Xung quanh có các hồ nhỏ khác, nước mặn ở hồ được người Hải Đông chở đến đổ đầy vào hồ ấy, để nuôi các loài hải sản như đồi mồi cá biển và các loại ba ba. Rồi người Hóa Châu bắt cá sấu thả vào đấy. Lại có hồ Thanh Ngư để nuôi cá Thanh Phụ, là loại cá diếc đuôi đỏ vẩy biếc...

Lý Hạo vừa ngắm phong cảnh xung quanh vừa đắm mình trong cảm giác bình bình, phiêu dật. Rồi chìm vào giấc ngủ lúc nào cũng không hay...

* * * * *

Trong khu rừng bạt ngàn, có một mái nhà tranh vách lá. Ở trước mái nhà tranh, hai người một già, một trẻ đang luyện võ. Chỉ thấy ông già đang đứng trong vòng tròn thoải mái tránh né, đỡ đòn. Ông già có bộ dạng rất tếu hài, mặc quần áo rách nát như ăn mày, khuôn mặt nham nhở, luôn miệng cười hềnh hệch, nói năng lảm nhảm gì đó tựa như đang chế giễu. Còn cậu bé lại càng ăn mày hơn nữa, mặc độc cái quần cụt, thân ở trần, hung hăng tung ra những đòn quyết liệt về phía ông già.

Hai người đối chiến với nhau hồi lâu, chợt cậu bé phóng lên cao, chộp xuống một trảo như sấm sét. Ông già khẽ nhìn lên, rồi nhảy ra khỏi vòng tròn. Cậu bé chộp vào khoảng không, hai chân vừa chạm đất, liền trúng một đập vào hông, ngã dúm dui về phía trước, úp cả mặt xuống nền đất bụi, khiến cho khuôn mặt lem nhem hết cả. Cậu bé giận dữ lớn tiếng phản đối: “Sư phụ chơi ăn gian, đã hứa là không rời khỏi vòng tròn, sao tự nhiên lại nhảy ra?”

Ông già cười ha hả: “Nhóc con ngu ngốc. Chẳng lẽ nhóc đánh nhau với đối thủ sinh tử cũng tin hấn sẽ tuân thủ lời hứa à?”

Nhỏ một bãi nước bọt, cậu bé khinh bỉ nói: “Nhưng ông là sư phụ của con mà, có phải kẻ thù gì đâu.”

Lắc lắc đầu ngón tay, ông già cười cười: “Đây là một trong những bài học quý giá của ông, nhóc phải cố mà ghi nhớ, tiếp chiêu.” Vừa dứt lời, ông già chụm tay thành hình đầu rắn mổ thẳng vào cổ cậu bé.

“Ê, đánh lén, chơi không đẹp.” Cậu bé hét toáng lên, hụp đầu xuống thật nhanh, đoạn nằm rạp người sát đất, cuộn mình lăn vòng tròn ra thật xa. Ông già thừa thế liên tục, dậm chân xuống sát sạt theo những vòng lăn người của cậu bé, dù rằng sát bên người nhưng khoảng trống vừa đủ, không hề có cú dậm nào trúng người của cậu bé.

Lăn một mạch hơn chục vòng, cậu bé nhảy nhồm người dậy, cong đuôi chạy ra xa, vừa quay đầu vừa chửi mắng không ngừng. Ông già lộ vẻ hậm hực, đỏ mắt tía tai, đuổi theo phía sau cậu bé. Hai thầy trò cứ thế mà đùa giỡn với nhau đến khi mệt lả, mới lăn ra hai tảng đá dưới tàng cây cổ thụ, ngồi thở dốc.

Ngồi thở một lát, cậu bé hỏi: “Sư phụ, tại sao ông đặt tên con là Lý Hạo?”

“Ném đại mấy cái que nó nhảy ra tên này thì ông lấy thôi.” Ông già đứng lên, hai tay chống nạnh vắn vắn sườn, hồ hững đáp.

“Sao lại là ném que? Con tưởng ông phải nghiền ngẫm nhiều lắm cơ.” Không cam lòng với đáp án đơn giản như thế, cậu bé hỏi tiếp.

“Thì ông có biết sơ sơ thuật bói toán, ngũ hành, xăm quẻ. Ném đại mấy cái que kia cả chục lần nó đều nhảy ra tên của thằng nhóc mày. Ông đành phải lấy thôi. Thực ra đúng của nó là Lý Hạo Sảm. Nhưng sư phụ anh minh, thần võ của con thấy cái tên đó sảm quá, nên vứt mẹ nó luôn, chỉ lấy mỗi Lý Hạo. Sao mình bội phục mình quá, ha hả.” Ông già vừa xoa đầu cậu bé, vừa tán dương bản thân.

“Tên Sảm? Sảm thiệt. Đối là đúng rồi. Sư phụ ơi, ông tên gì, sao chưa bao giờ cho con biết vậy? Sư phụ có phải họ Lý không?” Chớp chớp đôi mắt hồn nhiên, cậu bé cất tiếng.

“Tên của mình, ông không hề biết thì làm sao mà nói cho con. Từ lúc ông nhận thức, ông thấy mình đi theo một đám trẻ bụi đời, lê lét từ con phố này qua ngõ nhỏ khác kiếm đồ ăn xin, hoặc ăn trộm, hoặc ăn cướp, giành giật nhau từng miếng cơm manh áo. Lúc bấy giờ, mọi người chỉ gọi theo biệt danh.” Ông già đôi ánh mắt xa xăm nhìn về phía chân trời, hồi tưởng lại ký ức.

Cậu bé níu ống tay của ông già gặng hỏi: “Thế biệt danh của ông là gì?”

“À ... à ... ờ, là Vô Danh, biệt danh của ông là Vô Danh. Ai cũng gọi ông vậy, riết thành quen. Thôi, để ông kể về những chuyện phiêu lưu của ông trước đây nhé.” Ông già ậm ừ, rồi đánh lạc hướng chủ đề. Ông già giấu biệt danh cũng phải, bởi vì đám bụi đời thuở xưa thường hay gọi ông với cái tên mỉa miêu, Cu Đen.

“Hoan hô sư phụ, kể nhanh đi.” Cậu bé rất háo hức khi thấy ông già nói kể chuyện, quên ngay luôn vấn đề tên, tuổi của mình hay của ông già. Sau đó, cậu bé say mê nghe ông già kể mãi, kể mãi...

32. Chương 32: Biến Hóa Vi Diệu

Lý Hạo mở bừng mắt, chồm dậy, đảo đảo ngó xung quanh, tay sờ loạn lên người. Hắn nhún vai, nở nụ cười nửa miệng, thầm nghĩ: “Ông già không chịu chết kia lại hiện hồn cả vào trong giấc mơ của ta. Không biết ông già thế nào rồi... Bỏ đi, hiện tại vẫn là hiện tại. Lý Hạo ta vẫn phải tiếp tục sống.”

Hắn trở về cung, dạo một vòng theo lịch trình, đi thăm Đàm thái hậu, luyện võ cùng với Lý Thông. Đến tối, trở về với vòng tay êm ái của đệ nhất mỹ nhân Trần Thị Dung. Tất nhiên, hắn không dễ dàng qua cửa. Bị nàng giận dữ đủ đường, hắn phải xuất ra các loại tuyệt kỹ tán gái thời hiện đại để an ủi, dỗ dành nàng. Nói tuyệt kỹ thì cũng quá đáng, mấy trò lừa gạt con gái nhà lành của hắn xưa như Diễm rồi, chỉ có thể gọi là kỹ năng bình thường mà thôi. Nhưng đem ra sử dụng với thiếu nữ thời cổ đại vẫn rất thành công.

Nhắc đến Diễm Xưa, hắn mới nhớ tới nhạc Trịnh Công Sơn. Thời này mà đem nhạc Trịnh ra lừa gái thì ngon phải biết. Mỗi tội hắn hát thuộc dạng xoàng xoàng, gần với vịt đực một tý, dù rằng giọng của thằng nhóc Lý Sấm kia nghe có vẻ êm tai, bắt quá chốt lại hát dở vẫn là hát dở. À, mà phải chi hắn biết tạo ra đàn ghi ta, chắc có thể lấy thêm điểm trong mắt Trần hoàng hậu. Nghĩ tới đàn ghi ta, hắn lại rơi vào tình trạng nhớ nhung, đau khổ. Kiếp trước, hắn có một thằng con trai mê nhạc từ bé, biết chơi đàn, đánh đàn, hát rất hay, lại biết chế tạo cả nhạc cụ nữa.

Hắn định bụng khi rảnh rồi đi nghe nhạc cung đình cho thoải mái. Vua cha của hắn, Lý Cao Tông, là một hôn quân chính hiệu. Cả ngày chỉ thích những trò tiêu khiển như vui chơi, săn bắn và rất thích nghe nhạc. Thậm chí, các triều vua trước đem quân đi đánh Chiêm Thành, bắt được một số nhạc công, thỉnh thoảng phải trình bày để cho các quan xem, thì Cao Tông liền bắt nhạc công trong cung theo đó mà chế ra khúc nhạc Chiêm Thành.

Điệu nhạc này tiếng ai oán buồn rầu, người nghe phải chảy nước mắt. Một vị sư là Nguyễn Thường nhận xét: “Âm thanh của nước loạn, nghe như ai oán giận hờn. Nay vua thích nhạc này thì là điềm dân loạn, nước nguy, đó là triều bại vong”. Lý Cao Tông không quan tâm tới ý kiến đó, cứ bắt tấu nhạc Chiêm Thành để nghe cho sướng.

Có lẽ khúc nhạc ấy có điểm đặc biệt nhiều lắm, mới khiến Lý Cao Tông đam mê tới vậy, chẳng biết so với nhã nhạc cung đình Huế sau này thì ra sao? Tự hỏi, nhưng không tự trả lời được. Vốn dĩ, Lý Hạo là một tên mù tịt về âm luật. Hắn quyết định vớt quách vấn đề nhưc óc ấy sang một bên, ôm người đẹp ngủ vui.

* * * * *

Trên điện châu, buổi sáng hôm nay, không khí có chút dị thường. Trước đây, lão thái úy Đỗ Kính Tu luôn chống đối với thái úy phụ chính Tô Trung Từ ở mọi vấn đề. Bây giờ, hoàn toàn ngược lại, từ đầu đến cuối, Đỗ Kính Tu nhắm nghiền mắt, ngủ gà ngủ gật giữa điện châu, lão mặc kệ mọi chuyện đang xảy ra, dường như tất cả những diễn biến xung quanh lão đều là hư ảo.

Về các cuộc tranh chấp lợi ích giữa hai phe Đỗ Kính Tu và phe Tô Trung Từ, xuất hiện chuyển biến một cách vi diệu. Dường như, các miếng mồi ngon béo bở đều rơi cả vào tay Tô Trung Từ, còn những người thuộc gia tộc họ Trần chỉ vớt vát được chút ít. Những quan viên cựu triều, thuộc vây cánh của Đỗ Kính Tu, không biết vô tình hay cố ý, lâu lâu lại ủng hộ Tô Trung Từ. Tuy nhiên, chỉ có vài người thuộc tầng dưới là đứng ra góp lời. Còn những quan đại thần triều cũ, đều học theo bộ dáng của Đỗ Kính Tu, thực hiện chính sách ba không, không nghe, không nhìn, không nói.

Lý Hạo ngồi trên ngai vàng, ngơ ngếch xem diễn biến bên dưới, thiếu điều chảy nước dãi bên khóe miệng, là y hệt người mới từ trại tâm thần chuyển ra. Tuy đôi mắt không cảm xúc, nhưng nó đang thực hiện công việc vô cùng quan trọng, chuyển thông tin chi tiết lên bộ não của chủ nhân. Hắn thấy Tô Trung Từ hả hê, ngoác miệng cười đến không ngậm lại được, Trần Thừa đỏ mặt tía tai, hai tay siết chặt, và Trần Tự Khánh thoáng nhíu đôi lông mày, rồi cung cung kính kính, nhìn thẳng phía trước, như không hề biết được chuyện gì.

“Trần Tự Khánh, làm sao để có thể thắng được người đây?” Lý Hạo thở dài trong lòng.

* * * * *

Cầm trên tay tờ tấu chương giả vờ đọc rất chăm chú, mà con mắt Lý Hạo liếc ngang liếc dọc xem xét những vị quan đang làm việc trong Sảnh. Săn tìm nhân tài là nhiệm vụ không dễ dàng, đòi hỏi người thực hiện phải có óc quan sát, sự tinh tế, nhạy bén và lòng kiên nhẫn. Suốt từ đầu buổi tới giờ, hắn đã khoanh vùng được hơn chục người, chỉ còn đợi thời gian để khẳng định sự lựa chọn.

Hết giờ làm việc, các quan viên đã chuẩn bị ra về, hắn vẫn ngồi nguyên tại chỗ. Thấy hắn không đi, ai cũng rụt rè không dám về trước, hắn phải tươi cười khuyên khích mãi mới đuổi được họ về. Hắn cố nán lại chỉ với một mục đích, xem cách đám nhân viên văn phòng thu dọn chỗ làm của mình trước khi ra về. Có thể là hành động này không mang lại ý nghĩa nhiều lắm, tuy nhiên hắn không muốn bỏ sót chi tiết nào, dù là nhỏ nhặt nhất.

Lịch trình của hắn hôm nay có chút thay đổi vào buổi tối, không đến cung hoàng hậu, chẳng đến cung nguyên phi, hắn đến chỗ một vị cung tần khác. Đời người có là bao, vua nhiều vợ mà không hưởng, sau này có trở về tương lai, đám đàn em mà biết được, thì chúng cười cho thói mũi. Nghĩ là làm hắn đến cung quý phi Đặng Phương Thảo.

Quý phi Đặng Phương Thảo là con gái của quan giám nghị đại phu Đặng Tất Dung, sắc đẹp mặn mà, có dáng người tròn trịa, nhỏ nhắn, khuôn mặt bầu bĩnh, đáng yêu. Đối với phụ nữ, Lý Hạo luôn giữ chiêu bài tán tỉnh trước, hoan ái sau. Hắn chẳng có hứng thú khi ôm một khúc gỗ vào lòng, nếu không thể làm cho nàng có tình cảm, thì hắn để giành lần sau cũng được, đi đâu mà vội mà vàng cơ chứ, từ từ cách mạng sẽ thành công.

Thực ra, hắn không để ý tới một điều, tất cả những cung tần, mỹ nữ trong hoàng cung đều là vợ của hắn. Được hoàng đế tới tận nơi sủng ái, đã vui mừng tới chết đi sống lại rồi. Những vị vua thời xưa, đa số chẳng phải đi lung tung như thế, muốn chọn cung tần nào cứ chấm vào người ấy, thái giám sẽ quần đem quanh người, dâng tận tay vua một thiếu nữ không mảnh vải che thân, vua chỉ việc cầm cương xông trận mà gieo long tinh lên người các nàng.

33. Chương 33: Phi Tần

May mắn cho Lý Hạo, vua thời Lý không như mấy Hoàng đế Đại Tống đòi hỏi cái gì mà ba ngàn cung tần mỹ nữ trong hậu cung. Nếu hắn phải đi an ủi tới tận bằng đó bà vợ thì chẳng biết tới ngày tháng năm nào mới có thể hoàn thành được nhiệm vụ cao cả ấy.

Những vị vua Đại Việt không thu nạp nhiều phi tần đến thế. Triều nhà Lý quy định số hậu phi và cung nữ như sau, hoàng hậu và phi tần mười ba người, ngự nữ mười tám người, nhạc kỹ là một trăm người. Theo quy chế hậu cung nhà Lý, nguyên phi là tước hiệu đứng đầu các phi tần, kế dưới còn có thần phi, quý phi, đức phi, thực phi, hiền phi, các thứ phi và các phu nhân.

Con số phi tần này, có thể nói là không nhiều không ít, nhưng đi đủ mỗi người một đêm, cũng phải rất lâu, như vậy xem ra quá bất tiện. Hắn ao ước sau này có thể xây một phòng thật lớn, trong đó đặt một cái giường thật rộng gom hết cả vào đấy, một đêm ôm được chục mỹ nhân thì sướng biết mấy.

Các bà phi, cung tần đa số là con cháu các đại thần trong triều. Khi đến tuổi gả chồng, cha dâng lên biểu vua. Có một ban tuyển chọn đánh giá tài sắc của mỗi ứng viên. Được nhận vào cung, mỗi cô ở một cung điện riêng biệt. Một viên thái giám quản lý thời khắc biểu của từng người và đề nghị dâng vua.

Cũng có cung nữ xuất thân dân thường. Huyện trưởng, hương trưởng chọn các cô gái đẹp nhất trong làng xã làm danh sách tâu lên. Triều đình sẽ tổ chức chọn lọc theo những tiêu chuẩn nhất định như thi hoa hậu ngày nay, mà phần thưởng là được chung chăn gối với vua trên long sàng.

Theo truyền thống và tục lệ, mỗi đêm, vua chọn một bà trong đám phi tần, mặc dù lượt các bà phi chính thức đến nhanh hơn. Tất cả các bà đó chỉ như người bạn tình ân ái trong chốc lát. Sau khi “thưởng ngoạn” xong, nhà vua lăn ra ngủ một mình, các bà phải rời khỏi long sàng theo thái giám về cung mình.

Không phải người nào, vua cũng biết mặt. Có nhiều cung tần, dù được đưa vào hầu, nhưng vua cũng không cần nhìn dung nhan. Chỉ có viên thái giám là biết rõ tên tuổi cung tần nào tối nay được đưa vào cho nhà vua. Để tránh mưu sát, cung tần phải cởi hết quần áo, choàng người bằng tấm vải đỏ do thái giám đưa cho và viên thái giám ghi rõ tên tuổi cung tần, ghi ngày, thậm chí cả giờ “hầu” vua vào một tấm thẻ tre để kín đáo trên bàn ăn của nhà vua.

Có rất nhiều giai thoại kể về cách vua chọn cung tần, bởi vì vua có nhiều vợ quá, không biết chọn ai, có ông vua sau nhiều ngày lao tâm khổ tứ, đã nghĩ ra một kế. Vua cho người đóng một cỗ xe do dê kéo. Mỗi ngày, khi tới lúc chọn phi tần hầu ngủ, vua lại ngồi lên chiếc xe dê này cho dê kéo đi. Khi con dê dừng lại ở cung của phi tần nào thì đêm hôm đó, vua sẽ ngủ lại ở cung của phi tần đó. Các phi tần trong hậu cung thì ai cũng muốn được hoàng đế sủng hạnh, sinh được hoàng tử để sau này vẫn giữ được cuộc sống vinh hoa phú quý một khi hoàng đế qua đời.

Chính vì vậy, các phi tần trong hậu cung của vị vua ấy đã tìm mọi cách để “dụ dỗ” con dê kéo xe chạy tới phòng của mình. Có người bỏ các loại cỏ thơm, có người bỏ lá trúc, có người lại dùng nước muối trộn với rượu,... để ở trước cửa phòng để dụ con dê của hoàng đế dừng lại. Cho nên, người ta mới nói đùa với nhau rằng, người được sủng hạnh nhiều nhất trong chốn hậu cung của vua, có thể không phải là người xinh đẹp nhất nhưng chắc chắn phải là người giỏi dụ dê nhất.

* * * * *

“Năm nay, những học trò ở đây có ai xuất sắc hay không?” Lý Hạo chấp hai tay sau lưng, ngực ưỡn ra phía trước, ngẩng cao đầu, uy nghiêm hỏi.

“Bẩm hoàng thượng, theo như đánh giá của thần, có hơn chục học trò được xem là xuất sắc, những học trò còn lại đều bình thường, không có gì nổi trội.” Một trong hai vị đứng sau Lý Hạo cẩn thận trả lời.

“Tạm được, học trò đều là tương lai của đất nước, các khanh phải cố gắng dạy dỗ sao cho thật tốt, để sau này họ đủ tài năng, bản lĩnh giúp dân giúp nước.” Lý Hạo giữ bộ mặt kẻ cả, lên tiếng chỉ bảo hai vị đại nhân đứng sau lưng. Đồng thời hắt nhìn vào lớp học đang có một người thầy ngồi ở trên cầm sách đọc, học trò ở dưới chú ý lắng nghe, chốc chốc lại xoay đầu ra chiều hiểu biết.

Hôm nay, Lý Hạo quyết định đi thăm Bộ giáo dục hay còn có thể gọi là trường Đại học đương thời, Văn miếu - Quốc tử giám. Nơi đây được thành lập vào thời vua Lý Nhân Tông, là cơ quan có nhiệm vụ trông coi về việc giáo dục trong nước. Cơ quan này còn có chức năng dạy học, tuy nhiên chỉ dành riêng cho con vua và con các hoàng tộc, quý tộc và quan lại. Đứng đầu Quốc tử giám là quan tể tửu tương đương với hiệu trưởng trường đại học, quan tư nghiệp tương đương với hiệu phó.

Hắn đi thăm thú các nơi trong Văn miếu, vừa đi vừa trò chuyện râm ran với hai vị đứng đầu Quốc tử giám. Tể tửu có tên là Chu Sĩ Trung, còn tư nghiệp có tên Trịnh Phi Tấn. Lúc luận bàn tới vấn đề nho giáo, hai vị đại học sĩ như cá gặp nước, thao thao bất tuyệt những lý luận vô cùng thâm thúy, dù cho hắn vận động não hết công suất cũng chẳng hiểu được một chút phần da lông bên ngoài, nói chi tới phần xương ở bên trong.

Lúc đến thăm nơi dạy học của Quốc tử giám. Hắn dừng trước một lớp học trong Quốc tử giám, đứng ngoài quan sát không khí học tập đó. Trong quá trình nhìn cách dạy học của thầy giáo, hắn thâm lắng đầu ngón ngấm, nhưng không nói ra.

Cách dạy học thời xưa hay còn gọi là cách dạy học truyền thống, quả thật không gây nhiều hứng thú cho học trò. Sự thật rõ ràng trước mắt hắn, những học trò bên dưới, đứa thì ngủ gật, đứa thì nói chuyện, có đứa cũng ra vẻ chăm chú lắm, nhưng nhìn kỹ lại mới nhận ra hồn của mấy thằng nhóc đang phiêu dạt nơi chốn nào.

Bàn về phương pháp dạy học, cái nào hay, cái nào dở, vẫn còn gây nhiều tranh luận không ngớt. Nhưng chung quy, ai cũng có cùng một quan điểm chung, dù là phương pháp dạy học nào đi chăng nữa, nếu học trò không chủ động tìm tòi kiến thức, trau dồi bản thân, thì mọi chuyện đều là công cốc. Vì vậy đòi hỏi người thầy phải biết cách hướng dẫn học trò hứng thú với môn học, tự tìm tòi, sáng tạo, và tập luyện thói quen tự học của riêng mình.

34. Chương 34: Lời Đồn

Nhà Lý là triều đại đầu tiên tạo dựng nền giáo dục khoa cử có hệ thống. Từ thời Bắc thuộc, nhà Hán đã truyền bá chữ Nho, mở trường học ở Đại Việt, hồi đó Đại Việt có tên là quận Giao Chỉ, với quan niệm làm công cụ đồng hóa. Đến thế kỷ thứ X, chữ Hán đã trở thành chữ viết chính thức, nhưng số người biết chữ Nho rất ít ỏi. Các nhà sư thường là lớp trí thức quan trọng bên cạnh các viên chi hậu, viên ngoại lang.

Sang thời Lý, vua Lý Thánh Tông cho xây dựng nhà Văn Miếu ở kinh thành Thăng Long, đắp tượng Khổng Tử, Chu Công, tứ phối bảy mươi hai người hiền của đạo Nho. Sau đó vua Lý Nhân Tông lập ra Quốc Tử Giám. Đây là trường học công đầu tiên do triều đình chính thức đứng ra tổ chức, thể hiện sự quan tâm đối với việc học hành của hoàng tộc, còn trường học tư được hình thành trước đó.

Trường học tư đầu tiên là trường Bái Ân của Lý Công Ân, một tông thất nhà Lý không ra làm quan mà ở nhà dạy học. Ông sống ở thôn Bái Ân, là một học trò của sư Vạn Hạnh, cũng là một tín đồ Phật giáo như nhiều người đương thời nhưng ông vẫn mở trường dạy học truyền thụ kiến thức Nho giáo.

Nhìn đám con ông cháu cha đang xoay đầu trong lớp học, Lý Hạo ngẫm mong mỗi ngày hần thống nhất đất nước. Khi ấy hần sẽ chính thức phát triển nền giáo dục Đại Việt, để tất cả mọi người đều có thể được vào Quốc Tử Giám học tập. Khi ấy hần sẽ phá bỏ những rào cản phân biệt giới tính, phân biệt tầng lớp trong xã hội. Có lẽ tương lai ấy không xa.

Lý Hạo bước vào lớp học, mỉm cười đàm đạo với thầy giáo và học trò hồi lâu. Trước khi rời khỏi lớp học, hần thiết tha căn dặn học trò: “Non sông Đại Việt có trở nên tươi đẹp hay không, dân tộc Đại Việt có bước tới đài vinh quang để sánh vai với các cường quốc lân bang được hay không, chính là nhờ một phần vào công học tập của các khanh.”

Thời gian như cơn gió thoảng, Lý Hạo chuyển thể đã hơn một tuần. Mọi chuyện cứ diễn ra bình thường như vậy. Buổi sáng lên điện chầu, buổi chiều duyệt tấu chương, buổi tối ôm người đẹp. Nghỉ lại, đứng là làm vua sướng thật. Chỉ có mấy ngày đầu hơi cực khổ, mệt mỏi vì chưa quen. Dần dần khi mọi chuyện đã vào guồng, hần lại trở nên rảnh rỗi.

Vào mỗi tối trong tuần qua, hần thay phiên đi các cung điện của phi tần, nhưng cách một hôm lại trở về với nguyên phi Trần Thị Dung, qua hôm khác lại đến với hoàng hậu Đàm Ngọc Trúc. Hai nàng là hai đối tượng cần phải chăm sóc đặc biệt, với Đàm hoàng hậu thì có phần dễ hơn, còn Trần nguyên phi lại tương đối khó khăn.

Muốn hoàn toàn chinh phục được Trần Thị Dung ngoài các tuyệt kỹ tán tỉnh thông thường, còn phải sử dụng chiêu mưa dầm thấm lâu, mưa sâu thấm đất. Qua các tin tình báo của lão thái giám Lê Việt Tiến, hần biết được đôi khi nàng còn sai cung nữ liên lạc với gia nhân ở Trần phủ. Dù sao đi nữa nàng là người của gia tộc họ Trần, không thể hoàn toàn cắt đứt với họ được.

Nhiều khi tâm sự với Trần nguyên phi, hần bóng gió vấn đề lựa chọn, hần muốn nàng sẽ toàn tâm toàn ý với hần. Bởi vì hai nhà Trần, Lý chắc chắn phải có một nhà diệt vong, một núi không thể có hai hổ. Mỹ nhân hần cần, nhưng giang sơn hần không thể mất, mất giang sơn, hần sẽ tiêu đời, sao có thể ôm người đẹp được nữa.

Hần nhận ra sự đắn đo, giằng xé trong tâm hồn nàng, những lúc như thế, hần chỉ biết ôm nàng vào lòng mà an ủi. Hần thề rằng hần sẽ giữ được nàng, vĩnh viễn mang lại cho nàng hạnh phúc. Lời thề của hần có thực hiện được hay không? Hần không dám chắc.

Còn Đàm thái hậu dạo này cực kỳ yêu thích đứa con thân sinh. Mỗi lúc trò chuyện với hoàng nhi, nàng cảm thấy nó luôn biết cách làm cho nàng vui vẻ. Hình như nàng không thể cự tuyệt những yêu cầu của nó. Nàng mơ hồ nhận ra, hoàng nhi muốn sắp xếp lại vị trí của các quan viên bên họ Đàm, và phảng phất địch ý với cậu em trai của nàng. Chẳng lẽ hoàng nhi đã trưởng thành? Đó là phúc hay là họa?

Không khí trong buổi điện chầu lại càng thay đổi rõ nét hơn. Những quan viên phe cánh Đỗ Kính Tu lần lượt quy thuận Tô Trung Từ. Cổng phủ đệ của Tô Trung Từ đã muốn dập nát bởi đám quan viên tới bái

phổng. Những ai tới viếng thăm, Tô Trung Từ đều đích thân tiếp đãi, tay bắt mặt mừng. Gia tộc của Tô Trung Từ đã có xu thế phát triển thành một thế gia vọng tộc. Có thể không lâu nữa, kinh thành sẽ xuất hiện gia tộc lớn mạnh bậc nhất, áp đảo mọi gia tộc khác, gia tộc họ Tô.

Phe họ nhà Trần trở nên điu hiu hơn bao giờ hết, ở những cuộc tranh chấp lợi ích, họ luôn chịu phần thua thiệt, có thể nói là vớt vát được chút cơm thừa canh cặn mà Tô Trung Từ không thèm để ý. Tuy vậy, lực lượng của phe họ nhà Trần vẫn rất hùng hậu. Những chuyện đang xảy ra, không hề ảnh hưởng gì tới căn cơ của họ.

Dân chúng kinh thành đang khao nhau các loại tin đồn càng ngày càng lan rộng, chủ yếu liên quan đến Tô Trung Từ. Chẳng hạn như hôm qua Tô Trung Từ mới tuyên bố vạch rõ giới tuyến với gia tộc họ Trần, từ nay về sau gia tộc họ Tô và gia tộc họ Trần không liên hệ gì hết, nước sông không phạm nước giếng. Và có tin đồn khác như Tô Trung Từ là quan đại thần khuyh đảo triều chính, một tay che trời, quyền lực dưới một người trên vạn người, chèn ép hết thảy mọi quan viên phe phái khác.

Còn nữa, đám người rồi hơi chuyen ngồi quán rượu, nhậu nhẹt qua ngày, khi lên cơn say ngà ngà, còn rĩ tai nhau. Đi ra đường mà gặp kẻ nào mặt vênh vênh vào vào, vác tới tận trời, đó chính là gia đình của Tô phủ. Nếu chẳng may, người đụng phải họ, thì lập tức dập đầu xin tha tội. Bằng không, chúng có đánh gãy chân của người, người cũng chẳng biết đi đâu mà kêu oan.

Không biết ai đã truyền tin những sự kiện trong buổi chiều ra ngoài dân gian, khiến ấy tên bợm nhậu càng có nhiều chuyện ngồi bốc phét. Có tên bị rượu xông não, còn đứng ra giữa quán đóng kịch, khua tay múa chân y hệt Tô Trung Từ quát tháo, mắng chửi người gia tộc họ Trần. Rồi giả bộ dạng Trần Tự Khánh khúm núm cúi đầu, co ro sợ sệt trước uy phong của Tô đại nhân. Làm cho cả quán rượu vang lên tiếng cười sặc sụa, nồng nặc mùi cồn.

35. Chương 35: Nhân Tài

“Bẩm hoàng thượng, thần có chuyện cần khải tấu.” Trung thư thị lang Cao Quang Viễn cao giọng xin thưa. Kể từ lần trước đến nay, Cao Quang Viễn mới lại đứng ra bẩm tấu.

Lý Hạo khoát tay, hồ hững nói: “Chuẩn tấu.”

Cao thị lang bước ra, lên tiếng: “Bẩm hoàng thượng, thần mới nhận được tin cấp báo, ở lộ Hồng đột nhiên bùng phát dịch bệnh đáng sợ, những người mắc bệnh bị triệu chứng nóng sốt liên tục, khắp người nổi lên mụn nước, mẩn đỏ. Dân tình ở đó hiện nay đang rất hoang mang. Tin cấp báo dồn dập gửi về, khẩn xin triều đình cứu trợ nhân dân.”

Tỏ vẻ bàng hoàng, Lý Hạo gấp gáp hỏi: “Lại có dịch bệnh đáng sợ như thế? Bây giờ phải làm sao? Các khanh mau nghĩ cách để giải quyết vấn đề.”

Thái úy phụ chính Tô Trung Từ đồng dục cất tiếng: “Vấn đề này cần phải hỏi thượng thư bộ lễ mới phải. Huỳnh thượng thư, ngài có cao kiến gì, mau nói ra để mọi người cùng bàn bạc.”

Thượng thư bộ lễ Huỳnh Xuân Trinh lập cập đi lên: “Bẩm hoàng thượng, dịch bệnh này có thể là bệnh truyền nhiễm lạ mới xuất hiện. Vấn đề cấp bách hiện nay, là phải cử ngay người của viện Thái y mau chóng tới vùng bệnh để kịp thời chữa trị, ngăn ngừa căn bệnh lan rộng trong toàn dân. Và đội ngũ đi cứu chữa cần phải có người dẫn đội đủ danh vọng, để chủ trì những chuyện phát sinh ngoài ý muốn.”

“Được, các ái khanh, có ai nguyện ý đi xử lý chuyện này?” Lý Hạo hồ hởi nói.

Cả điện châu im phăng phắc, không một ai đáp ứng lời đề nghị. Đùa à? Tới vùng có bệnh truyền nhiễm. Đầu óc người bị nhúng nước hay gì? Đi làm chuyện đại đột như vậy, trừ phi người ngại sống quá lâu.

Đời là thế! Chuyện tốt thì ai cũng nhảy vào tranh nhau sứt đầu mẻ trán. Chuyện nguy hiểm, không lợi lộc thì ai cũng từ chối lắc đầu, đùn đẩy cho nhau.

Ngay lúc Lý Hạo định nói vài câu khuyến khích, một âm thanh khàn đục, già nua chột vang lên: “Khụ khụ, bẩm hoàng thượng thần nguyện lĩnh đội đi tới vùng bệnh, khụ khụ, cứu chữa bệnh dân.” Lão Thái úy Đỗ

Kính Tu ở tuổi gần đất xa trời, đã lâu không phát biểu lời nào, đột nhiên ôm ngực ho khan, bước ra gánh vác trách nhiệm nặng nề. Quả thực khiến cho những quan viên đương trường phải đỏ mặt xấu hổ.

“Đỗ ái khanh, ngài đã già như vậy, đâu cần phải đi tới vùng xa xôi, lại còn nguy hiểm, để chịu cực chịu khổ.” Lý Hạo lo lắng bảo.

Gương mặt Đỗ Thái úy tiêu tụy xanh xao như tàu lá chuối, nhưng giọng điệu cương quyết: “Bẩm hoàng thượng, sức khỏe thần vẫn còn rất tốt, thần làm quan chỉ mong góp sức giúp đời. Nay dân chúng gặp tai ương, bệnh dịch, thần xin đi tận nơi thị sát tình hình, góp chút tài mọn. Thần mong mỗi hoàng thượng đáp ứng thỉnh cầu.”

Bất đắc dĩ lắc đầu, Lý Hạo thở dài: “Được rồi, ý khanh đã quyết, trẫm cũng không cản nữa. Trẫm hạ chỉ, Thái úy Đỗ Kính Tu toàn quyền chỉ huy vấn đề phòng trừ bệnh dịch ở lộ Hồng.”

“Tạ ơn hoàng thượng, thần lĩnh chỉ.” Lão thái úy run rẩy đáp lời.

Không ai để ý đến một chuyện, vùng đất Nam Sách do Phạm Lãi cai trị, nằm ở lộ Hồng.

* * * * *

Sau hơn một tuần quan sát, cuối cùng Lý Hạo đã tìm được hai nhân tài đang làm việc ở Sảnh. Người thứ nhất tên là Lý Văn Quý, thuộc một nhánh nhỏ của gia tộc họ Lý. Cha mẹ của hắn mất từ sớm, may có thầy đồ ở cạnh nhà thương tình nhận làm con nuôi. Thuở nhỏ, Lý Văn Quý nổi tiếng là người ham học, thông minh, có trí nhớ tốt, học một biết mười. Năm lên mười tuổi, hắn đã đọc được nhiều bài trong Kinh Thi. Năm hai mươi tuổi, hắn đã học khắp kinh, truyện, các sử, các sách của bách gia chư tử.

Đỗ đạt cao trong kỳ khoa cử, hắn được bổ nhiệm làm chức quan Vệ đại phu. Tiếc thay, bởi vì tính tình bộc trực, không có khiêu lãn lộn chốn quan trường, Lý Văn Quý đắc tội một Thị lang họ Lý thuộc dòng dõi hoàng tộc. Nên hắn bị đẩy vào Sảnh, làm chân lóc cóc leng keng, sắp xếp văn thư ở đó, đến tận khi gặp được Lý Hạo. Và hắn không ngờ con đường quan lộ của hắn đã bước sang trang mới kể từ cái ngày định mệnh ấy.

Người thứ hai tên là Ngô Công Tài, tính tình cẩn thận, chu đáo, thông minh, tháo vát. Hắn được sinh ra và lớn lên ở vùng quê nghèo khổ, bằng cả ý chí nỗ lực vươn lên, hắn học hành thành tài, lặn lội tới kinh thành, đi thi khoa cử do triều đình mở. Hắn không hiểu tại sao bài thi của hắn làm rất tốt, điểm đạt rất cao, thế nhưng hắn vẫn không được cất cử chức quan nào, lại bị đẩy vào Sảnh để làm những công việc nhàm chán từ ngày này qua tháng khác.

Ngô Công Tài cứ ngỡ vận mệnh của hắn đến đây là hết, có lẽ suốt đời này hắn chẳng biết hai chữ “thăng quan” được viết như thế nào. Ấy vậy mà, khi niềm tin của hắn suy sụp đến mức thấp nhất, hắn lại gặp được người ấy. Người đã thấp lèn hy vọng cho hắn, người đã làm cho hắn hiểu lẽ sống nghĩa là gì, người đã cho hắn thấy tương lai rạng rỡ của đất nước, tương lai huy hoàng của dân tộc Đại Việt.

Người ấy chính là đương kim hoàng đế Đại Việt, Lý Huệ Tông. Ngài đã triệu hắn đến điện Trường Xuân và trò chuyện rất lâu cùng hắn. Ngài hỏi mọi chuyện về thân thế, quá khứ của hắn. Từ ánh mắt sắc bén của ngài, hắn cảm giác như ngài có thể hiểu thấu mọi suy nghĩ trong lòng hắn. Không dám giấu diếm nửa lời, hắn thành thực kể lại toàn bộ quá khứ của bản thân.

Ngài rất thích thú trước những chuyện hắn kể, luôn miệng tán dương không ngớt. Sau đó ngài cùng hắn đàm đạo nhiều vấn đề khác nữa. Hắn càng trò chuyện thì càng bất ngờ trước những lý luận sắc bén của ngài về tình hình đất nước, về phương hướng phát triển của đất nước trong tương lai. Rồi ngài hạ chỉ cho hắn làm việc bên cạnh ngài, cùng với hắn còn có một người nữa, cũng là đồng liêu với hắn ở Sảnh, Lý Văn Quý.

36. Chương 36: Đạo Phố

Lý Hạo mừng rơn khi tìm được hai nhân tài ưng ý. Trước khi quyết định chọn hai người Lý Văn Quý và Ngô Công Tài, hắn đã khoanh vùng ra mười người. Sau quá trình điều tra cặn kẽ về thân thế và quá khứ của họ, hắn liền chọn hai người này. Cho vời hai người vào điện Trường Xuân, phỏng vấn cả hai hết một buổi chiều, hắn cực kỳ hài lòng trước biểu hiện của họ, quyết định cho họ nhận chức vụ đặc biệt mà hắn mới quy định, chức thư ký.

Đối với việc hắn hạ chỉ đề xuất chức quan thư ký, Tô Trung Từ chẳng buồn phản đối. Đây là chức vị hữu danh vô thực, không có chút quyền hành nào, chức thư ký so với mấy tên thái giám ẻo lả cũng không khác nhau là mấy.

Nhiệm vụ hàng ngày của Lý Văn Quý và Ngô Công Tài là chủ yếu sắp xếp lại văn thư, tấu chương cho Lý Hạo. Ngoài ra, Lý Hạo còn yêu cầu họ một nhiệm vụ tuyệt đối bí mật, duyệt tất cả những tấu chương hàng ngày mà Lý Hạo đã đóng dấu qua. Cả hai phải sao chép ra một bản tấu chương khác. Đối với mỗi tấu chương, hai người sẽ thảo luận và nêu ra những ưu, khuyết điểm, phương hướng giải quyết, rồi ghi lại ý kiến của mỗi người vào bên dưới bản tấu chương sao chép.

* * * * *

Chấp hai tay sau đít, lưng thũng đi dạo trong ngự hoa viên, Lý Hạo thở phào nhẹ nhõm, thỏa mãn với những bố trí, sắp xếp của mình. Cơ bản, mọi chuyện đã tiến triển theo đúng kế hoạch đã đề ra, chỉ còn một số vấn đề cần phải giải quyết nữa. Bước đi không mục đích hồi lâu, hắn cảm thấy nhàm chán. Mọi nơi trong Hoàng cung hắn đều đã dạo qua hết rồi, không còn nơi nào để thăm thú nữa.

Thế là Lý Hạo quyết định đổi gió, rảo bước tiến về phía cổng Hoàng thành. Lý Thông đang cưỡi ngựa đi nước kiệu dẫn theo một đội lính khoảng ba mươi người, trông thấy Lý Hạo chậm rãi tiến về phía hắn, Lý Thông vội vã xuống ngựa, nhanh chóng đi lên hành lễ: “Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

“Các khanh bình thân. Lý Thông đi với trẫm.” Lý Hạo vừa nói vừa tiến về phía cổng Hoàng thành.

Đám lính đồng loạt đứng dậy, Lý Thông bước theo phía sau Lý Hạo, cất tiếng hỏi: “Bẩm hoàng thượng, có chuyện gì vậy?”

“Buồn chán, muốn ra khỏi bức tường vô vị này, tham quan kinh thành xem có gì hứng thú hay không?” Lý Hạo bình thản trả lời.

“Hoàng thượng dự định đi vi hành sao? Hoàng thượng đợi một lát, để thần sai người kiểm vài bộ quần áo dân thường đã.” Lý Thông ngẫm nghĩ đoạn nói.

“Ha ha, không ngờ kẻ thô kệch như khanh lại là một người chu đáo. Đợi thì đợi.” Chăm chú nhìn Lý Thông, Lý Hạo cười cười nói.

Sau khi tha phục dân thường, Lý Hạo cùng với Lý Thông, Lê Việt Công và bốn cao thủ Túc vệ quân rời Hoàng thành, hòa mình vào đời sống nhộn nhịp của phố phường Thăng Long. Lúc đầu, Lý Thông định mang theo đội lính ba mươi người để bảo vệ Lý Hạo. Nhưng Lý Hạo gạt lực phản đối, bảo rằng đi cả đám rình rang như thế sẽ mất cảm giác thú vị khi dạo chơi, rốt cuộc Lý Thông đành khuất phục mà chiều theo ý của hắn.

Phố phường ở kinh thành Thăng Long vốn là khu dân cư sinh hoạt và buôn bán sầm uất, nằm ở phía đông của Hoàng thành Thăng Long ra đến sát sông Hồng. Đặc trưng nổi tiếng nhất của khu phố ở Thăng Long là các phố nghề. Dân tài tứ xứ kéo về kinh thành, họ cò xát, đua trí, đua tài tạo nên nét tài hoa độc đáo chỉ có ở người Thăng Long, ở đất Thăng Long, đó là cách sành mặc, sành chơi, sành ăn, sành làm. Thương nhân và thợ thủ công sống rải rác trong tất cả các phố phường. Các thuyền buôn có thể vào giữa phố để buôn bán trao đổi, khiến các phố nghề càng phát triển. Và chính sản phẩm được buôn bán trở thành tên phố, với chữ “Hàng” đằng trước, mỗi phố chuyên môn buôn bán một loại mặt hàng.

Các phố được ngăn với nhau bởi những chiếc cổng lớn xây như bức tường mà bề rộng chiếm cả mặt đường, ban đêm được đóng một cách nghiêm ngặt. Trong mỗi phố là những dãy nhà san sát làm theo kiểu chồng bao diêm. Các dãy nhà này vừa là nhà ở lại vừa là cửa hiệu.

“Việt Công, người nhìn xem, đây nhà này toàn là bán nón, những cái nón ở đây ngộ nghĩnh thế nhỉ.” Lý Hạo vờ vịt cầm cái nón rộng vành đang bày bán trên gian hàng lên quay ngang, quay dọc, giống hệt một thằng nhóc ăn mày mới lượm được cái đùi gà bị cắn dở. Hắn thừa sức biết về những khu phố trong kinh thành Thăng Long, nhưng lần đầu ngắm cảnh phố phường cổ xưa vẫn tạo cho hắn cảm giác lạ lẫm.

“Bẩm hoàng... thiếu gia, khu phố này gọi là phố Hàng Nón, những thứ buôn bán chủ yếu ở đây là nón ạ.” Lê Việt Công bình thần trả lời.

“Bà chủ, bán nón.” Hắn dự định mua vài cái nón về nịnh vợ, tuy rằng không phải món đồ quý giá nhưng biết cách tặng, biết cách lấy lòng thì đối với nữ giới, cái gì cũng sẽ trở thành ngôi sao trên trời. Vàng, bạc, châu báu, các phi tần đâu có thiếu gì những món đó, hiện tại các nàng chỉ thiếu những món đồ lạ mắt mà thôi.

Một người phụ nữ khoảng tam tuần, đi từ trong gian hàng ra, tươi cười đơn đả: “Chào cậu chủ, cậu muốn mua chiếc nón nào, ở quán của tôi có rất nhiều loại nón. Cậu muốn mua nón để làm gì? Quán chúng tôi nón nào cũng có, dùng để đi lễ, hay đội để đi làm, quán chúng tôi còn mới chế tạo ra loại nón đội khi đi cày giữa trưa nắng nữa kìa.”

Lý Hạo khá vui vẻ khi nghe bà chủ quảng cáo về những mặt hàng trong quán. Thực kỳ lạ, dân Việt thời xưa đã biết cách chào hàng rất điệu nghệ rồi, hắn trả lời: “Bán cho ta loại nón đẹp nhất, tốt nhất, mới nhất của quán, cứ mang ra, ta mua hết.”

Bà chủ quán khẽ nhún mày liếc ngang liếc dọc Lý Hạo. Nhìn bộ quần áo của hắn và những người đi theo đang mặc, bà chủ nghĩ vỡ đầu cũng không ra hắn có thể là một đại phú ông. Có ai đời một phú ông lại đi mặc bộ quần áo bình thường tới như vậy ra đường bao giờ. Bộ quần áo hắn đang mặc chắc chỉ khoảng 10 đồng. Một gã mặc bộ quần áo 10 đồng lại dám vênh vang đòi mua hết những cái nón tốt nhất của quán. Thế sự đổi thay mà!

37. Chương 37: Bà Chủ Quán Đan Đá

Bà chủ quán ưỡn ẹo, phẩy tay, nói: “Cậu chủ cứ đùa. Chắc là cậu chủ mới ở quê lên kinh thành chơi chứ gì? Cậu không biết chứ, quán của tôi là quán nón có thương hiệu lâu đời nhất ở phố Hàng Nón. Đến đời tôi có thể nói là đời thứ ba làm nón ở kinh thành Thăng Long này. Nón của cửa hiệu chúng tôi bán ra đều là hảo hạng bậc nhất. Bởi vậy giá tiền có hơi đắt một chút. Cậu hiểu ý tôi chứ. Hay là cậu cứ xem mấy chiếc nón ở ngoài gian hàng đi, thấy cái nào ưng ý thì cậu cứ chọn. Vừa nhìn thấy cậu tôi đã cảm mến rồi, tôi bán giảm cho cậu hai phần ba giá tiền.”

Mặc dù ngoài mặt bà chủ quán nịnh bợ, đông đưa tuy nhiên trong lòng thầm cười nhạo: “Hừ, đồ nhà quê, tưởng có tí tiền cũng bày đặt chơi sang, tao mà không chém ày đứt cổ, thì làm sao có thể xứng với biệt danh Chuyên Gia Chặt Chém của phố Hàng Nón chứ hả.”

Lý Hạo cười khẩy xem bà chủ quán đang diễn xiếc trước mặt hắn như một con khỉ, hắn hất hàm nói: “Ê, Lý Thông, hình như bà già sắp rụng răng này khinh thường chúng ta không có tiền thì phải.”

“Có lẽ vậy, cậu chủ muốn tôi xử lý con mụ này như thế nào, đánh chết hay đập quán?” Lý Thông thờ ơ đáp.

“Khà khà, quá bạo lực, có cách nào nhẹ nhàng hơn không hả Lê Việt Công?” Lý Hạo lắc đầu cảm thán trước sự hiếu chiến của tên hổ đói Lý Thông, quay sang hỏi vị thái giám đứng bên trái.

“Theo ý tiểu nhân, nên giảm bảy thành giá tiền phải trả xuống mới phải đạo.” Lê Việt Công hồi đáp với giọng eo éo như gà mái.

“Ồ... người rất có năng khiếu làm con buôn đấy. Hay là ta tặng người cái tiệm nón này, để người ở đây mà phát triển khả năng thiên phú của mình.” Lý Hạo hài hước nói.

“Dạ, tiểu nhân không có hứng thú với việc ấy, được theo hầu thiếu gia là phúc phận của tiểu nhân.” Lê Việt Công hoảng hốt trả lời.

Thấy mấy thằng nhà quê buông lời phỉ báng thẳng thừng, kẻ tung người hứng không xem mình vào đâu, bà chủ quán nổi cơn tam bành, tóc ngược vấy lên, chỉ thẳng vào mặt Lý Hạo mà mắng: “Mấy thằng ranh con chúng mày ở cái xó xĩnh nào chui ra mà bố láo, bố toét vậy hả? Dám chửi bà là bà già rưng rưng à? Còn đòi đập phá quán của bà nữa. Muốn chết à, bay đâu, đánh gãy chân bọn này cho tao.”

Ngay tức thì, mười mấy người ở trong nhà vọt ra ngoài, bao vây đám người Lý Hạo vào giữa. Bà chủ quán thấy con cháu trong nhà xông ra, máu nóng dâng lên, tiếp tục xĩa tay vào mặt Lý Hạo, gào lớn: “Đánh, đánh gãy chân bọn láo lếu này cho bà... A...”

Lý Hạo uốn tay như gió chộp lấy ngón tay của bà chủ quán, siết mạnh một cái, kéo thẳng xuống. Bà chủ quán bị mất đà, ngã dúi dụi tới phía trước, chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, ăn thêm một tát vào mặt, bay thẳng vào gian hàng nón, cả gian hàng đổ sập, những chiếc nón bay tán loạn khắp nơi. Hình như trong đám nón hỗn loạn đó, có lẫn vài cái răng hàm mới bị rơi từ trong miệng của bà chủ quán. Xem ra hẳn vẫn còn nhẹ tay, quả đây mà hẳn đẩy ngược ngón tay của bà chủ quán về phía trước, thì ngón tay không tóe máu, lòi xương trắng mới là chuyện lạ.

Những kẻ bao vây đứng như phỗng, há hốc mồm nhìn bà chủ quán bị đánh bay người. Kế tiếp, mới có một cậu bé ở trong đám bao vây chạy lại, đỡ bà chủ quán, khóc lóc gọi mẹ liên hồi. Đám người nhà của bà chủ quán vừa định nhào vào Lý Hạo thì một tiếng quát vang lên: “Tất cả dừng tay.”

Một người đàn ông khoảng lục tuần, khom lưng chống gậy đi tới. Ông già bình tĩnh quan sát mọi diễn biến đang xảy ra. Trước tiên ông nhìn đứa con gái đang nằm ôm mặt, méu máo không nói được câu nào.

Tiếp theo nhìn tới mấy người Lý Hạo. Ông giật mình, sửng sốt khi nhận ra khí chất âm u, lạnh lẽo tỏa ra từ trên người Lý Thông và bốn cao thủ Túc vệ quân. Ông già có thể nhận ra điều đó, vì ông cũng là một người học võ, tự lượng sức mình chỉ đấu được với một người trong năm người bọn họ. Nếu cả năm người cũng xông lên? Ông không dám nghĩ nữa.

Quét ánh mắt tới Lý Hạo, bởi vì ông già ở trong nhà, đoạn sau mới chạy ra, ông không được chứng kiến cú ra đòn chớp nhoáng của Lý Hạo, nên ông không nhận ra điều gì đặc biệt ở chàng trai trẻ này. Nhưng hẳn có tới năm cao thủ đi bảo vệ, chắc chắn không phải là người bình thường, ít nhất ông không thể đắc tội với hắn. Đánh giá cẩn thận tình hình, ông già lớn giọng ra lệnh: “Các con đi vào nhà hết đi, đứng cả ở đây còn ra thể thống gì nữa, bé cả con bé ngu ngốc kia vào nhà mà chữa trị.”

Ông già khom lưng cúi đầu hối lỗi: “Các vị đại nhân, con bé nhà tôi còn non dại, có mắt không trông. Kính mong các vị tha thứ cho nó, mong các vị hãy bỏ qua cho cửa hiệu của chúng tôi.”

Lý Hạo lạnh nhạt bảo: “Được, ông rất thức thời, coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Đem hết những cái nón có giá trị nhất của quán ra đây, tôi mua hết.”

“Nào dám, nào dám. Các vị đại nhân cứ lấy, sao tôi có thể lấy tiền của các vị được.” Ông già xua tay, cười cầu tài, ngoái cổ vào trong nhà gọi: “Hùng, Bảo mau lấy các loại nón quý nhất của nhà chúng ta ra đây.”

Một tiếng đáp ứng từ trong nhà vọng lại, rồi hai gã thanh niên mang ra khoảng vài chục chiếc nón đủ loại màu sắc, kiểu dáng khác nhau. Lý Hạo thấy vậy, nói với Lê Việt Công: “Người trả tiền nón cho ông chủ đi, thêm tiền phí tổn thuốc thang cho bà già rưng rưng kia nữa.”

“Vâng, cậu chủ.” Lê Việt Công đáp lời, đoạn dúi vào tay ông già một túi tiền đồng. Ông già rói rít từ chối không nhận, mãi đến khi Lý Thông bực mình túm cổ ông già lên bắt nhận tiền, lúc đấy ông ta mới chịu nhận cho.

Bị sự kiện ở quán Hàng Nón làm cho cụt hứng, Lý Hạo không còn tâm tình bát phố. Hắn quyết định quay về Hoàng cung, trên đường về hắn hí ha hí hửng cầm hết chiếc nón này tới chiếc nón kia để nhìn ngó. Trong lòng thầm tính toán phân chia những chiếc nón cho các phi tần yêu dấu của hắn. Đêm nay, lại một đêm điên cuồng nữa, chọn cung của phi tần nào đây? Nhiều vợ là sướng hay là khổ? Hắn chọn đáp án là khổ. Chứ sao?

38. Chương 38: Gã Công Tử Bột

Đang mãi mê cầm chiếc nón tròn tròn, xinh xinh có quai màu hồng bằng tơ lụa, Lý Hạo giờ lên trước mặt để ngắm nghía, hắn không để ý phía trước có một đám người đang đi ngược đường. Khi hắn vừa dán mắt vào chiếc nón, vừa chuyển hồn về Hoàng cung, mà tưởng tượng tới nay sẽ sử dụng tư thế nào để đưa ái phi lên đỉnh vu sơn, bất chợt hắn tông mạnh vào một người.

Bịch!

“Mắt chó không biết nhìn người à!” Kẻ bị Lý Hạo đụng phải rít lên. Thì ra đám người đi ngược đường với Lý Hạo là một gã công tử bột gầy như que củi, con trai của một thương gia giàu có ở kinh thành, cùng với sáu tên gia đình trong nhà. Gã công tử có thói quen đi bên trái đường, ra ngoài lúc nào hắn cũng đi bên trái, hắn luôn quan niệm đi bên phải đường sẽ toàn gặp điềm gở, còn đi bên trái sẽ luôn mang lại chuyện hoan hỉ cát tường.

Hắn nghe nói ở lầu Mộng Xuân mới xuất hiện một ca kỹ đẹp tuyệt trần, tới nay sẽ ra mắt, vì thế ngay xế chiều hắn vội vội vàng vàng dẫn theo đám gia đình tới lầu Mộng Xuân để giành ghế, hắn sợ tới trễ chỉ có nước đứng ngoài đường ngập gió đông. Đúng là chí lớn gặp nhau, hai kẻ đang có tư tưởng đâm dặt trong đầu, đều không để ý tới phía trước, thế là đụng rầm vào nhau. Tuy nhiên, có lẽ gã công tử bột ấy không nên sùng bái quan niệm đi đường trái, đường phải, thì hắn sẽ không phải trả một cái giá đắt tới như vậy.

“Hỗn Xước...” Lê Việt Công cong ngón tay chỉ tới, eo éo quát. Lý Thông siết chặt hai nắm đấm bước lên nửa bước. Đúng lúc đó, Lý Hạo giờ hai tay giật ngược Lê Việt Công và Lý Thông ra phía sau. Hắn cúi đầu, nín thở: “Vâng vâng, tiểu nhân đáng chết, lúc nãy tiểu nhân mãi suy nghĩ quá, không nhìn thấy công tử, mong công tử thứ lỗi cho.”

Gã công tử khinh bỉ nhìn Lý Hạo bằng nửa con mắt, gằn giọng: “Bổn công tử đang có chuyện bên người, nếu không bổn công tử sẽ khiến người muốn viết chữ chết cũng không xong. Cút!”

Lý Hạo rít rít cúi đầu liên tục như gà mổ thóc, dạt sang một bên, vừa cúi đầu vừa nói: “Vâng vâng, tiểu nhân cút, tiểu nhân cút.” Hắn giơ tay ra sau lưng vẫy vẫy, đẩy đám người Lý Thông về phía sau. Họ hậm hực tuân theo ý muốn của Lý Hạo, không cam lòng gườm gườm nhìn gã công tử.

Đợi cho đám người gã công tử đi được một đoạn, Lý Hạo chuyển sang bộ mặt lạnh lùng, nghiêng răng nói: “Các người đi về cuối con phố, đợi trẫm ở đó, không được đi đâu, đây là ý chỉ của trẫm.”

Đám người Lý Thông chần chừ nhìn nhau rồi đứng nguyên tại chỗ, không ai chịu dời bước. Lý Hạo gầm lớn: “Đi nhanh, các người muốn kháng chỉ?” Lý Thông nhìn thẳng vào mắt Lý Hạo, kẻ đó quay đầu đi trước, bốn người lính Túc vệ quân lục tục theo sau, thái giám Lê Việt Công lắc mông đi cuối cùng.

Sải chân thật dài, Lý Hạo chạy theo ngã rẽ mà đám người gã công tử vừa đi. Thấy bóng dáng đám gia đình khi nãy, hắn đi chậm lại, chậm chậm theo sát. Một lúc lâu sau, chọn được địa điểm ưng ý, ánh mắt lóe lên tia sáng, hắn vuốt ve ngón tay út trên bàn tay trái, hộc tốc chạy tới, gọi: “Công tử ơi công tử, xin dừng bước.”

Gã công tử ngoái đầu nhìn lại, nhận ra thằng nông dân hèn hạ khi nãy đụng phải mình đang gọi, bực bội nói: “Chuyện gì? Bổn công tử không rảnh kết giao với người, đừng có giở thói quen thấy người sang bắt quàng làm họ. Mau cút đi.”

Lý Hạo trưng ra bộ mặt hèn mọn, hổn hển nói: “Là chuyện tốt... công tử hãy... nghe tiểu nhân nói.”

“Nói nhanh lên, nếu không phải chuyện tốt, bổn công tử vả gãy răng người.” Gã công tử ngửa mặt lên trời không thèm nhìn Lý Hạo, một tay đặt ngang sau lưng, một tay cầm quạt phe phẩy, khệnh khạng đi.

“Là em gái của tiểu nhân muốn gặp công tử, nó là tuyệt sắc mỹ nhân nổi tiếng kinh thành.” Lý Hạo cười hèn hèn tiếp lời.

“Cái gì? Tuyệt sắc mỹ nhân? Thằng ngu, e hèm, người anh em, cậu bảo cậu có một cô em gái xinh đẹp nổi tiếng kinh thành hả?” Gã công tử dừng phắt ngay lại, chớp lấy hai vai Lý Hạo hỏi dồn.

“Đúng thế. Tiểu nhân có một đứa em gái vô cùng xinh xắn, có vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành, như chim sa cá lặn, như sắc nước hương trời. Được cả kinh thành xưng tụng là tuyệt thế mỹ nhân, thể gian hiếm có, trông nó hệt như tiên nữ hạ phàm, bồ tát giáng lâm.”

“Có người con gái đẹp đến thế sao? Tại sao ta lại không biết nhỉ? Làm sao mà nàng lại muốn gặp ta? Anh rể, nàng đang ở đâu, anh rể mau mau đưa em đi gặp nàng” Gã công tử không phát hiện ra bên khóe miệng hần, nước miếng đang nhiều thành dòng.

“Từ từ đã công tử, để tiểu nhân nói hết lời. Rất lâu trước đây, thật là lâu trước đây, tiểu nhân không nhớ rõ ngày tháng năm nào, có một lần tiểu nhân thấy đứa em gái cứ mãi ngẩn ngơ, tiểu nhân gặng hỏi, nó mới cho biết là đã thầm thương trộm nhớ công tử. Nó vừa thấy công tử đã cảm mến ngay từ cái nhìn đầu tiên. Phải chăng đây chính là tình yêu sét đánh trong truyền thuyết? Tiểu nhân luôn tự hỏi trong lòng...” Lý Hạo bắt đầu huyền thuyên nhằm câu chết con cá ngu xuẩn này.

“Dừng, dừng, dừng, thằng ngu, tao bảo mày nói mấy cái thứ tào lao này à? Em gái mày đang ở đâu?” Nắm chặt vai Lý Hạo bằng cả hai tay, gã công tử rống vào mặt Lý Hạo, kèm theo cơn mưa phùn mưa hạ.

Vuốt vuốt mặt, phẩy tay văng đồng nước bọt hôi hám nhễ nhại đi, Lý Hạo chỉ tay về phía con hẻm ở góc khuất vắng tanh, ra vẻ thần bí nói: “Em gái của tiểu nhân đang sốt ruột đợi chờ công tử ở con hẻm nhỏ đằng kia, mời công tử quá bộ sang gặp gỡ đứa em gái khờ dại của tiểu nhân ạ.”

Gã công tử hứng khởi như nhặt được vàng: “Sao không nói sớm, này giờ toàn nói vớ vẩn, làm tốn thời gian ngọc ngà của bốn công tử.”

Dứt lời, gã công tử nhanh chóng đi tới con hẻm ấy, sáu tên gia đình lẻo đẻo theo sau. Lý Hạo chợt bước lên chắn trước mặt sáu tên gia đình, giơ tay ngăn lại: “Các vị đại nhân, công tử nhà các vị chỉ có thể đi một mình, các vị không thể đi theo.”

Một tên dợm bước đi lên, lớn tiếng hỏi: “Tại sao bọn tao không thể đi theo, mày là cái thá gì hả, tránh ra.”

“Ê, ê, công tử, nếu mà em gái của tiểu nhân thấy nhiều người quá, nó sẽ sợ và chạy mất đấy. Công tử chỉ có thể đi một mình.” Lý Hạo ngoái cổ, gọi với theo gã công tử đang xăm xăm đi về con hẻm.

Nghe thấy Lý Hạo nói như thế, gã công tử cuống quýt mắng: “Mấy thằng khốn kia, định phá chuyện tốt của bốn công tử hả? Đứng tại đó, không có lệnh của bốn công tử, không được đi theo.”

Lý Hạo hừ lạnh trong lòng, nhìn đám gia đình đứng bên góc đường, quay lưng, cười gằn một tiếng, hấp tấp chạy theo gã công tử, giọng như hụt hơi: “Công tử... đợi với...”

39. Chương 39: Ác Ma

Trời lúc này đã xẩm tối, ánh mặt trời chỉ còn le lói vài tia sáng yếu ớt chiếu xuống kinh thành. Gã công tử bước nhanh vào con hẻm vắng tanh không người. Vừa rẽ vào ngõ, gã liền háng giọng: “Khụ khụ, mỹ nữ, bốn công tử hào hoa phong nhã, ngọc thụ lâm phong đã tới rồi đây.”

Đáp lời gã công tử chỉ là khoảng không gian tĩnh lặng rợn người, hần ngạc nhiên nhìn quanh, ngay cả bóng dáng của một con chuột cũng không thấy, chứ nói gì đến bóng hồng người đẹp. Mắt tóa lửa, gã công tử quay lại trông thấy Lý Hạo tươi cười đi đến, gã rít qua kẽ răng: “Em gái của người đâu? Người có biết hậu quả của việc giỡn mặt bốn công tử là gì không hả?”

“Có, tao biết.” Từ “biết” vừa rời khỏi miệng thì Lý Hạo dậm mạnh chân phóng tới chỗ gã công tử đang đứng. Lý Hạo vươn tay bóp lấy cổ gã, đẩy mạnh vào tường, dần dần siết chặt. Gã công tử ú ớ, đỏ bừng mặt, tay chân quờ quạng loạn xạ.

“Tao rất bội phục mày, hơn ba mươi năm qua, chưa có ai dám sỉ nhục tao. Mày rất can đảm.” Lý Hạo hoàn toàn biến thành con người khác, đôi mắt vằn vện những lần đỏ, cả người tỏa ra khí chất lạnh lẽo tựa hồ

đóng băng cả vùng không khí quanh cơ thể, cánh tay đang bóp cổ gã công tử như cái gọng kềm nung lửa hằn lên những đường gân xanh kinh khủng.

Gã công tử hoảng hốt dùng cả hai tay khua loạn, chụp cánh tay đang bóp cổ mình, cố gỡ ra, gã cảm giác như đang nắm phải một thanh sắt cứng rắn. Bất lực, gã dùng chân đá, đạp loạn lên người thằng nông dân ti tiện lại cảm giác như đá phải thân cây cổ thụ sừng sững. Gã công tử tuyệt vọng nhận ra gã đã chọc phải một tên ác ma, một ác ma tàn bạo.

“Cái cảm giác bị sỉ nhục ấy, tao cũng đã từng trải qua. Hà hà, đã lâu lắm rồi, những hình ảnh ấy cứ mãi đeo bám linh hồn tao như một con đĩa hút máu. Tao còn nhớ như in, lúc đó cô ấy ở bên cạnh tao, cô ấu đúi, cô ấy mong manh. Tao quá cao ngạo, tao quá tự tin có thể bảo vệ được cô ấy, tuổi trẻ mà. Nhưng, ha ha ha, tao đã làm được gì hả, tao lại để cô ấy chết trước mặt tao. Mà có biết vì sao không? Vì sao không hả? Đó là vì mấy thằng công tử khốn nạn như bọn mày, cô ấy đã chết, chết rồi, chết trong đau đớn, ha ha ha...” Lý Hạo cười sảng sặc, âm thanh của hắn biến âm vụn vụn, nghe như tiếng ken két của cánh cửa lâu ngày không mở. Hắn vung tay tát mạnh vào mặt gã công tử.

Chát!

Môi gã công tử bật máu, gã muốn hét lên, tuy nhiên gã hét không được, cổ họng của gã bị bóp nghẹt. Ánh mắt tràn ngập sự đau đớn, hãi hùng, gã kiệt lực cầu xin: “Th... a... ư... ư... tha...”

Lý Hạo vừa gầm gừ trong miệng, vừa nắm cổ gã công tử như nắm một con gà, động mạnh cả người gã uỳnh uých vào tường theo từng câu nói: “Mắt chó không biết nhìn người à? Ở cái thế giới khốn nạn này, Tô Trung Từ có thể huênh hoang trước mặt tao, Trần Tự Khánh có thể đùa giỡn tao, nhưng một con chó ghê như mày mà cũng dám ở trước mặt tao sủa loạn hả? Để tao coi mắt chó của mày đáng mấy đồng tiền.”

Rơi vào trạng thái điên loạn, hai ngón tay Lý Hạo tạo thành hình cái kéo chọc thẳng vào tròng mắt gã công tử, ngoắc lại móc ra hai con mắt bầy nhầy máu tươi, bóp mạnh bàn tay, cặp mắt vỡ vụn tràn ra ngoài theo kẽ bàn tay Lý Hạo.

Tay chân gã công tử co giật liên hồi như bệnh động kinh, cả người hắn run lẩy bẩy. Hai dòng máu từ đôi mắt trống hươ trống hoác chảy ròng ròng xuống má, xuống cánh tay Lý Hạo, rơi từng giọt tong tong xuống nền đất. Hơi thở của gã trở nên yếu dần, tay chân thông xuống. Không nhận ra gã công tử đã sắp nói lời vĩnh biệt thế gian tươi đẹp. Lý Hạo vẫn bóp cổ gã, vừa mắng chửi vừa đâm liên hồi vào ngực bụng của gã:

“Một đâm này là cho ông trời khốn nạn.”

Huych.

“Một đâm này là cho tia sét khốn kiếp.”

Huych.

“Một đâm này là cho thằng chó chết Tô Trung Từ.”

Huych.

“Một đâm này là... Hừ, mới ba đâm đã chết, thằng yếu đuối.” Thấy máu tươi trào ra từ hốc mắt, khoe miệng, lỗ tai gã công tử, còn hơi thở đã tắt tự lúc nào, Lý Hạo tức giận ném cơ thể mềm oặt của gã công tử vào góc tường. Hắn lật gã công tử nằm úp sấp mặt xuống đất, xé roẹt một miếng vải trên áo gã, lau chùi vết mau loang lổ trên hai tay.

Hà hơi thở ra thật sâu, điều chỉnh lại vẻ mặt, Lý Hạo chạy ra ngoài hẻm, nhảy như con chơi chơi, vẩy tay lia lịa mà rêu: “Các vị đại nhân, các vị đại nhân, chuyện không hay rồi, công tử đột nhiên bất tỉnh, các vị tới nhanh lên.”

Sáu tên gia đình hoảng hồn hoảng vía chạy như bay tới, cả đám vô cùng lo lắng. Nếu mà công tử có mệnh hệ gì thì ông chủ ở nhà sẽ róc da lột xương mất. Sáu gã chạy nhanh vào hẻm, phát hiện công tử nằm sõng xoài trên mặt đất. Hai gã chạy tới chỗ gã công tử đang nằm, lay nhẹ, hai gã đứng ở phía sau thất thần nhìn chằm chằm công tử, còn hai gã chạy sau cùng vừa tới nơi chưa hiểu chuyện gì xảy ra, một trong hai gã hỏi Lý Hạo đứng sát bên cạnh: “Có chuyện gì xảy ra?”

Gã gia đình ấy vừa dứt lời, Lý Hạo lướt tới, quàng hai tay lên đầu bẻ thật mạnh, gã cất tiếng hỏi chết ngay tức khắc. Lý Hạo không chần chừ xòe tay thành chảo như sư tử vồ mồi, bóp chặt cổ họng gã gia đình đang trợn mắt nhìn hẩn. Lý Hạo lắc mạnh cổ tay, gã gia đình chưa kịp kêu tiếng nào đã hồn du địa phủ.

Hai gã gia đình đứng quay lưng về phía Lý Hạo, vẫn không hay biết nguy hiểm cận kề, hồi hộp nhìn đồng bọn lay tỉnh công tử. Khi gã gia đình lật người công tử thì một cảnh tượng vô cùng khủng khiếp đập vào mắt bốn gã. Công tử vừa nãy còn quát tháo bọn họ, bây giờ đã trở thành một cái xác không hồn, kinh khủng hơn là những dòng máu ở các bộ phận trên khuôn mặt công tử vẫn còn rỉ rả máu tươi chảy ra, hình ảnh hốc mắt trống rỗng sâu thẳm xoáy sâu vào tâm linh bọn họ.

Một gã gia đình đang ngồi kể cái xác, mặt mũi tái xanh, ộc ra toàn bộ bữa cơm chiều, ói đến cả mật xanh mật vàng. Hai gã gia đình đang đứng thất hồn lạc phách, tay chân run run như sắp ngã. Chỉ có duy nhất gã gia đình vừa mới lật cái xác, là một cao thủ võ lâm thực sự, gã nhú mày suy nghĩ chốc lát, mừng rỡ ra được tình hình, gã quay ngoắt đầu hét lên: “Coi chừng phía sau.”

40. Chương 40: Người Thần Bí Áo Đen

Nghे tiếng hét của gã gia đình nọ, hai tên đang đứng kỳ quái quay đầu nhìn ra phía sau. Đã trễ, Lý Hạo nhún mình về phía hai gã gia đình đang ngăn ngõ, hai tay Lý Hạo nắm vào hai bên đầu, tống mạnh vào nhau.

Bụp.

Hai cái đầu giống như hai trái dưa hấu bị đập mạnh, xương sọ vỡ nát, máu tươi kèm theo tương não nhầy nhụa bắn ra tung tóe. Hai cái xác không đầu phún phún máu ở phần cổ, lúc lắc ba cái, đổ ập về phía trước. Máu vương khắp người Lý Hạo, máu văng cả ra tận chỗ hai gã gia đình ở phía xa. Một giọt máu rơi vào mặt gã cao thủ, một giọt máu rơi vào tay gã kia.

Gã kia hoảng loạn cực độ, hàm răng va vào nhau lập cập, gã muốn kêu mà kêu không ra tiếng, chỉ nghe tiếng rên rỉ ư ư trong cổ họng. Gã vẩy vẩy cánh tay, ngồi phệt mông dưới đất, chân đạp loạn, lết lết, lùi về phía sau. Một mùi khai nồng nặc hòa lẫn mùi máu tanh tươi bốc lên, dưới mông gã xuất hiện vũng nước vàng khè, thì ra gã chết nhất kia quá sợ hãi, tới nỗi đại tiện hết ra quần.

Lý Hạo cười nanh ác, quệt máu dây trên khuôn mặt, bước từng bước về phía gã cao thủ, cất tiếng âm u như tử thần đòi mạng: “Mày, xứng đáng đánh với tao ba chiêu, lên đi.”

Không nói không rằng, gã gia đình đập mạnh hai tay nện lên mặt đất, mượn lực bật người, từ trên cao gã đâm mạnh về phía Lý Hạo, tiếng gió vù vù theo quyền phong của gã. Lý Hạo đứng yên tại chỗ ghènh chiến, đâm thẳng vào nắm đấm của gã kia.

Rắc.

Tiếng xương vỡ vụn phát ra. Hai đấm chạm nhau, gã gia đình rên lên đau đớn, cảm giác nhức nhối truyền từ các khớp ngón tay lộng tận óc. Gã rơi tự do xuống đất. Lý Hạo chuyển đấm thành chảo chộp vào ngực gã.

Thấy sắp bị nắm ngón tay Lý Hạo ghim vào tim, gã gia đình uốn người lộn nhào một vòng, vũng vàng tiếp đất. Ngay lúc ấy, gã trợn trừng mắt nhìn ngón tay như con độc xà mổ thẳng vào cổ họng. Ngón tay ấy xọc sâu trong cổ họng, chuyển thành móc câu, xoay một vòng, mới kéo mạnh ra.

Ọc ọc!

Máu từ cổ họng gã gia đình phun thành vòi dội vào áo Lý Hạo. Hai tay gã gia đình ôm cổ họng, giật giật vài lần, sau đó buông tay, ngửa đầu ngã phịch xuống, âm thanh từ cổ họng gã gia đình hãy còn vang lên nghe như tiếng suối đang đổ ách chảy.

“Không tệ, có thể né được đòn Hồ Vồ Mồi.” Lý Hạo tán dương gã gia đình vừa bị hắn chọc thủng họng. Hắn chuyển ánh mắt tới gã gia đình đang run như cây sậy ở góc tường, từ từ đi đến.

Gã gia đình thấy tên hung thần kia tiến về phía mình, dựa hẳn vào tường, tay cào vào mép tường, chân chống đất đẩy cho người lui lại. Gã rất muốn đứng lên mà chạy, nhưng gã không thể chạy. Cả hai chân đã không còn điều khiển được, chúng hoàn toàn tê liệt, gã lắp ba lắp bắp: “Đ... đ... đ... đại... đại.. nh.. nh... nhân... th... tha... tha... mạng.”

“Suýt...” Lý Hạo đặt tay dọc vành môi, đến sát bên cạnh gã gia đình, quỳ xuống bằng một chân, gã nói qua hơi thở: “Im nào, đừng sợ, người chẳng hiểu đâu, người chẳng hiểu gì hết. Trẫm có thể giết cả nhà người, cả vợ con người, cả cha mẹ người, dòng tộc người. Nhưng trẫm vốn thiện lương, nhân từ. Cái chết của người chính là để cứu mạng cả chín họ nhà người. Thế nào hả? Người có lời rồi, còn trẫm lại lỗ vốn. Nể tình cái câu xin tha mạng của người, trẫm hạ chỉ, cho người chết được toàn thây.”

Gã gia đình mặt cắt không còn giọt máu, thở không ra hơi, đập chân càng ngày càng quyết liệt. Gã lắc đầu quạu quạu: “Không... không.”

Một tay Lý Hạo bịt mồm gã gia đình, một tay nắm lấy cổ, vặn mạnh.

Cụp.

Tiếng xương cổ gãy giòn tan, gã gia đình tuyệt khí, đôi mắt mở lớn trợn trừng, gã chết không nhắm mắt. Lý Hạo đưa tay vuốt lên mắt gã, thì thào: “Yên nghỉ, người anh em.”

Cởi phăng áo gã gia đình, Lý Hạo lau chùi sạch máu tươi trên mặt và tay, rồi vứt lại cái áo trùm lên mặt xác chết. Hắn một mặt cởi quần áo của hắn, một mặt đi đến bên cái xác ở phía ngoài, lột sạch quần áo không dính máu, mặc lên người. Không hề nhìn lại, Lý Hạo rời khỏi con hẻm, bóng dáng hắn khuất dần trong màn đêm u tối.

* * * * *

Nửa vầng trăng treo cao, đêm về khuya lạnh dần. Một người mặc áo choàng đen trùm kín đầu, cúi gầm mặt, lăm lũi tiến về tòa phủ đệ to lớn, trên cổng tòa phủ đệ có khắc hai chữ vàng trắng lệ mà sâm nghiêm, Trần Phủ. Tới trước cổng, hai tên bảo vệ canh cổng giơ tay chặn lại, cất tiếng hỏi lạnh nhạt: “Người là ai, muốn gặp người nào, biết nơi đây là đâu không?”

Người áo đen không đáp lời, móc từ trong túi áo choàng tấm thiệp bài màu đen, giơ lên cho hai người canh cổng xem. Người bên trái có vẻ còn trẻ, hững hờ nói: “Áo Đen. Nghĩa là cái quái gì? Người đưa cho ta xem cái này làm gì hả? Biến đi, đây là phủ đệ họ Trần, không phải nơi để người náo loạn.”

Người trung niên đứng bên phải giữ vai người thanh niên kia lại, trầm tĩnh nói: “Khoan đã. Tấm thiệp bài này... cậu nhanh chóng vào nói với quản gia cận kề mọi chuyện, đi đi.”

Đoạn người trung niên quay sang người áo đen cung kính lên tiếng: “Mời đại nhân đứng đợi một lúc. Phiền đại nhân, mong đại nhân thông cảm.”

Vẫn im lặng, người áo đen gật đầu biểu lộ đã hiểu, không có ý muốn trò chuyện với người trung niên bảo vệ. Người thanh niên thấy người trung niên kia nghiêm túc như vậy, hắn không dám chậm trễ, xoay người đi vào phủ. Chốc lát sau, hắn đi ra cùng với một ông già đầu tóc hoa râm, mắt ửng, lưng thẳng, bước đi nhanh nhẹn, không chút biểu hiện của người già, đó chính là quản gia của phủ đệ họ Trần.

Đứng trước mặt người áo đen, lão quản gia lại không hề kiêu ngạo, giơ tay hướng vào trong phủ tỏ ý mời: “Áo Đen đại nhân, mời ngài vào, tộc trưởng đang đợi ở thư phòng.”

Người áo đen khẽ gật đầu, phát tay. Lão quản gia hiểu ý đi trước dẫn đường, người áo đen thình lạng theo sát lão quản gia. Đến trước cửa thư phòng, lão quản gia đứng ngoài cửa, nói vọng vào: “Bẩm tộc trưởng, Áo Đen đại nhân đã tới.”

41. Chương 41: Cuộc Họp Tối Cao

“Cho vào.” Một giọng nói có phần trẻ trung, nhưng tràn đầy nội lực và tự tin vọng ra từ trong thư phòng. Người vừa nói là Chương thành hầu Trần Tự Khánh, trước mặt hắn được đặt hàng đồng công văn, thư từ của gia tộc. Quản lý cả gia tộc khổng lồ nào phải chuyện đơn giản, cả ngày hắn đều ngập chìm trong công việc, thời gian để nghỉ ngơi và thư giãn là điều xa xỉ đối với tộc trưởng của thế gia vọng tộc.

Lão quản gia mở rộng cửa phòng, người áo đen từ từ bước vào, vạt áo khoác dài kéo lê dưới đất kêu sột soạt phá tan bầu không khí yên tĩnh của thư phòng. Đợi cho người áo đen vào hẳn, lão quản gia đóng cửa, đứng cách xa thư phòng ngưng thần canh gác.

“Em trai, em đã tới, chuyện gì hệ trọng đến vậy?” Trần Tự Khánh nhíu mày cất tiếng hỏi, hai tay đặt lên bàn, đầu ngẩng cao, đôi mắt sáng ngời chớp động, phản chiếu ngọn lửa ánh đèn đuốc chập chờn, khác hẳn bộ dạng khiêm nhường trên điện châu.

Ánh mắt âm u sâu hun hút của người áo đen thoáng dao động, gã mở miệng nói, âm thanh phát ra rin rít qua kẽ răng như người ta đang chà xát hai thanh kim loại vào nhau: “Hắn đã thay đổi.”

Trợn tròn đôi mắt, Trần Tự Khánh thất thần bật ra một câu vô nghĩa: “Cái gì!?” đọc truyện mới nhất tại .

Không hồi đáp, người áo đen gật mạnh đầu tỏ ý khẳng định lời vừa nói. Trần Tự Khánh khẽ co giật ngón tay cái, rồi nắm chặt bàn tay lại, gằn giọng: “Kể chi tiết mọi chuyện.”

Hai người Trần Tự Khánh và người áo đen ở trong thư phòng trò chuyện với nhau gần một canh giờ. Không ai biết họ đã nói với nhau những gì, chỉ là đến khi người áo đen rời phủ, trời đã là nửa đêm. Ngay giữa đêm khuya thanh vắng, Trần Tự Khánh ban lệnh mở cuộc họp tối cao của gia tộc. Không hổ là gia tộc hùng mạnh, mệnh lệnh vừa ban ra, những thành phần chủ chốt của gia tộc họ Trần tức tốc đến Nghị sảnh đường.

Nói rằng không có người bất mãn thì tất nhiên là không phải. Giả dụ như một ông già là trưởng lão của gia tộc bị bệnh mất ngủ, trần trọc suốt đêm mới mơ gặp chị Hằng, vừa nhìn thấy kiều diễm dung nhan của mỹ nữ, đã bị người đưa tin lôi khỏi giấc mộng ngọt ngào, hỏi làm sao mà không tức giận cho được. Hay là nhân vật có máu mặt trong gia tộc như Trần Thừa đang song phi hai ái thiếp, vừa đến giai đoạn gay cấn, núi lửa phun trào thì bị người đưa tin thông báo, làm cho thằng em của hắn ỉu xìu ngay tắp lự. Quá xấu hổ, hắn chạy ra tát cho tên đưa tin mấy phát mới nguôi cơn giận.

“Có chuyện gì mà mở cuộc họp tối cao lúc nửa đêm thế này hả chú Khánh, anh biết chú cực khổ vì gia tộc rất nhiều, thế nhưng nhiều lúc anh thấy chú cứ thích chuyện bé xé ra to đấy.” Trần Thừa ngồi trên ghế đầu tiên nằm ở dãy bên trái, gõ ngón tay lóc cóc xuống mặt bàn, hậm hực bảo. Hắn vẫn luôn bực bội vì chuyện mình không được làm tộc trưởng. Tại sao một người anh cả như hắn luôn phải chịu lép vế trước thằng em cơ chứ? Hắn không phục. Nhưng biết làm sao được, di chúc của cha đã viết rõ rồi, hắn đành phải ậm ừ nhận mệnh.

Liếc qua Trần Thừa đang bưng bưng lửa giận, Trần Tự Khánh vững vàng an tọa trên ghế thái sư, khẽ nhếch mép, nhìn bằng nửa con mắt, tiếp theo đánh giá lướt qua gương mặt của chín vị trưởng lão. Gọi là trưởng lão gia tộc, tuy nhiên không phải tất cả đều là người già, trong số đó cũng có người trẻ tuổi, dựa theo năng lực và cống hiến cho gia tộc, họ được cất nhắc vào vị trí trưởng lão, có quyền hành to lớn trong gia tộc. Trần Tự Khánh chứng kiến vẻ trầm ổn của những vị còn lại, hắn tươi cười nói: “Các vị trưởng lão, thành thật tạ lỗi cùng các vị, giữa nửa đêm đã gọi các vị đến đây như thế này, là Tự Khánh không phải, nhưng... Đại sự có biến, liên quan đến kế sách trăm năm, hưng thịnh tồn vong của dòng tộc họ Trần chúng ta. Với thân phận tộc trưởng, ta đề nghị tất cả các vị ngồi đây nghiêm túc hoạch định kế sách tương lai.”

Ngưng lời hồi lâu, cảm nhận được những biến hóa trên nét mặt của các trưởng lão, kể cả ông anh Trần Thừa với bản tính nóng nảy đã yên ổn hơn, Trần Tự Khánh tiếp lời: “Các vị trưởng lão, ta vừa mới nhận được tin xấu. Các vị chú ý lắng nghe.”

Kể đó Trần Tự Khánh kể lại toàn bộ những gì mà hắn nghe được từ người áo đen. Không ai hay biết thân phận chính thức của người áo đen này, chỉ có duy nhất tộc trưởng mới hiểu rõ về con người thần bí ấy.

Rầm!

Đập tay lên bàn, Trần Thừa đứng phắt dậy, oang oang cất tiếng: “Giết Lý Huệ Tông, đăng cơ xưng đế luôn đi, anh không hiểu tại sao chú cứ mãi chần chừ không quyết, lực lượng gia tộc của chúng ta đã cực kỳ hùng mạnh, quét mắt khắp thiên hạ, còn ai địch lại anh em họ Trần chúng ta nữa.”

Trần Tự Khánh trợn mắt quát lớn: “Câm miệng. Ở đây ai là tộc trưởng hả? Đã cho phép người nói chưa hả? Mau ngồi xuống, còn lớn tiếng ồn ào, gia pháp xử lý!”

“Vâng, thưa tộc trưởng.” Trần Thừa ngồi xuống, ngoan ngoãn như con mèo con, ủ rũ gục đầu, tuy vậy trong tận đáy lòng hắn đang nhen nhóm ngọn lửa phừng cháy càng lúc càng mãnh liệt.

“Có vị nào có cao kiến gì hay không, mời các vị nói.” Trần Tự Khánh gác hai tay lên tay ghế thái sư, uy nghiêm lên tiếng.

Trưởng lão Trần An Bang ở hàng ghế bên trái, hắn là người trầm ổn kín đáo, luôn nhìn vấn đề dưới mọi góc cạnh, rất được Trần Tự Khánh thưởng thức, hắn khẽ hắng giọng: “Khụ, theo ý kiến của tôi, chúng ta không nên giết Lý Huệ Tông. Nếu như chúng ta giết Lý Huệ Tông ngay lúc này, sẽ gặp rất nhiều bất lợi, mà kẻ được hưởng lợi lớn nhất lại chính là Tô Trung Từ. Vì nguyên nhân gì, tôi thiết nghĩ mọi người ở đây chỉ cần để ý một chút là hiểu được.”

Trần An Bang là con trai của Trần Hoảng Nghi, còn Trần Tự Khánh gọi Trần Hoảng Nghi là chú ruột. Gật đầu tán thưởng, Trần Tự Khánh phân phó: “An Bang nghe lệnh, ngay bây giờ nhanh chóng về Hải Ấp báo tin cho chú Hoảng Nghi biết tin tức tại kinh thành, gấp rút sức tích lực lượng, nghiêm cẩn đề phòng, thường xuyên giữ liên lạc với kinh thành, không được gián đoạn.”

“Tuân lệnh tộc trưởng.” Trần An Bang đứng dậy, cúi đầu nhận mệnh, đi nhanh khỏi nghị sảnh đường.

“Còn chúng ta sẽ ở lại bàn bạc kế sách đối phó tình hình hiện tại, sau đây tôi sẽ trình bày một số kế hoạch, mời các vị trưởng lão nghe và cùng nhau nghị luận. Đầu tiên chúng ta hãy bàn kế đối phó Tô Trung Từ.” Trần Tự Khánh nói.

Quên hẳn vừa rồi bị Trần Tự Khánh nạt nộ, Trần Thừa ngẩng đầu lên, buột miệng mắng chửi: “Một tên vong ân bội nghĩa, kiêu ngạo háo sắc, sớm muộn gì cũng gặp họa sát thân.”

“Hắn chết là đương nhiên, nhưng không được loạn động. Hãy cứ coi như chưa có gì xảy ra. Ta đề nghị dụng kế Tá Dao Sát Nhân. Tới khi đại thế đã định, một lưới bắt hết.” Trần Tự Khánh cười lạnh lẽo.

Sau đó Trần Tự Khánh cùng các vị trưởng lão bàn bạc rất lâu, tới giữa canh tư cuộc họp tối ới được tuyên bố tạm dừng. Trước khi mọi người ra về, Trần Tự Khánh nhắm mắt cúi đầu âm trầm niệm: “Vì vinh quang. Vì gia tộc.”

“Vì vinh quang. Vì gia tộc.” Những người trong đại sảnh đồng thanh lặp lại. Âm thanh của họ đan xen, hòa quyện vào nhau, trầm hùng mà vang dội, len lỏi khắp nghị sảnh đường.

Bên ngoài, màn đêm tĩnh mịch, cô liêu như muốn che giấu những âm mưu đen tối đang dần bộc lộ giữa chốn kinh thành phồn vinh hoa lệ.

42. Chương 42: Khiêu Khích

Cả buổi chiều nhàm chán không có việc gì làm, mọi chuyện công văn, tấu chương Lý Hạo đã giao hết cho hai tên thư ký ôm đồm. Xét cho cùng bản thân hắn không thích làm những công việc nhúc nhúc, nhúc óc quản trị đất nước, hắn vốn thích tự do, phóng khoáng. Nơi hắn yêu thích nhất chính là giang hồ, thân tại giang hồ mới là vùng đất để hắn thỏa chí tang bồng, mặc tình vùng vẫy. Nhưng ông trời lại xếp đặt hắn làm Hoàng đế, hắn chỉ còn cách để cho số phận cuốn theo chiều gió mà thôi.

Đi lang thang mãi cũng chán, Lý Hạo dự định thực hiện bước kế tiếp trong kế hoạch đã vạch định sẵn trong lúc bàn bạc với Đỗ Kính Tu lần trước, đi chiêu mộ vị lão thần cựu triều, Trần Trung Tá. Hắn đi tới vị trí

canh gác của Lý Thông hàng ngày thì thấy một đám đông đang vây quanh ở đấy. Thực kỳ quái, Túc vệ quân là đội quân có kỷ luật nghiêm minh, tại sao lại để xảy ra tình trạng lộn xộn như vậy? Hắn phải khiển trách Lý Thông chỉnh đốn lại đám binh lính này mới được.

Túc vệ quân là tổ chức quân cấm vệ được hình thành ngay từ những năm đầu triều Lý, để chỉnh đốn lực lượng bảo vệ vua và triều đình, vua Lý Thái Tổ đã chú ý ngay tới lực lượng cấm quân. Đến hiện nay lực lượng Túc vệ quân đã được tăng cường đến 10 đội cấm quân, được gọi là các vệ Ngọc Giai, Hưng Thánh, Bổng Nhật, Quảng Thánh và Vũ Đô. Mỗi đội lại chia ra làm hai Tả, Hữu trực, đi quanh để bảo vệ cấm thành. Mỗi vệ quân có 350 người, đều có tả hữu và phải túc trực thường xuyên. Như vậy tổng số vệ quân là 3500 người. Ngoài ra còn có đội Tuỳ xa long quân ở trong và ngoài thành, túc quân theo xe vua.

Những binh lính thuộc Túc vệ quân ngoài việc thích trên trán ba chữ “Thiên tử quân”, còn được xăm mực hình rồng vào người. vua Lý Nhân Tông còn ra lệnh: “cấm nô bộc của các nhà dân trong ngoài kinh thành không được thích dấu mực vào chân như cấm quân cùng là xăm hình rồng ở mình, ai phạm thì sung làm quan nô.”

Đứng đầu quân Cấm vệ là Điện tiền chỉ huy sứ. Căn cứ vào độ tin cậy và sự tài nghệ, quân Cấm vệ được chia làm hai loại: quân Ngự tiền và quân Điện tiền. Quân Ngự tiền làm nhiệm vụ bảo vệ nơi ở của vua, còn quân Điện tiền bảo vệ cấm thành. Các đơn vị quân Ngự tiền dưới quân được tổ chức thành các đô do Đô chỉ huy sứ đứng đầu, các hoả do Hoả đầu chỉ huy, còn các quân của lực lượng khác được tổ chức thành các giáp, mỗi giáp biên chế 15 người.

Lúc này Lý Hạo ở đằng xa đã loáng thoáng nghe Lý Thông lớn tiếng hỏi: “Các người thực muốn đánh nhau hay sao?”

Lại nghe thấy một người cất tiếng với giọng điệu mười phần trịch thượng: “Không dám, không dám, chỉ là nghe nói Điện tiền chỉ huy sứ đại nhân thần lực hơn người, muốn luận bàn vài chiêu để tỏ lòng ngưỡng mộ bấy lâu.”

Tới đây Lý Hạo đã hiểu thì ra người của gia tộc họ Trần lại đến gây chuyện thị phi. Khi Lý Hạo đi lại gần, đám lính nhận ra vua tới, đồng loạt quỳ gối cúi chào. Hắn cười cười ngờ ngạc nhiên hỏi: “Có chuyện gì mà tụ tập ở đây mà vui thế, có trò hay lắm hả? Cho trầm xem với nào.”

“Bẩm hoàng thượng, cũng không có gì đâu ạ. Từ lâu, vi thần nghe binh lính Túc vệ quân truyền tụng nhau về sức mạnh vô địch của Điện tiền chỉ huy sứ đại nhân. Vi thần luôn mong mỗi được có ngày tận mắt chứng kiến Lý đại nhân đại triển thần uy, giúp cho vi thần đại khai nhãn giới. Cho nên vi thần chỉ muốn luận bàn võ công với Lý đại nhân thôi ạ.” Kể vừa nãy lên tiếng vội vàng giành quyền trả lời trước.

Lý Hạo chăm chú quan sát mới nhận ra đây là Đô chỉ huy sứ Trần Văn Đà, thống lĩnh túc vệ quân Ngọc Giai. Chẳng lẽ gia tộc họ Trần đã không nhịn được nữa? Mới chỉ có vài tin đồn thất thiệt loan truyền trong dân gian, mà sốt vó lên rồi. Nhanh như vậy đã muốn giành quyền kiểm soát Túc vệ quân, dường như không giống kiểu cách làm người của Trần Tự Khánh cho lắm.

“Hay quá, hay quá, trầm cũng rất thích xem đánh nhau, trầm khoái nhất là cảnh hai bên cứ nhảy qua nhảy lại, múa tới múa lui y như múa lân đón mừng năm mới mà trầm thường xem lúc nhỏ. Lâu lắm rồi trầm cũng chưa được xem mấy cái thể loại múa múa như thế. Hai khanh cứ biểu diễn, trầm nhiệt liệt tán thành.” Lý Hạo vừa hô lên thích chí vừa vỗ tay trợ hứng, lại dứ dứ nắm đấm như mấy tay võ sĩ quyền Anh chuẩn bị lên võ đài.

“Ha ha ha, hoàng thượng đã có lệnh, Lý Thông nào dám không nghe. Trần đại nhân muốn luận bàn kiếm gì? Bôn tướng tiếp hết.” Cất vang tiếng cười sảng khoái, Lý Thông hùng dũng bước lên phía trước.

Đô chỉ huy sứ Trần Văn Đà cười cười đáp: “Không biết Lý đại nhân sở trường ở môn công phu nào? Về mấy trò trẻ con đấu vật hay kéo tay, chắc có lẽ tiểu tướng đành cam bái hạ phong, không dám so đấu với Lý đại nhân. Tuy rằng tiểu tướng chỉ là một Đô chỉ huy sứ nhỏ nhoi, nhưng trong gia tộc cũng may mắn được coi như nhân tài kiệt xuất về mặt kiếm pháp. À, mà hình như tiểu tướng nghe nói Lý đại nhân chưa từng sử dụng kiếm, nếu như so tài kiếm thuật có phải là khiến Lý đại nhân thua thiệt quá chăng?”

“Kiếm thuật? Trần đại nhân nói đúng. Bôn tướng chưa từng sử dụng kiếm bao giờ, tuy nhiên dùng dao mổ trâu mà giết gà thì quá lãng phí, bôn tướng quyết định dùng dao chặt thịt gà đấu kiếm với Trần đại nhân.

Trần đại nhân thấy thế nào? Ha ha ha.” Lý Thông cười ha hả, khiến cả đội quân thân tín thuộc hoàng tộc nhà Lý cùng phá lên cười vang thích thú.

Khuôn mặt Trần Văn Đà xạm đen lại, hần hừ lạnh: “Lý đại nhân quá lời rồi. Mặc dù tiểu tướng muốn luận bàn, cũng không cần dùng cách đó để khi nhục tiểu tướng chứ. Như vậy mọi người lại bảo tiểu tướng chiếm tiện nghi của Lý đại nhân mất. Tiểu tướng đề nghị Lý đại nhân dùng đao làm vũ khí là tốt nhất.”

Lý Thông rút soạt thanh đao bên hông, xoay một vòng trên đầu, hào sảng nói: “Tốt, một lời đã định. Bỏn tướng sẽ cho Trần đại nhân được chứng kiến Cuồng Phong Đao Pháp của gia tộc họ Lý. Các người mau giãn ra thành vòng tròn, để bỏn tướng thoải mái luyện đao. Ha ha, Trần đại nhân, mời đại nhân cẩn thận.”

43. Chương 43: Hải Triều Kiếm Pháp

Trần Văn Đà cười khanh khách: “Lý đại nhân cũng phải cẩn thận, đao kiếm không có mắt, chẳng may tiểu tướng lỡ tay, kính mong đại nhân lượng thứ cho.” Tuốt kiếm khỏi vỏ, Trần Văn Đà giơ chéo kiếm lên cao, ánh kiếm chói lòa dưới ánh mặt trời, có thể nhận ra đây là một thanh bảo kiếm.

Lý Hạo lo sợ xua tay, thất thanh kêu lớn: “Này này hai vị khanh gia, chớ có nói lời nghiêm trọng như thế. Chú ý đây chỉ là luận bàn, điểm tới là dừng mà thôi. Trẫm rất sợ thấy cảnh máu tanh, có một lần trẫm bị gai đâm vào tay chảy máu, thấy máu chảy ra mà bất tỉnh tại chỗ luôn. Các khanh không được đánh nhau đổ máu rõ chưa?”

“Bẩm hoàng thượng, tuân mệnh.” Cả hai cùng ôm quyền, cúi đầu dạ ran. Bất quá, Lý Hạo bắt gặp một bên mép của Trần Văn Đà nhếch cao, tràn ngập sự khinh bỉ. Tự nhận là nhân tài kiệt xuất của gia tộc họ Trần, thế mà trình độ hàm dưỡng quá kém, dù cho võ công cao cường tới đâu, cũng không thể tiến xa trong chốn quan trường.

Bên cạnh bức tường cao dày của Hoàng thành Thăng Long, lúc này sắp sửa diễn ra một trận quyết đấu ác liệt giữa hai cao thủ kiệt xuất đại diện cho hai gia tộc của nước Đại Việt. Một bên đại diện cho hoàng tộc lâu đời oanh liệt hơn hai trăm năm qua, một bên đại diện cho đại gia tộc mới nổi nhưng tiếng tăm lẫy lừng như mặt trời giữa Ngõ.

Trên trăm người đứng xung quanh với tâm trạng hồi hộp, nhìn hai đối thủ đang gườm gườm khí thế giữa vòng tròn. Lý Thông với thân người cao to, hiên ngang lăm lăm hoành đao ngang ngực, đứng đối diện với Trần Văn Đà có bộ dạng phiêu lãng tuấn dật chỉ kiếm xéo thẳng trời.

Bàn tay cầm kiếm xoay nửa cổ tay, Trần Văn Đà điểm nụ cười trên miệng, hỏi: “Từ sáng đến giờ thấy Lý đại nhân đi tuần tra có phần mệt nhọc quá, có cần phải nghỉ ngơi hay không?”

Lý Thông ngoác miệng cười hềnh hếch: “Chẳng cần đâu, bỏn tướng chẳng hề mệt chút nào cả, có đánh thì đánh nhanh đi, Trần đại nhân đồng dài quá.”

Lắc lắc đầu thở dài đánh sượt, Trần Văn Đà nói: “Lý đại nhân đã gấp gáp như vậy, tiểu tướng đành phải liều mạng bồi tiếp vài chiêu. Nếu tiểu tướng có lỡ tay đã thương Lý đại nhân, mong Lý đại nhân sẽ lượng thứ cho.”

Nhíu mày nhăn mặt, Lý Thông đã không nhịn được nữa gào lớn: “Mệt quá, không dám đánh thì biến chỗ khác đi, đứng đó nói nhảm mãi. Người có giỏi thì giết luôn ta cũng được, chẳng ai dám làm gì người đâu.”

Ngay lúc ấy, thanh kiếm trên tay Trần Văn Đà bất chợt lật ngang như cơn gió đâm thẳng vào yết hầu Lý Thông. Cát tiếng cười ngạo nghễ, Lý Thông đẩy ngang đao lên cao gạt kiếm bật lên, tiện đà phóng ngược ra sau lưng Trần Văn Đà: “Giỏi cho Trần Văn Đà, cũng biết trò khích tướng, nhưng trò trẻ con ấy bỏn tướng đã nhìn mặt rồi, còn trò hay nào khác cứ mang ra, bỏn tướng tiếp hết.”

Không nói một lời, Trần Văn Đà ôm kiếm vào pho Hải Triều kiếm pháp gia truyền của dòng họ Trần. Bầu trời ban trưa đầy nắng nên kiếm quang chói lọi, cộng với kiếm kinh vẫn phát ra những tiếng rào rào như

tiếng sóng vỗ từ xa vọng lại.

Thanh kiếm của Trần Văn Đà vùng vẫy như sóng biển triều dâng từng đợt từng đợt, công phá màn đao quang óng ánh quanh thân Lý Thông.

Nhưng kì lạ thay, Trần Văn Đà có cảm giác như đang đâm chém vào một cơn lốc xoáy điên cuồng. Thanh đao của Lý Thông toát ra luồng kinh lực cuộn cuộn liên miên không dứt, chặn đứng mọi đường tấn công của Trần Văn Đà. Bóng người Lý Thông lại biến ảo như quỷ mị, lúc ở chỗ này lúc nhảy đến chỗ khác, đổi vị trí nhanh chóng ngay khi bị dồn đến nơi bất lợi.

Chứng kiến trận thư hùng tuyệt thế của hai đại cao thủ đương triều, toàn bộ mọi người đang xem bội phục sát đất, tiếng vỗ tay vang lên không ngớt.

“Ha ha ha, Trần đại nhân có đánh nổi nữa hay không mà sao yếu đuối như thế, bổn tướng có cảm giác như Trần đại nhân đang gãi ngứa cho bổn tướng, mau mau xuất chiêu mạnh hơn đi.” Trong lúc chống đỡ cơn sóng kiếm của Trần Văn Đà mà Lý Thông còn thoải mái cười to, chọc ghẹo đối phương, quả là bội phục đảm lược của hãn.

Chọc sâu một kiếm vào bụng dưới Lý Thông, phát hiện ra Lý Thông đã rời khỏi đó tự lúc nào, Trần Văn Đà hoảng hốt nhìn quanh mới giật mình thấy một đao từ bên hông đang chém thẳng vào người. Trần Văn Đà chéo tay đỡ kiếm, bật người ra thật xa, đứng lại hô lớn: “Lý đại nhân võ công xuất chúng, tiểu tướng khâm phục, tuy nhiên đây mới chỉ là màn dạo đầu, mời Lý đại nhân cẩn thận.”

Khi đứng lại, Trần Văn Đà vẫn chăm chú đề phòng chỉ thẳng kiếm về phía trước, hãn vội vã định thần, xóa bỏ mọi tạp niệm, giữ cho lòng thanh tĩnh, hầu phát huy được hết tinh túy của pho Hải Triều kiếm pháp.

Hãn biết mình đã phạm vào điều cấm kỵ. Đánh mãi một lúc vẫn không thắng được Lý Thông, hãn đã tỏ ra nóng nảy trong chiêu thức và lộ ra nhiều sơ hở. Lại nghe Lý Thông châm chọc, hãn phát hỏa mà liều lĩnh đâm chiêu kiếm kia, bị Lý Thông lợi dụng sơ hở chém ột đao, may mà hãn kịp thời phát hiện ra, nếu không có lẽ đã táng mạng đương trường. Trần Văn Đà bắt đầu luyện kiếm từ lúc năm tuổi, cho nên hãn thực sự là một kiếm thủ thượng thừa, rất nhanh đã lấy lại tinh thần, bước vào trạng thái người kiếm hợp nhất.

Lý Hạo cực kỳ bất ngờ trước màn trình diễn đầy ấn tượng của hai đại cao thủ. Đã rất lâu rồi hãn chưa được chứng kiến trận đấu oanh liệt đến thế, những trận đấu kinh điển nhường này hãn chỉ từng được xem qua hồi nhỏ, khi sư phụ của hãn luận bàn với những bậc tông sư ở kiếp trước. Hãn vô cùng háo hức chờ mong có một ngày được quanh mình chính đại so tài với tất cả anh hào đương thế, ngày đó chỉ có thể là ngày mà hãn giữ vững được ngai vàng. Không phải sao?

44. Chương 44: Cuồng Phong Rống Giận Và Thủy Triều Dậy Sóng

Lý Hạo vỗ tay hoan hô lia lịa, chụm hai bàn tay trước miệng gào thét, thiếu điều mỗi nước chu miệng huyết sáo: “Hay lắm, hay lắm, hai khanh múa kiếm hay hơn múa lân nhiều. Tiếp tục, tiếp tục đi, Trần Văn Đà, khanh đứng đó làm gì lâu lắc vậy hả? Mau nhảy vào múa kiếm coi nào. Nhưng mà có một điều trẫm phải dặn trước, không được giống lúc này, múa gì mà nhanh quá, trẫm chẳng nhìn thấy gì cả, múa chậm chậm lại một chút có được không? Tới đi, đánh đi.”

Trần Văn Đà suýt học máu trước lời khen tặng nhí nhố của tên vua nhóc con kia, hãn không màng tới lời hô hào của Lý Hạo, âm trầm tìm sơ hở của Lý Thông. Còn Lý Thông phì cười trong bụng, ngầm ghê tởm tên hoàng thượng biết giả bộ kia.

Hơn một tuần truyền thụ võ công cho Lý Hạo, hãn phải khiếp sợ trước khả năng tiếp thu cao độ của Lý Hạo. Lý Thông tuy không kiêu ngạo ra mặt khi được mọi người khen tặng là nhân tài của dòng tộc, nhưng trong lòng hãn vẫn luôn có chút tự mãn, Thế mà khi gặp Lý Hạo, hãn mới biết cái gì gọi là thiên tài võ học. Hãn không còn lời nào để diễn tả về sự tiến bộ của vị vua trẻ tuổi trong con đường võ đạo.

Sắc mặt Trần Văn Đà lạnh lẽo, thanh kiếm rung lên đêm tối, hơn mười đường kiếm chụp lên toàn thân Lý Thông, phủ kín những vết huyết trên người Lý Thông. Trong chiêu xuất thủ lần này, thì biết rõ kiếm pháp của Trần Văn Đà đã tinh thâm hơn so với lần trước, chẳng trách có thể được người ta xưng là nhân tài kiệt xuất của gia tộc họ Trần.

Lý Thông vẫn đeo cái kiếu cười châm chọc trên khuôn mặt, vừa khiến Trần Văn Đà bức bối vừa khiến đám binh lính bên Trần tộc cảm thấy cực kỳ khó chịu. Nhẹ nhàng chuyển động thanh đao trong tay, Lý Thông rất dễ dàng chặn lại hơn mười đường kiếm của Trần Văn Đà. Đồng thời giễu cợt: “Ê, Trần đại nhân sao lực đạo cánh tay vẫn còn yếu vậy hả? Đã ăn cơm trưa hay chưa? Có cần về nhà ăn cơm rồi chiều đấu tiếp hay không? Không có chút hơi sức, mạnh lên, mạnh lên tí nữa. Đúng, đúng, cứ như thế. Mạnh nữa.”

Ánh mắt của Lý Thông lại giống như là đang nhìn một con khỉ nhảy nhót, chọc Trần Văn Đà đến mức cuồng nộ, lực đạo cánh tay bỗng chốc tăng thêm rất nhiều. Tâm cảnh của Trần Văn Đà vừa được điều chỉnh lại dao động vì lửa giận, lập tức Lý Thông trả đòn.

Quét mạnh đường đao từ dưới đất quét lên vô cùng bất ngờ, làm cho Trần Văn Đà vất vả chống đỡ, nhưng thế thượng phong đã mất, Trần Văn Đà giờ đây hoàn toàn rơi vào thế bị động. Lý Thông chém đao cuộn cuộn không ngừng, như cơn bão tố vùi lấp quét sạch mọi chướng ngại vật cản đường trước mặt của nó. Mỗi chiêu mỗi thức của Lý Thông đều dồn toàn lực vào cánh tay, chém cho Trần Văn Đà nghiêng ngả cả thân hình như chực đổ.

Cuồng Phong đao pháp đại triển thần uy phát ra từng cơn bão dồn dập, thổi cho Hải Triều kiếm pháp phải chấp chớn như cơn sóng biển trôi tự do vô định giữa vùng biển mênh mông không bờ bến.

Càng lúc càng sợ hãi trước đòn tấn công vũ bão của đối phương, Trần Văn Đà dần dần bị ép lùi về sau từng bước, mồ hôi vã ra như tắm. Mỗi lần tiếp một đao của Lý Thông, là mỗi lần Trần Văn Đà bị đẩy lùi, hắn cảm thấy khi thanh kiếm đang cầm trên tay bị thanh đao chém vào là cả cánh tay đều chấn động tê dại, máu nóng trong người cuộn trào, cơ thể cực kỳ khó chịu. Mấy lần muốn nhảy lui để tránh thoát, đều bị Lý Thông khóa tất cả đường ra, Trần Văn Đà bất lực giờ kiếm chịu đòn.

Hối hận vì sự khinh địch ban đầu của mình, Trần Văn Đà từng nghe nói về thần lực hơn người của Lý Thông. Tuy vậy, hắn ý vào kiếm pháp xuất chúng của bản thân, đã coi thường kẻ đối địch trước mặt. Hắn cho rằng Lý Thông chỉ là một gã dũng phu, không có đầu óc, hữu dũng vô mưu. Khi được giao nhiệm vụ đánh bại Lý Thông, hắn cứ ngỡ đây là một nhiệm vụ đơn giản nhất từ trước đến giờ. Đến lúc này, hắn mới biết muốn hoàn thành nó không có dễ dàng như thế.

Chém thêm vài chục đao nữa, Lý Thông đột nhiên dừng lại, gác đao trên vai, cười hỉ hả: “Thế nào, đã giãn gân giãn cốt, dạo đầu xong chưa hả, Trần đại nhân. Bốn tướng có phần lo lắng cho Trần đại nhân đấy, cơm trưa không ăn lại đòi đi quyết đấu, mới qua mấy chiêu đã thở không ra hơi thế kia, ha ha ha.”

Nghiến răng nghiến lợi, Trần Văn Đà hận không thể giết chết Lý Thông ngay tức khắc. Suốt cuộc đời hắn chỉ biết có chiến thắng, hắn luôn sống trong màu hồng, chưa bao giờ hắn phải chịu nhục nhã như ngày hôm nay. Hít mạnh một hơi, Trần Văn Đà nhún người sang phải, xuất tuyệt kỹ Thủy Triều Dậy Sóng, xoay kiếm nhằm hông Lý Thông mà chém, nhưng đó chỉ là hư chiêu, mục đích thật sự của hắn là chọc nát tim của Lý Thông.

Người dân xứ biển quanh năm lặn lội trên mặt biển, vui dập trong từng cơn bão biển, dần dần họ ngộ ra những chân lý vô thượng từ mẹ thiên nhiên. Chiêu kiếm Thủy Triều Dậy Sóng là do ông tổ của gia tộc họ Trần trong một lần đứng trước biển ngắm cảnh hoàng hôn mà ngộ được. Vừa nhìn những cơn sóng vỗ bờ càng ngày càng mạnh, sóng sau đè sóng trước, sóng sau cao hơn sóng trước, ông đã tưởng tượng ra trước mặt một cơn Đại Hồng thủy đang đổ ập vào người, trong cảnh giới vong ngã ông ngộ đạo mà sáng tạo ra chiêu kiếm thần kỳ Thủy Triều Dậy Sóng.

Nghe thấy tiếng xé gió mờ mờ của chiêu kiếm, Lý Thông nhận ra sát ý dâng trào trong lòng Trần Văn Đà. Cười lạnh một tiếng, Lý Thông lao thẳng vào thanh kiếm như cơn lốc xoáy, xuất tuyệt kỹ cuối cùng trong Cuồng Phong kiếm pháp, chiêu Cuồng Phong Rống Giận. Mũi đao biến ảo khôn lường, hóa thành mười thanh đao đối chọi với cơn Đại Hồng thủy trước mặt.

Chiêu Cuồng Phong Rống Giận là chiêu kiếm lợi hại nhất trong bộ Cuồng Phong đao pháp. Hoàng tộc họ

Lý nhờ võ lập quốc, qua bao cuộc chiến tranh gian khổ chống quân ngoại xâm phương bắc, nền võ công tuyệt học được tinh luyện càng thêm ảo diệu. Thế nhưng càng về đời sau con cháu càng bại hoại, không lo học tập tiên nhân luyện võ cường thân kiện thể, chỉ lo chơi bời lêu lổng, ăn chơi trác táng. Cho đến đời nay, chỉ có mỗi Lý Thông là luyện thành tuyệt kỹ trấn tộc Cuồng Phong Rống Giận của ông cha ngày xưa gian nan sáng chế.

45. Chương 45: Không Ai Đơn Giản

Tổ tiên dòng họ Lý tạo ra tuyệt kỹ Cuồng Phong Rống Giận có ghi chép trong điển tịch như sau, khi xưa ông phải đứng trên đỉnh núi cao chơ vơ giữa trời bão tố suốt mười ngày mười đêm, cảm nhận từng cơn gió lạnh buốt thấu xương thối qua cơ thể. Ông như được chứng kiến sự nhỏ bé của mình trước cơn bão tố khủng khiếp ấy, cả người ông bỗng bình trong mưa trong gió, trơ trọi trên đỉnh núi à ngộ ra tuyệt kỹ. Từ đây mà sáng tạo ra muôn vàn kỳ tích, kiến tạo nên nước Đại Việt cường thịnh hàng trăm năm qua.

Cả hai bóng người nhập vào nhau, như hòa làm một thể, toàn bộ đám binh lính đứng vòng tròn xung quanh đã không còn thấy gì nữa, chỉ duy nhất có Lý Hạo là quan sát rõ ràng tình huống lúc ấy, hần khê mỉm cười.

Tiếng đao kiếm va vào nhau leng keng không dứt, đến khi hai người tách nhau ra. Thì toàn trường òa lên, tiếng vỗ tay tán thưởng hoan hô vang dội như muốn oanh tạc cả không gian. Người bên phe nhà Lý ôm nhau nhảy nhót chúc mừng, reo hò ầm ĩ, còn người của gia tộc họ Trần ủ rũ cúi đầu, y hết trong cổ họng bị hóc khúc xương gà nhả mãi không ra.

“A a, máu máu. Lê Việt Công đâu? Mau điu trẫm, sao tự nhiên trời lại màu đen, ánh sáng, ánh sáng đâu, mắt trẫm tối sầm rồi.” Một tay Lý Hạo che mắt chạy giật lùi ra phía sau, hai chân loạn choạng, rồi vấp ngã, thất thanh gào lớn, đoạn ngất lịm.

Thái giám Lê Việt Công lật đật chạy lại, kêu đám thái giám khiêng kiệu dìu Lý Hạo lên kiệu, cuống quýt đi thẳng về cung, phân phó thái y mau chóng chạy đến cứu chữa Lý Hạo. Mọi người quỳ xuống tung hô vạn tuế, đợi cho bóng dáng đoàn tùy tùng của vua khuất dạng mới dám đứng lên.

Kết quả rất rõ ràng, Lý Thông chiến thắng oanh liệt, Trần Văn Đà hoàn toàn bại trận. Công bằng mà nói nếu Trần Văn Đà phòng thủ chặt chẽ sẽ không thảm bại như thế, kiếm pháp gia tộc họ Trần tinh diệu khôn cùng, nào có thể chiến thắng một cách đơn giản. Vì vậy, một khi Trần Văn Đà cứ mãi phòng thủ, Lý Thông cũng không thể nhanh chóng đánh bại, chỉ có thể dựa vào sức lực mà đề bẹp đối phương.

Tuy nhiên, bị Lý Thông chọc giận, Trần Văn Đà mất hết lý trí xuất tuyệt chiêu khi đang còn hụt hơi, chưa dồn đủ nội lực mà vội vàng tấn công. Rốt cuộc, để cho Lý Thông đánh tan chiêu kiếm, xoáy sâu vào những sơ hở bị lộ ra, nhất cử hạ gục Trần Văn Đà. Đấu kiếm cũng như đánh cờ, chỉ một nước sai lầm, dẫn đến cục diện thua trắng bàn cờ không cách nào gỡ được.

Tình hình lúc ấy rất nguy hiểm, Trần Văn Đà biến chiêu như ảo ảnh muốn đâm xuyên tim Lý Thông. Nhưng Trần Văn Đà không ngờ Lý Thông lại liều lĩnh dùng mạng đổi mạng đâm thẳng vào tim mình. Nếu cả hai cùng ấn tới sẽ rơi vào cục diện ngọc đá cùng nát. Trần Văn Đà run tay né người sang ngang, dù sao hần vẫn còn yêu mến cõi đời này, hần còn lý tưởng chưa thỏa nguyện, hần còn nhiệm vụ của gia tộc chưa hoàn thành, và quan trọng nhất là hần không muốn chết lãng xẹt như thế.

Thừa cơ Trần Văn Đà tránh người lệch đi, Lý Thông dứt khoát chém xuống phía dưới. Trần Văn Đà vội rút chân lại, kịp thời không bị cụt mất cả bàn, nhưng vẫn bị dính một đao liếm máu bấp chân. Múa kiếm bao phủ toàn thân, nhả mặt tháo lui, Trần Văn Đà hồng giữ mạng đã là may mắn lắm rồi.

Sao có thể bỏ qua cơ hội hiếm hoi ấy, Lý Thông liên tục bổ đao, khiến cho hổ khẩu Trần Văn Đà rách toạc, tay cầm kiếm không vững. Lý Thông phạt một đường ngang bụng, nếu như có lòng muốn giết Trần Văn Đà, Lý Thông đã chém sâu tận vào trong bụng Trần Văn Đà. Bất quá, Lý Thông biết lấy mạng Trần Văn Đà không phải là chuyện tốt, sẽ ảnh hưởng đến đại cuộc mà hoàng thượng bày bố sẵn. Vì thế, Lý Thông chỉ chém sượt ngoài da bụng, xin Trần Văn Đà tí huyết mà thôi.

* * * * *

Lý Thông uy vũ, gác đao trên vai, ngẩng cao đầu ngược nhìn bại tướng, âm thanh cất lên như tiếng chuông đồng: “Lỡ tay rồi, ngại quá, bổn tướng thất lễ. Có lẽ Trần đại nhân nên cho người đưa nhanh về chữa trị vết thương đi thôi.”

Trần Văn Đà một tay ôm bụng, máu nhỏ từng giọt xuống dưới qua kẽ tay, cắn chặt răng mà nói: “Đa tạ Lý đại nhân nương tình. Đao pháp của Lý đại nhân bá đạo tuyệt luân, tiểu tướng thua tâm phục khẩu phục. Tiểu tướng sẽ về nhà quyết chí luyện thêm. Mong rằng một ngày không xa, lại được cùng Lý đại nhân luận bàn kiếm pháp.”

“Hảo hán không nói hai lời. Bổn tướng rửa đao chờ đón.” Lý Thông đáp lời dứt khoát.

“Đi.” Trần Văn Đà quát lớn, một tên lính định lại gần dìu Trần Văn Đà thì bị hất đẩy văng ra. Gắng gượng, bước từng bước đầy kiên quyết, hắn muốn tự mình về nhà mà không cần ai giúp đỡ, mỗi bước chân là một dấu máu in trên nền đất.

“Người của gia tộc họ Trần, không ai đơn giản.” Lý Thông lẩm bẩm, cau mày nhìn cảnh Trần Văn Đà tự nguyện đi về trong thương thế nặng như vậy. Hắn là người biết rõ nhất tổn thương mà Trần Văn Đà phải gánh chịu, liên tiếp bị cơn bão đao chém xuống, hổ khẩu nơi cổ tay Trần Văn Đà đã rách toạc, dưới chân lại hứng thêm một đao nữa vào bắp chân phía sau. Thế mà Trần Văn Đà vẫn hiên ngang chịu đựng, dũng khí ấy, có mấy người làm được? Nếu Trần Văn Đà trở về, đóng cửa luyện võ, vượt qua tâm ma do trận thua hôm nay mang lại, hắn sẽ đạp bước lên một đỉnh ới trong võ học.

Quay lại nhìn đám lính đang nhốn nháo trước chiến thắng của thủ lĩnh tinh thần phe nhà, Lý Thông nghiêm mặt gầm lên: “Toàn bộ binh lính tập hợp.”

Không còn thanh âm ồn ào, Túc vệ quân nghiêm minh kỷ luật, đứng xếp hàng thẳng tắp. Lý Thông hài lòng phân phó: “Về vị trí canh gác đi tuần tra, không được lơ đãng.”

“Tuân lệnh, Điện tiền chỉ huy sứ đại nhân.” Túc vệ quân ứng tiếng, lần lượt chia nhau ra các vị trí quen thuộc hàng ngày của họ. Dưới sự huấn luyện khắt khe của Lý Thông, bóng dáng quân đội bách chiến hùng sư năm nào đã dần quay trở lại.

Túc vệ quân, đội quân đã từng gây kinh hoàng cho các thế lực cát cứ nổi loạn, gây khiếp sợ cho các nước lân bang. Túc vệ quân, đội quân đã từng sánh vai với các đẳng tiên hoàng triều Lý xuôi nam đánh Chiêm Thành, ngược bắc đại phá quân Tống. Túc vệ quân, đội quân đã góp công vô cùng to lớn trong trận chiến trên sông Như Nguyệt vang danh kim cổ, do danh tướng tuyệt thế Lý Thường Kiệt chỉ huy.

Đội quân ấy có tìm lại được hình bóng năm xưa? Đội quân ấy có thể viết lại trang sử hào hùng? Lý Thông khát khao một ngày được lãnh đạo đội quân Túc vệ lừng danh một thời xông pha trận mạc, tắm máu sa trường. Đôi ánh mắt về phía hoàng cung, lý tưởng của hắn chỉ có thể trồng cấy toàn bộ vào vị vua trẻ tuổi đang bất tỉnh nhân sự, nằm thẳng cẳng trong tấm cung.

46. Chương 46: Trần Trung Tá? Chết?

Lại một ngày nữa trôi qua, tay Lý Hạo phe phẩy cây quạt giấy có thêu hoa văn rồng bay phượng múa, đứng trước cổng tòa phủ đệ rộng lớn, nhưng hoang tàn đượm vẻ tang thương. Hắn mở miệng hỏi Lê Việt Công: “Đây thực sự là nhà của lão đại thần Trần Trung Tá à?”

“Bẩm hoàng thượng, đúng vậy. Thần đã hỏi cận kề những người dân ở xung quanh rồi ạ.” Lê Việt Công cẩn thận đáp.

“Thực không ngờ một đại thần đương triều, khi cáo lão từ quan lại suy sụp tới bước đường này. Đi vào.” Lần này đi chiêu mộ Trần Trung Tá, Lý Hạo dẫn theo tốp người lần trước đi dạo phố gồm có Lê Việt Công, Lý Thông và bốn cao thủ Túc vệ quân.

Lê Việt Công nhanh nhẩu chạy lên trước mở cổng. Bước vào khoảnh sân trước nhà, Lý Hạo nhận thấy tuy rằng tòa nhà cũ nát nhưng vẫn sạch sẽ, tươm tất. Ở giữa sân, đang có một người cao lớn, có hàm râu quai nón, để râu ria xồm xoàm che nửa khuôn mặt dưới.

Người râu quai nón mãi mê chặt củi, những khúc củi nhiều vô kể đã chất đống trước mặt hắn tạo thành một ngọn đồi nhỏ. Nghe tiếng cổng mở, người râu quai nón lên tiếng: “Em gái đã về rồi đấy à? Hôm nay lại về sớm thế hả?”

Ngạc nhiên khi không nghe tiếng trả lời ríu rít như mọi khi, người râu quai nón ngẩng đầu lên, mới biết có khách lạ đến nhà. Hắn quăng búa và củi xuống đất, tất tả chạy ra, hơi hơi khom người, cao giọng hỏi: “Chào các vị đại gia, các vị đến nhà tiểu nhân có chuyện gì không ạ?”

Rút kinh nghiệm lần trước ra đường bị coi khinh nghèo mặt rệp, lần này ra đường chơi, Lý Hạo yêu cầu phải sắm cho hắn bộ quần là áo lụa đại công tử con nhà phú hộ. Còn mấy tên thuộc hạ cũng phải mặc áo vải lụa sang quý để không làm mất mặt hắn. Vì vậy người râu quai nón thấy có khách sang trọng đến nhà, biết không phải nhân vật tầm thường, bèn cung kính chào đón.

“Thứ lỗi đã quấy rầy, xin cho hỏi đây có phải nhà của ông Trần Trung Tá hay không?” Lý Hạo ung dung bước tới, hòa nhã trả lời.

“Đúng vậy, đây chính là nhà của cha tôi, các vị là người quen như thế nào với cha của tôi?” Người râu quai nón ngạc nhiên hỏi tiếp với biểu hiện kỳ quái.

“Có chuyện gì ngoài đó vậy anh cả.” Và một người mặc áo nho sam ra ngoài cửa đứng lên tiếng, người ấy có bộ dáng thư sinh yếu ớt, khuôn mặt hao hao người râu quai nón. Tuy nhiên gương mặt trắng bệch, pha chút nhợt nhạt, tái xanh, một tay ôm ngực, chốc chốc lại ho khan mấy tiếng.

“Là một vài vị khách lạ đến nhà, hỏi thăm cha của chúng ta. Anh cũng không nhận ra họ là ai.” Người râu quai nón đáp.

Người thư sinh bước ra sân, chăm chú ngắm nhìn Lý Hạo và thuộc hạ, rồi nói: “Mời các vị vào trong nhà ngồi uống trà. Thứ lỗi cho anh tôi không hiểu phép tắc. Xin mời các vị.”

Mời đám người Lý Hạo vào trong nhà, mời ngồi xuống ghế, người thư sinh dặn dò người râu quai nón: “Anh đi pha trà mời khách, để em ở đây tiếp chuyện là được rồi.”

Đoạn quay sang Lý Hạo, người thư sinh tươi cười, nhưng cái bộ mặt bệnh tật của hắn cười lên thật chẳng có chút sinh khí nào: “Thật ngại quá, từ nhỏ anh tôi đã không hiểu chuyện, cứ như thiên lôi sai đâu đánh đó, được mỗi cái thật thà chất phác, hàng xóm ai cũng quý. Chẳng hay các vị tìm cha tôi có chuyện gì?”

“Tất nhiên là người quen, nhưng không phải là tôi, cha của tôi với cha của các hạ mới là người quen chân chính, hôm nay tôi muốn bái phỏng ông Trần Trung Tá. Không biết ông Trần Trung Tá có nhà chăng?” Lý Hạo trả lời. Đám người Lê Việt Công đứng dật ở phía sau ghế, im lặng nhìn ra cửa.

“Không dám giấu gì các vị, cha tôi đã qua đời được bốn tháng rồi, khi mẹ tôi mất, cha tôi mắc bạo bệnh khó chữa, cũng qua đời ngay sau đó. Hiện giờ trong nhà chỉ còn ba anh em chúng tôi sống với nhau.” Người thư sinh thở dài, ôm ngực ho lụ khụ.

“Cái gì? Đã chết! Ta phải làm thế nào đây?” Như sét đánh ngang tai khi nghe tin tức Trần Trung Tá đã chết. Lý Hạo không dám tin đó là sự thật. Hắn không cam lòng, đại nghiệp của mình chẳng lẽ lại khó khăn đến vậy, chẳng lẽ phải thật sự bỏ qua lực lượng hậu thuẫn của Lý Bát. Lý Hạo trợn mắt, tựa hẳn lưng vào ghế, lắc đầu ngán ngẩm.

Bây giờ, người râu quai nón mới lúng túng bưng khay trà tới, đặt lên bàn. Người thư sinh mỉm cười ra hiệu cho anh vào sau bếp, không cần ở lại nữa. Cầm bình trà, rót đầy lên ly của Lý Hạo, thăm đánh giá kỹ càng những người khách không mời mà tới này.

Thấy điệu bộ thất thố, ngỡ ngàng của vị khách lạ, người thư sinh nhú mày, ngẫm nghĩ một lát, hắn cho rằng những người này rất có thể gặp tai họa nào đó, đến cầu cạnh cha mình. Hắn hỏi tiếp: “Tôi có thể giúp được gì cho các vị? Các vị có thể nói là quen biết như thế nào với cha tôi được không? Hoặc là các vị hãy nói ra thân phận của mình, để tôi liệu đường trợ giúp.”

Hồi phục tinh thần, Lý Hạo hứng thú trước vẻ tốt bụng sẵn lòng giúp đỡ người lạ mới lần đầu gặp mặt của người thư sinh. Thời xưa, dân tộc Việt vốn dĩ rất tốt bụng, họ luôn sẵn lòng giúp đỡ nhau, tình nghĩa hàng xóm láng giềng vô cùng bền chắc, bản tính hiếu khách cũng là bản tính đáng quý của người Việt. Lý Hạo trầm ngâm hồi lâu, nói: “Trước lúc lâm chung, chẳng hay ông Trung Tá có dặn dò điều gì không?”

“Trước khi mất, cha của tôi có nói rất nhiều. Nhưng có một chuyện mà ông luôn dặn đi dặn lại tôi, nếu sau này có người tìm cha tôi cần giúp đỡ, thì hãy hỏi rõ thân phận rồi tùy duyên mà thay cha tôi trợ giúp. Những bức di thư mà cha tôi để lại cũng có nhiều loại, tôi đoán là để giành cho những người bạn thuở xưa.” Người thư sinh đáp với giọng không nhanh không chậm.

47. Chương 47: Di Thư

Lý Hạo cảm thấy có chút hy vọng, quay đầu ra sau, nháy mắt với Lý Thông. Lý Thông rút lệnh bài có khắc chữ bên trên là “Điện Tiền Chỉ Huy Sứ”, bên dưới là “Túc vệ quân”. Rồi ngoắc tay cho bốn tên thuộc hạ cỡi khăn đen quần trên đầu, để lộ ra ba chữ “Thiên tử quân” được xăm trên trán.

Là con trai của lão đại thần cựu triều, người thư sinh vốn học nhiều hiểu rộng, sao có thể không biết được ý nghĩa của những chữ ấy. Hắn hoảng vía, run run giọng: “Ngài là...”

“Điều dân to gan, gặp hoàng thượng sao không quỳ?” Âm thanh the thé cất lên, Lê Việt Công cong ngón tay chỉ tới.

Từ trên ghế ngồi, người thư sinh tuột mả xuống đất, vội quỳ sụp xuống vừa định tung hô thì người râu quai nón nghe tiếng quát tháo, ở trong nhà chạy ra. Người râu quai nón thấy em trai quỳ gối hoảng sợ, ngỡ rằng em trai bị bắt nạt, hắn chẳng nói chẳng rằng vung tay đâm tới Lý Thông đang đứng ở gần nhất.

Nhìn thấy tình huống bất ngờ xảy ra, người thư sinh vốn bệnh tật yếu đuối, lại đang cúi đầu quỳ gối, nên không kịp nhận biết mà ngã lăn ra. Lý Thông hừ lạnh, cũng đâm thẳng vào quyền đầu của người râu quai nón. Hai quyền chọi nhau, cả hai cùng lùi về sau một khoảng, tuy nhiên người râu quai nón bị loạn choạng không giữ được thăng bằng, đổ ịch vào tường nhà.

Còn Lý Thông chỉ cảm thấy nắm đấm tê rần, đưa tay lên nhìn đã thấy ửng đỏ các đốt ngón tay. Lý Thông không ngờ được thần lực của người râu quai nón cũng không hề kém cạnh mình bao nhiêu. Chỉ tại chưa được minh sư dạy dỗ nên võ công của người râu quai nón vẫn còn thua Lý Thông một khoảng xa lắc.

“Anh cả không được vô lễ, đó là hoàng thượng, mau mau quỳ xuống, dập đầu nhận tội với em.” Người thư sinh chạy lại dìu người râu quai nón lên, ấn người cho người râu quai nón quỳ xuống.

“Hoàng thượng, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế. Hoàng thượng chớ trách, là anh cả của thảo dân không biết, nên mới làm điều lỗ mãng. Kính mong hoàng thượng tha tội.” Người thư sinh cúi gằm đầu sát đất, hô lớn xin tha.

“Không sao, cả hai đứng lên đi, trẫm không trách chuyện nhỏ nhặt ấy.” Lý Hạo vung tay cười lớn.

Được hoàng thượng đại xá, tâm lý người thư sinh như giải thoát, tuy nhiên khi đứng lên, hắn vẫn còn run rẩy, khuôn mặt trắng bệch đã chuyển thành màu xanh tàu lá chuối, mồ hôi lã từng giọt hai bên má, hắn biết ý nghĩa của hành động khi quân phạm thượng sẽ dẫn đến hậu quả khủng khiếp như thế nào.

Người râu quai nón biết người trẻ tuổi ngồi trước mặt là hoàng thượng, trong lòng chỉ cảm thấy ngạc nhiên, hoàng thượng bận trăm công ngàn việc, lại rảnh rỗi đến nhà mình ngồi chơi, uống nước trà. Chuyện lạ năm nào cũng có, riêng năm nay đặc biệt nhiều. Vốn dĩ hắn là người đơn giản, thuần phác, cũng không quá câu nệ hành động phạm thượng ban này trong lòng. Hắn đứng một bên thản nhiên nhìn hết người này đến người kia, nhất là người đã đánh ngã hắn vừa rồi.

Sau một hồi lâu trấn an và hỏi han mọi chuyện. Qua lời kể của hai anh em, Lý Hạo mới hiểu rõ đôi chút về hoàn cảnh của gia đình nhà Trần Trung Tá. Từ khi cáo lão từ quan, Trần Trung Tá lui về ở ẩn và đi hành

nghề gõ đầu trẻ, kiếm sống qua ngày.

Ông có tất cả ba người con, hai trai một gái. Người con trai cả là gã râu quai nón tên Trần Trung Vũ. Người con trai thứ hai là thư sinh bệnh hoạn Trần Trung Văn. Và người con gái út tên là Trần Huyền Trân lúc này đang thay anh hai đi dạy học. Bình thường, toàn là Trần Trung Văn đi dạy, nhưng hôm nay hắn thấy trong người không khỏe nên nhờ em gái đi dạy thay.

Do phải chăm sóc người vợ đau yếu liên miên, lại thêm cả căn bệnh phổi của đứa con trai thứ hai mới nhiễm cách đây hơn năm mà hoàn cảnh gia đình càng lúc càng khốn khó. Nghề gõ đầu trẻ đâu có kiếm được bao nhiêu tiền, không thể trang trải mọi phí tổn nuôi hai người đau yếu. Khi người vợ không cầm cự nổi đã qua đời vào đầu năm nay, còn lại Trần Trung Tá vì quá thương nhớ người vợ quá cố, cũng đổ bệnh qua đời.

Hiện tại, chỉ còn ba anh em sống nương tựa vào nhau. Trần Trung Vũ thường ra khỏi thành chặt cây kiếm củi, hoặc đi làm các việc nặng nhọc mà những người hàng xóm láng giềng xung quanh thuê mướn. Trần Trung Văn lại nối nghiệp cha đi dạy học. Đứa con gái út Trần Huyền Trân thì quán xuyến việc nhà cơm nước cho hai người anh.

Đại khái hiểu được câu chuyện bi đát của gia đình Trần Trung Tá, Lý Hạo bi thương nói: “Thật cực khổ cho Trần đại nhân, một đại trượng phu như thế lại sa cơ lỡ vận tới cảnh tượng như vậy. Ừm, nếu đã biết rõ thân phận của trẫm. Chẳng hay cha của khanh có lưu lại di vật nào liên quan tới trẫm không?”

“Bẩm hoàng thượng, đích thực cha thảo dân có lưu lại di vật cho ngài. Trước khi lâm chung, cha thảo dân còn luôn miệng dặn đi dặn lại. Thảo dân sẽ lập tức đi lấy ngay di vật cho hoàng thượng xem.” Trần Trung Văn ứng tiếng, vào trong nhà một lát rồi trở ra với chiếc hộp làm bằng gỗ, bên ngoài được bao lại bằng vải gấm rất tỉ mỉ.

Cầm hộp gấm bằng cả hai tay dâng lên cho Lý Hạo, Trần Trung Văn nói: “Cha thảo dân có nhắn nhủ nếu như có người hoàng tộc đến cây nhờ, thảo dân hãy đưa hộp gấm này cho người ấy, và nhờ vả người ấy giao tận tay hoàng thượng. Có lẽ cha thảo dân không ngờ tới người đến tận nhà lại chính là hoàng thượng.”

Lý Hạo đưa tay đón lấy hộp gấm, cẩn thận cởi hộp gấm, bên trong là một bức thư được xếp lại gọn gàng. Lý Hạo mở ra đọc hết bức thư. Trong quá trình đọc bức thư, gương mặt Lý Hạo biến đổi mấy lần, từ buồn bã, đau thương lại như đồng cảm, sau đó chuyển sang vui mừng, hớn hở. Cuối cùng, gấp lại bức thư, hắn tươi cười rạng rỡ mà chăm chú quan sát kỹ lại hai anh em nhà họ Trần đang đứng trước mặt.

48. Chương 48: Được Mất Đan Xen

Lão đại thần Trần Trung Tá không thiện với sự coi trọng của tể tướng uy danh lừng lẫy Tô Hiến Thành. Trần Trung Tá còn có cả tài năng thần cơ diệu toán, đoán trước được tương lai sẽ có người thuộc hoàng tộc họ Lý tới cầu cạnh ông. Ngay cả vấn đề Lý Bát ông cũng nhắc đến trong bức di thư, đủ thấy tài năng tiên đoán của ông ỉnh tới cỡ nào. Nên ông đã viết sẵn bức di thư, để lại toàn bộ tâm huyết vào bức di thư ấy.

Nói đi cũng phải nói lại, nếu như Lý Sảm vẫn là Lý Sảm, Lý Hạo không có bị tia sét kia đánh trúng, không thể nhập vào thân xác Lý Sảm. Thì chắc rằng Lý Sảm giờ này vẫn còn đang ôm người đẹp, hơi sức đâu mà đến tận nhà Trần Trung Tá, và chắc rằng bức di thư ấy cũng đành chôn vùi trong cát bụi thời gian.

Bức di thư tuy rất dài nhưng nội dung cực kỳ đơn giản, đầu tiên là Trần Trung Tá tạ lỗi với nhà Lý vì không còn đủ sức phò trợ, nhưng ông đã gửi gắm lại ba báu vật sống cho Lý Hạo. Ba người con của Trần Trung Tá đều là nhân tài hiếm có trên cõi đời. Trần Trung Vũ có thần lực thiên sinh, từ bé đã có thể làm được những chuyện vượt sức người thường. Hàng ngày, Trần Trung Vũ đều lên đến các võ quán để rình trộm học nghệ, nên cho đến bây giờ vẫn chỉ múa may vài đường cơ bản. Nếu được học võ tới nơi tới chốn, Trần Trung Vũ chắc chắn sẽ trở thành mãnh tướng chốn sa trường.

Trần Trung Văn thì ngược lại, yêu văn không yêu võ. Trần Trung Văn cực kỳ ham mê đọc sách, mọi loại sách trên đời đều đọc qua, đến khi trưởng thành thì Trần Trung Văn đã lầu kinh sử sách các nhà. Bởi vì

được theo cha học văn viết chữ từ bé, nên Trần Trung Văn học được tất cả tài học ở người cha. Có thể nói Trần Trung Văn hiện nay chính là phiên bản của Trần Trung Tá.

Nhưng hai người anh trai vẫn không thể bằng đứa em gái út Trần Huyền Trân. Nàng là tuyệt thế kiều nữ, xinh đẹp vô ngần. Chẳng những nàng thông hiểu cầm, kỳ, thi, họa mà văn, võ đều song toàn. Các vấn đề khó khăn, rắc rối nhiều khi Trần Trung Tá còn phải thỉnh giáo người con gái chỉ điểm thêm.

Số là khi nàng còn bé, vô tình gặp gỡ một vị ni cô thường tu trên núi, có lần đi ngang qua kinh thành. Vừa thấy Trần Huyền Trân, vị ni cô đâm ra yêu thích, lại tận nhà Trần Trung Tá xin nhận làm đệ tử chân truyền. Dĩ nhiên Trần Trung Tá không muốn rời xa con gái, để con phải lên núi tu hành cực khổ. Kì lạ thay, Trần Huyền Trân cũng quý mến vị ni cô ấy, cứ nín áo đòi theo. Trần Trung Tá chiều lòng con gái, nên cho theo vị ni cô.

Cách nửa năm Trần Huyền Trân đều về thăm nhà một lần. Đến khi nghe tin mẹ mất rồi cha ốm nặng, nàng được sự đồng ý của sư phụ, mới trở về ở luôn với cha và hai người anh trai. Tuy rằng dung mạo của nàng xinh đẹp, nhưng người dân xung quanh không ai hay biết. Lúc rời khỏi nhà, nàng đều đeo mạng che mặt, lại đội nón rộng vành có màn che bốn phía, cho nên không ai thấy được khuôn mặt chính thức của nàng.

Mỉm cười đưa lại bức di thư cho Trần Trung Văn, Lý Hạo hiểu rõ chỉ cần Trần Trung Văn đọc xong bức di thư này, hẳn sẽ không cần phải hao tổn thời gian miệng lưỡi nhằm chiêu nạp ba người con của Trần Trung Tá.

Trong thời gian chờ đợi Trần Trung Văn đọc xong bức di thư. Lý Hạo ngẩn ngơ nghĩ về người con gái út Trần Huyền Trân kiều diễm. Lý Hạo cảm thấy rất hứng thú với nàng, tuy nhiên khi nhớ tới thân phận đệ tử ni cô của nàng, Lý Hạo lại hơi chùn lòng. Chẳng biết bao nhiêu năm tháng ở chung với một bà sư già, có khiến nàng mắc bệnh lãnh đạm với đàn ông hay không?

Oái oăm hơn là tên khốn Lý Hạo lại đi cầu mong nàng mắc chứng bệnh Hít tơ ri a thì hay hơn nhiều. À mà khoan đã, nếu nàng mắc bệnh này thì phải để hẳn chữa mới được, hẳn không muốn để kẻ khác ăn ốc xong, hẳn phải đi đổ vỏ một chút nào. Ngẫm cầu khẩn Ông Trời hãy rủ lòng thương xót giúp hắn, để bù lỗ cho việc sai thiên lôi đánh hắn, hãy để hắn của được người đẹp này, hẳn sẽ không chửi bới, nhục mạ Ông Trời nữa.

Thấy Trần Trung Văn gấp lại bức di thư, dăng hai tay ỳnh. Lý Hạo cầm lấy nó, bỏ vào vào hộp gấm rồi trao cho Lê Việt Công giữ, hắn mỉm cười: “Khanh đã đọc hết bức thư rồi đúng không? Ý của khanh ra sao?”

Kéo anh trai cùng quỳ xuống khấu đầu, Trần Trung Văn hô lớn: “Thảo dân nguyện vì hoàng thượng xả thân, đền nợ nước báo ơn vua.”

Trần Trung Vũ ngơ ngác chẳng hiểu tại sao em trai lại làm như vậy, nhưng từ trước đến giờ hắn luôn thực hiện theo lời người em trai thông minh này, nên hắn không chút do dự quỳ lạy và hô theo từng lời nói của người em.

“Ha ha ha, hay lắm. Trẫm lại có thêm hai nhân tài như hai khanh phò trợ, đại nghiệp lo gì không thành? Mời hai khanh đứng lên.” Đi tới nâng người hai anh em Vũ, Văn đứng dậy, Lý Hạo cười nói.

“Hoàng thượng có gì cần phân phó, mời hoàng thượng nói ra, anh em thảo dân sẽ cố gắng hoàn thành tốt nhiệm vụ.” Trần Trung Văn vừa đứng lên, cung kính nói.

“Hiện giờ thì chưa cần tới các khanh phải làm việc gì cho trẫm. Điều thiết yếu trước mắt là phải chữa trị khỏi hẳn căn bệnh của Trung Văn đã. Có sức khỏe tốt mới có thể làm việc hiệu quả được chứ hả? Cố gắng dưỡng bệnh đi.” Lý Hạo ôn hòa lên tiếng.

Lý Hạo quay sang phía Lê Việt Công bảo: “Khanh cấp cho họ túi bạc để họ dư dả trang trải cuộc sống sau này. Bí mật truyền ngữ ý trong triều lại đây chữa khỏi bệnh cho Trần Trung Văn, nhớ phải truyền ngữ ý tốt nhất.”

Ngân hàng di động Lê Việt Công rút ra một túi bạc đưa cho Trần Trung Văn cầm lấy. Trần Trung Văn cứ xua tay từ chối, Lý Hạo phải trợn mắt hạ lệnh, Trần Trung Văn mới tuân theo. Nước mắt Trần Trung Văn cứ tuôn rơi lã chã. Hắn vô cùng cảm động trước đức độ của hoàng thượng, luôn miệng thề thốt sẽ báo đáp ân huệ mà hoàng thượng đã giành cho gia đình hắn.

49. Chương 49: Trần Huyền Trân

Lý Hạo cố nán ná ở lại trò chuyện với Trần Trung Văn một lúc nữa mà vẫn chẳng thấy người đẹp về nhà. Cơ thể hắn trong nhà, nhưng hồn cứ bay bay ngoài cổng. Đợi mãi tới lúc gần nán chí anh hùng, thì nghe tiếng gọi thánh thót ngoài sân: “Anh cả ơi! Anh cả sao lại vất riu ở lung tung ngoài sân thế này, em đã dặn bao nhiêu lần rồi. Chặt củi xong phải để vào bếp chứ.”

Chắc có lẽ Ông Trời rủ lòng thương xót Lý Hạo bồn chồn thổn thức này giờ, mới cho hắn được vui lòng toại nguyện. Tiếng nói ấy nghe sao mà êm tai, nghe sao mà dịu dàng quá. Phải chi mỗi ngày đều được nằng ở kế bên nỉ non, âu yếm thì khác nào như ở chốn thần tiên nơi hạ giới.

Mặc dù rất muốn phóng ra ngoài xem mặt có giống như lão già Trần Trung Tá miêu tả hay không? Nhưng bản năng sát thủ tình trường đã giúp hắn trấn tĩnh trở lại. Ấn tượng ban đầu đối với người đẹp là rất quan trọng. Không thể sơ sài, lưu manh như mấy thằng vô học được. Phải chính nhân quân tử, phải chính nhân quân tử. Hắn thầm niệm trong lòng.

Hắn cũng còn chừa lại đường lui cho bản thân. Nhỡ đâu lão già kia thích phóng đại con gái mình xinh đẹp thì sao? Lỡ mà có gặp cá sấu thì hắn cũng không quá mất mặt. E hèm, khoan thai ngồi yên thôi. Lý Hạo nghĩ đến đây, đặt hai tay lên hai bên đầu gối, đầu ngẩng cao, mắt nhìn thẳng. Rất có khí thế, rất có phong phạm.

Hí ha hí hửng nghênh cổ dán mắt vào cửa chính, hắn thở rất đều, tuy nhiên trái tim lại đang đánh lô tô. A! Kia rồi. Một người con gái bước vào. Biết tả thế nào nhỉ? Người con gái ấy mặc áo trắng, quần trắng, đội nón trắng, có màn phủ màu trắng, ẩn hiện ở trong là khuôn mặt cũng được che lại bằng khăn mỏng màu trắng. Nói chung là trắng tất tần tật, trắng hết từ trên xuống dưới.

Thất vọng! Cực kỳ thất vọng! Người đẹp đâu chẳng thấy, cô em kia mà ra đường ban đêm thì khối người té xỉu. Con bà nó, nếu mà thế giới này có môn khinh công bay bay như trong phim chưởng, rồi cho em này đi biểu diễn có khác gì ma trời đâu. Lý Hạo chớp chớp đôi mắt đánh giá thiếu nữ xuất hiện trước cửa.

“Chào anh cả. Chào anh hai. Em mới về. Chào các anh.” Trần Huyền Trân lúc gần đến cửa nhà đã nhận ra có khách ở trong, nằng khê đi vào nhà, nhìn thấy mọi người liền cất tiếng chào.

Trần Trung Văn cười cười đi lại gần Trần Huyền Trân kéo em gái quỳ xuống, đồng thời ghé sát người nói nhỏ: “Em mau quỳ xuống, khấu đầu với hoàng thượng. Đây là hoàng đế bệ hạ.”

“Dân nữ bái kiến hoàng thượng.” Trần Huyền Trân khấu đầu, ung dung nói. Ngay từ đầu bước vào, nằng đã chú ý đến vị khách ngồi trên ghế, nhưng thật tình nằng không tưởng tượng ra vị khách ấy lại chính là đương kim Hoàng đế Đại Việt.

“Miễn lễ, khanh đứng lên, đứng lên đi. Lần sau các khanh gặp trẫm không cần phải quỳ gối nữa, phiền phức lắm. Trẫm là người đơn giản, không câu nệ tiểu tiết. Nói thật lòng chứ trẫm muốn vứt quách mấy cái lễ nghi rườm rà này đi cho rồi.” Lý Hạo cười sang sảng.

Cặp mắt cú vọ của Lý Hạo nhìn chăm chú vào từng đường nét cơ thể Trần Huyền Trân khi nằng duyên dáng đứng lên. Tuy không thấy gương mặt nằng và quần áo nằng đang mặc có hơi rộng một chút, nhưng cơ thể nằng vẫn hiển hiện ra ngoài thật hoàn mỹ. Nằng cong người đứng dậy, vô tình tôn lên vẻ đẹp ở bờ hông cong cong tròn trịa, ở ngọn đồi vươn lên cao vút. Tuyệt, Lý Hạo nuốt nước miếng đánh ực, thầm nghĩ: “Nhất định phải nhìn bằng được khuôn mặt nằng, ta mới cam lòng.”

“Ha ha, theo như trẫm quan sát, ngôi nhà của các khanh đâu có bị thủng mái, dột nóc đúng không nhỉ?” Lý Hạo vừa cười vừa ngước lên, nhìn quanh trần nhà.

“Đúng vậy, bẩm hoàng thượng, ngôi nhà này được dựng nên bởi các thợ thủ công lành nghề, nên rất chắc chắn.” Không hiểu Lý Hạo nói chuyện thủng mái nhà là ý gì, Trần Trung Văn bồi theo mấy câu cho có lệ.

“Thế sao Huyền Trân khanh gia vẫn còn đội nón che khăn, trẫm cứ tưởng mái nhà bị thủng lỗ khiến cho tia nắng rọi vào ấy chứ?” Lý Hạo nhún vai một cái, chuyển sang vẻ mặt ngạc nhiên, nhìn Trần Huyền Trân hỏi tiếp.

Trần Huyền Trân che miệng cười khúc khích: “Thì ra hoàng thượng muốn dân nữ cởi nón. Để dân nữ đi vào nhà cất nón. Bẩm hoàng thượng, dân nữ cáo lui.”

Ngẩn ngơ tiếc nuối dõi theo bóng lưng Trần Huyền Trân, Lý Hạo định đứng lên gọi nàng quay lại, may mà hần ghìem cương phút chót, chứ không mà để lộ ra bản tính háo sắc thì mất điểm ngay. Hần quay sang trò chuyện với Trần Trung Văn một lát. Thấy Trần Huyền Trân vào trong phòng đã lâu, tuy vậy không có ý định trở ra, là hần hiểu hôm nay sẽ không có cơ hội được ngắm nhìn gương mặt nàng.

Dục tốc bất đạt, việc gì cũng cần có thời gian. Hần tự tin có thể tán đổ nàng, nếu không làm sao xứng danh với biệt hiệu Tình Thánh Chín Ngón cơ chứ? Vuốt ve ngón út trên bàn tay trái, Lý Hạo mỉm cười nói: “Thôi được rồi, hôm nay trò chuyện với khanh đến đây thôi. Khi nào rảnh rồi, trẫm sẽ quay lại thăm khanh. Về việc điều trị bệnh tình của khanh, sẽ do Lê công công đây đảm nhiệm. Đợi cho căn bệnh của khanh dứt hẳn, tới lúc đó chúng ta lại bàn bạc tiếp. Giờ khanh cứ yên tâm mà dưỡng bệnh đi.”

“Tạ ơn hoàng thượng. Thảo dân cung tiến hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.” Trần Trung Văn lại tiếp tục quỳ gối, tung hô. Hần đích thực là bản sao của quan đại thần Trần Trung Tá. Lễ nghi nho giáo đã khắc sâu vào tâm hồn mỗi người học nho, đọc sách thánh hiền. Nó có cái hay, cũng có cả cái dở. Xét về vấn đề hay, dở thì hình như bất cứ vấn đề nào cũng tồn tại hai mặt lá trái, lá phải của nó. Ai có thể khẳng định mình hoàn toàn đúng, hình như chưa một người biết suy nghĩ nào dám vỗ ngực làm điều đó cả. Chứ sao?

50. Chương 50: Đá Dế!!!

Chiều nay là một buổi chiều đặc biệt, Lý Hạo ở lại điện Trường Xuân bàn luận chuyện quốc gia đại sự. Quả thật đặc biệt! Một tên lười nhác như Lý Hạo mà cũng có ngày hứng thú với mấy chuyện ngoại giao, thuế má, tham ô, hối lộ, đắp đê, làm đường nữa cơ đấy.

Có vẻ như chơi bởi, lêu lổng suốt cũng không hay. Với lại cảm thấy có lỗi với hai tên thư ký ngày nào cũng ề cổ ra đóng dấu tấu chương, phô tô văn bản cho hần, vì thế hần mới ở lại giúp họ một tay. Lâu lâu vẫn phải giám sát lính lác chữ, bỏ bê mãi thì chúng đình công mất.

Đang mải mê thảo luận với hai thư ký về một lộ đang muốn đào kênh mương thoát lũ như thế nào cho tối ưu nhất, thì thái giám Lê Việt Công vào báo Trần Tự Khánh muốn cầu kiến. Lý Hạo xoay chuyển nhân châu: “Con cáo thành tinh Trần Tự Khánh hôm nay ăn no rừng mỡ, chạy vào đây làm gì? Mấy hôm trước mới cho người lập uy không thành, hôm nay lặn lội vào cung xin gặp riêng mình. Có trá? Kệ xác nó, tùy cơ ứng biến vậy.”

“Nhanh chóng dọn dẹp cái bàn lại. Lý Văn Quý xếp mấy cái tấu chương đằng kia. Ngô Công Tài mang hai cái lồng dế lại đây.” Lý Hạo lớn tiếng ra lệnh.

Hai tên thư ký ngơ ngàng trước thái độ kỳ quặc của hoàng thượng, lật đật làm theo. Lý Hạo khoa tay múa chân, chỉ trỏ tứ tung, hô tiếp: “Ừ ừ, đúng rồi, để chỗ đó. Đâu rồi? Dế đâu? Mang lại đây. Để cho hai cái lồng sát vào nhau cho hai con chui qua nào. Tốt rồi.”

Lý Hạo quay sang hỏi Lý Văn Quý: “Lý Văn Quý, khanh có biết đóng kịch không?”

Trố mắt nhìn hoàng thượng, Lý Văn Quý ngây ngô đáp: “Bẩm hoàng thượng, vi thần không biết ạ. À... bẩm hoàng thượng, đóng kịch có nghĩa là gì ạ?”

“Bỏ đi, có giải thích khanh cũng chẳng hiểu, nó là một tên gọi khác của diễn tuồng, mấy người lên sân khấu vẽ mặt trắng đen rồi múa may quay cuồng ấy mà. Mà thôi đi, tên đầu gối khanh tính tình bực trực, không

ăn thua. Cứ đứng ở chỗ đấy ngậm miệng là được.” Lý Hạo nhớ ra tên Lý Văn Quý này vì quá cứng đầu cứng cổ, gây ra chuyện rắc rối người mới phải chịu cảnh lưu lạc vào Sảnh làm chân sai vặt.

“Ngô Công Tài lại đây. Khanh cứ làm theo lời trăm dặn... như thế... như thế... Xong, hiểu chứ?” Lý Hạo ngoắc tay Ngô Công Tài lại gần, thì thầm dặn dò.

“Bẩm hoàng thượng, vi thần đã hiểu rồi ạ.” Ngô Công Tài mỉm cười đáp. Gương mặt Ngô Công Tài sáng rõ, hẳn lại có cơ hội thể hiện trước mặt hoàng thượng rồi. Mặc dù đây chỉ là vai diễn quần chúng, nhưng hẳn vẫn rất tự đắc khi nhỉnh hơn vị đồng liêu về vấn đề này. Ai bảo tên Lý Văn Quý kia có trí nhớ siêu cường như thế, hầu như mọi chuyện trong thiên hạ, cái gì hắn cũng biết. Vài lần Ngô Công Tài lỡ miệng nói đại vài chuyện đều bị Lý Văn Quý thẳng thừng phản bác, chỉnh sửa ngay. Dù rằng Ngô Công Tài không để bụng những chuyện ấy, tuy vậy hắn vẫn có chút xấu hổ. Giờ đây có cơ hội dương oai trước mặt đồng liêu, làm sao mà không khiến Lý Văn Quý cao hứng cơ chứ.

Lý Hạo cảm thấy đã sắp xếp ổn thỏa, truyền lệnh cho Trần Tự Khánh vào điện. Sau đó hắn cùng với Ngô Công Tài châu đầu vào xem hai con đế đang đá nhau chí chóe trong lồng. Cả hai người một mặt hò hét, một mặt khoa tay múa chân rất là sôi nổi, riêng Lý Văn Quý ngán ngẩm xem cảnh hai vua tôi bày trò lố bịch.

Trần Tự Khánh bình thản bước vào cửa lớn điện Trường Xuân, vừa đặt chân vào hắn nghe thấy âm thanh ồn ào truyền lại.

“Hay, con đế lửa kia bị làm sao vậy hả? Cứ quay quay xung quanh làm gì. Tung chân mà đá nó.”

“Bẩm hoàng thượng, chắc là nó đang thăm dò đấy ạ.”

“Thăm dò cái gì mà lâu vậy? Còn con đế than đen sì sì kia, nó không đánh mày, thì mày đập vỡ mặt nó ra, trăm thưởng ày hai cọng cỏ thơm ngay chiều nay. Lên, lên đi con.”

“Bẩm hoàng thượng, vi thần trộm đoán con đế than chắc thắng rồi. Con đế lửa chỉ biết chạy thôi. Đế than tiến lên.”

Chẳng biết có phải mình đi lạc, vào nhầm chỗ hay không, Trần Tự Khánh đã định dợm bước quay ra. Nhìn kỹ lại hắn mới thấy một người mặc hoàng bào đứng cùng với một tên thấp lùn, loắt choắt đang cúi gầm mặt xuống bàn mà gào thét. Trò mèo gì đang xảy ra thế không biết, Lý Huệ Tông định biến điện Trường Xuân thành hội đá đế chắc? Hắn cúi đầu phì cười một tiếng, đoạn ngẩng lên ung dung đi sâu vào, quỳ gối tung hô.

“A, cái gì thế? Ai ồn ào cái gì vậy hả?” Giả vờ như không hay biết Trần Tự Khánh đến, Lý Hạo loay hoay với cái lồng đế một lát mới ngờ ngạc nhiên hỏi.

“Ô hay, là Trần ái khanh đó sao? Trần ái khanh đến lúc nào mà trăm chẳng biết gì cả. Khanh bình thân.” Ngoái cổ nhìn thấy Trần Tự Khánh quỳ gối dưới thềm, Lý Hạo ậm ừ vài câu cho có lệ. Hắn dứt lời, lại cúi mũi vào lồng đế.

“Hoàng thượng thực biết tìm thú vui giải trí. Trên điện Trường Xuân vẫn có nhả hứng xem đá đế. Thần quả là hâm mộ hoàng thượng.” Trần Tự Khánh tiến lại phía lồng đế, khom mình nói.

Khẽ liếc nhìn Trần Tự Khánh, Lý Hạo cười ha hả: “Ha ha, Trần ái khanh cũng thích trò đá đế này à? Lại đây, cùng xem với trăm. Hay lắm, đây là hai kiện tướng đế vô địch của hai loài đế lửa và đế than đấy. Trăm phải sai người đi tìm mua cả tuần rồi mới có được.”

“Bẩm hoàng thượng, đá đế đích thực là thú vui của thần lúc còn thơ ấu. Nhưng niềm đam mê ấy hình như đã phai nhạt dần. Hôm nay, được xem màn đá đế tại điện Trường Xuân, quả là khiến cho lòng dạ của thần bồi hồi nhiều cảm xúc.” Trần Tự Khánh chấp một tay sau lưng, một tay gõ nhẹ lên bàn, gương mặt vẫn ung dung như cả thế gian này không chuyện gì có thể làm xao động tâm trí của hắn.

51. Chương 51: Trần Tự Khánh Và Lý Hạo

Thầm bực bội trong lòng, Lý Hạo dán mắt vào hai con đế, giả vờ như không nghe thấy lời chế giễu đầy ẩn ý của Trần Tự Khánh, hẩn nguyên rửa: “Thằng khốn kiếp giả tạo, một câu điện Trường Xuân, hai câu điện Trường Xuân. Ông mày thích biến điện Trường Xuân thành chỗ đá để thì sao hả? Nóng mặt lên, ông biến điện Trường Xuân thành vũ trường gắn thêm mấy cây cột xoay luôn bây giờ!!!”

“Trần ái khanh, nhìn kìa, con đế lửa nó bắt đầu tấn công rồi. Ha ha, có phải khanh đem xuân được bên người hay không? Khiến cho nó say mùi mà trở nên điên cuồng lên rồi.” Lý Hạo tung tung hô hào.

Trần Tự Khánh ngậm miệng không nói tiếng nào.

“A, hoàng thượng thật là tinh mắt. Con đế lửa y như hít phải dâm dược ấy. Coi kìa, coi kìa, nó cứ nhảy nhẩy như lên cơn động cơn vậy. Con đế lửa đá hay hơn lúc này nhiều, cố lên đế lửa.” Ngô Công Tài bỉ ổi nhìn hót.

“Trẫm khẳng định con đế lửa chiến thắng. Con đế lửa đẹp hơn, oách hơn con đế than nhiều. Con đế than khù khờ kia thì làm được cái tích sự gì đâu, chỉ biết phòng thủ, ngu ngốc. Đá đi đế lửa, đá, đá, đá.” Lý Hạo chống cả hai tay xuống bàn mà hò hét như điên, kêu gào như dại.

“Hoàng thượng anh minh, đế lửa uy vũ, đế lửa hùng cường.” Bởi vì tầm thước cơ thể của Ngô Công Tài không được cao lắm, nên hẩn cứ vừa hô vừa nhảy loi cha loi choi trông đến buồn cười.

Con đế lửa sau một lúc công kích bất thành, dần dần trở nên mệt mỏi. Còn đế than áp dụng chiến thuật dĩ dật đãi lao, cho nên còn rất sung sức, xoay người thật nhanh, bật mình đánh “tách” một phát. Đế lửa không kịp tránh cú đá hậu nhanh như gió ấy, bị bật văng vào thành lồng, nằm ngay đơ chết giắc.

“Ha ha ha, trẫm đã bảo rồi mà, con đế than mới là vương giả trong loài đế, bách chiến bách thắng, đánh đâu thắng đó. Hay lắm, Ngô ái khanh, mau mau thưởng cho nó hai cọng cỏ... À không, phải là hai mươi cọng cỏ ngon lành nhất.” Lý Hạo mặt dày như tường thành, vỗ tay vui sướng, một chân đạp đạp ra sau y hệt một con đế thực sự.

Tí ta tí tởn ôm theo lồng đế đem đế lên cái kệ cao, Lý Hạo còn đi loanh quanh qua lại, ngắm nghía con đế bảo bối của hẩn rất lâu nữa, mới chịu ngó sang Trần Tự Khánh vẫn đang kiên nhẫn chờ đợi. Phải công nhận khả năng nhẫn nại của Trần Tự Khánh cực kỳ thâm hậu, bị Lý Hạo phớt lờ lâu như thế vẫn không có một chút biểu hiện hối thúc. Quả là đối thủ khó nhằn!

“Trần ái khanh, đứng đó làm gì thế hả? Lại đây với trẫm, xem con đế chiến của trẫm này. Nó ăn cỏ trông mạnh mẽ quá, phải vậy chứ. Đế chiến là phải vậy.” Lý Hạo cười hềnh hếch, vẫy tay gọi Trần Tự Khánh.

“Bẩm hoàng thượng, thực ra chiều nay vi thần vào cung cầu kiến hoàng thượng là có chuyện cần khải tấu ạ.” Trần Tự Khánh chậm rãi đi lại gần Lý Hạo lên tiếng.

“Vậy hả? Có gì thì khanh cứ nói.” Lý Hạo cầm một cọng cỏ chọc qua khe lồng vuốt vuốt lên sợi râu của con đế.

Trần Tự Khánh liếc nhìn hai người Lý Văn Quý và Ngô Công Tài, rồi nhỏ giọng nói: “Bẩm hoàng thượng, chuyện này có quan hệ trọng đại, vi thần chỉ có thể nói riêng với hoàng thượng thôi ạ.”

“Có gì mà phải rắc rối như vậy chứ? Được rồi, được rồi, Văn Quý, Công Tài ra ngoài đợi một lát đi. Khi nào Trần ái khanh khải tấu xong, hai khanh tiếp tục vào đây xem đá đế với trẫm.” Lý Hạo phẩy tay đuổi hai gã thư ký ra ngoài, hờ hững nhìn Trần Tự Khánh.

“Bẩm hoàng thượng, vi thần vừa mới biết được một tin không hay cho lắm, không biết có nên báo cho hoàng thượng hay không?” Trần Tự Khánh chuyển sắc cất tiếng.

“Trẫm chẳng hiểu tại sao mà đám quan đại thần các khanh cứ phải ra về lẳng nhẳng như thế để làm gì? Nói nhanh lên. Trẫm còn phải tiếp tục xem đá đế. Còn vài trận thư hùng nữa đang đợi trẫm thưởng lãm kìa kìa.” Lý Hạo đi lại phía sau bàn, ngồi trên ghế, lật lật mấy tờ công văn nhìn ngó.

“Bẩm hoàng thượng, vi thần được báo lại rằng, trước khi Đỗ Kính Tu Đỗ đại nhân rời thành đi công cán, đã đến bái phỏng Tô Trung Từ Tô đại nhân cả buổi chiều. Khi Đỗ đại nhân ra ngoài cổng, thì Tô đại nhân lại cực kỳ niềm nở, tự mình đi theo tiễn khách.” Trần Tự Khánh nhấn mạnh từng lời.

“Có chuyện đó sao? Nhưng chuyện đó thì có gì mà khanh ra vẻ nghiêm trọng như thế. Trẫm thấy hai đại thần đương triều gặp nhau tại nhà là quá đôi bình thường. Khanh cứ lo chuyện đầu đầu. Thế còn gì nữa không? Không có thì khanh có thể về. Trẫm bận lắm.” Lý Hạo hơi nhú mày, tỏ vẻ có chút bất mãn.

Trần Tự Khánh bắt đầu dần mạnh âm thanh hơn, cố thể hiện sự nghiêm trọng của vấn đề: “Bẩm hoàng thượng, chuyện này không đơn giản như vậy. Có lẽ hoàng thượng không tường tận sự đấu tranh giữa các thế lực trong triều đình. Trước kia, Đỗ đại nhân thường chống đối Tô đại nhân. Thế mà giờ đây Đỗ đại nhân lại tay bắt mặt mừng với Tô đại nhân. Điều ấy có nghĩa là gì?” truyện cập nhật nhanh nhất tại chầm

Dừng lại một khoảng thời gian ngắn, lén nhìn Lý Hạo, Trần Tự Khánh tiếp lời: “Bẩm hoàng thượng, điều ấy có nghĩa là tình hình đã hoàn toàn xoay chuyển. Lúc trước, Tô Trung Từ đã nắm đại quyền, mà hiện nay thêm cả thế lực của Đỗ đại nhân thần phục, khác nào như hổ thêm cánh. Như vậy Tô Trung Từ đã nắm trọn mọi quyền lực của triều đình trong tay, không còn ai đủ sức chống cự lại họ Tô nữa. Khi ấy... vi thần không dám chắc Tô Trung Từ sẽ làm ra những chuyện đại nghịch bất đạo, thương thiên hại lý gì tiếp theo. Có thể sẽ còn xảy ra cả chuyện khi quân phạm thượng, gây ra kinh biến, tiếm đoạt hoàng quyền của nhà Lý. Khẩn xin hoàng thượng suy nghĩ thấu đáo ạ.”

52. Chương 52: Tương Kế Tự Kế

Lý Hạo nhảy nhồm dậy, hét toáng lên: “Cái gì? Cái gì mà tiếm đoạt hoàng quyền. Khanh chớ nói đùa với trẫm.”

Vẫn đứng sau bàn, trợn mắt sợ hãi nhìn Trần Tự Khánh đang đứng bên dưới, Lý Hạo nói tiếp: “Không thể nào, Đỗ ái khanh là trung thần của triều Lý, sao có thể phản bội trẫm?”

“Hoàng thượng, xin hoàng thượng nghe vi thần nói tiếp. Khắp kinh thành bây giờ đang nổi lên những tin đồn, hoàng thượng đã từng nghe qua hay chưa?” Trần Tự Khánh trầm giọng ngắt lời Lý Hạo.

“Nghe qua cái gì chứ hả? Lại còn chuyện gì nữa? Trần khanh gia mau nói.” Lý Hạo hỏi dồn.

“Hiện nay khắp kinh thành đang loan truyền nhau rằng Tô thái úy đã thao túng triều chính, một tay che trời, chuyện tiếm ngôi đoạt vị chỉ còn là chuyện sớm muộn mà thôi.” Trần Tự Khánh khẳng định.

“Sao có thể?” Ngồi xuống ghế đánh phịch một cái, Lý Hạo ngửa đầu thở dốc. Bất quá trong lòng hấn đang ai oán: “Ây da, ề mông quá, lần sau có giả bộ cũng phải nhẹ một chút mới được.”

“Bẩm hoàng thượng, dã tâm của Tô Trung Từ đã phơi bày như ánh sáng giữa ban ngày, như mặt trời mọc hướng đông. Vi thần cầu xin hoàng thượng minh xét.” Tô Trung Từ tiếp tục xúc xiểm.

Lý Hạo hốt hoảng ngoái đầu qua lại, hết đứng lại ngồi, đứng ngồi chán lại đi ra trước mặt Trần Tự Khánh đi vòng vòng thêm mấy vòng, miệng không ngừng lẩm nhẩm: “Không được, không được. Không ai có thể cướp ngôi của trẫm. Không ai có thể đẩy trẫm xuống ngai vàng.”

Đi thêm vài vòng nữa, hấn hét toáng lên, rồi toan bỏ ra ngoài: “Không xong rồi, trẫm phải đi báo với mẫu hậu. Mẫu hậu sẽ giúp trẫm giải quyết. Đúng vậy, trẫm phải tìm mẫu hậu.”

Trần Tự Khánh thấy Lý Hạo như một thằng nhóc con bị giật kẻo chưa gì đã khóc lóc đòi đi tìm mẹ, vội vàng kinh hô: “Hoàng thượng, hoàng thượng, xin hoàng thượng dừng bước, thần nguyện vì hoàng thượng giải mối ưu phiền.”

Bước thêm vài bước nữa, mới chầm chậm dừng lại, Lý Hạo quay người lại hỏi: “Trần ái khanh, khanh có thể giúp được trẫm sao?”

“Bẩm hoàng thượng, vi thần là tôi tớ của triều đình, là trung thần của nhà Lý, tất nhiên phải vì nhà Lý mà giải trừ nguy nan, hiểm họa.” Tô Trung Từ chính khí凛凛 nhiên nói.

“Hay lắm... nhưng... đại sự này quá quan trọng. Mẫu hậu đã dặn trăm chuyện đại sự gì cũng phải báo lại với mẫu hậu. Lỡ như trăm không báo mẫu hậu sẽ trách mắng trăm. Không được... trăm phải về cung yết kiến mẫu hậu trước đã...” Lý Hạo tấm tắc khen hay, lại đắn đo suy nghĩ, ngập ngừng định quay về cung tiếp.

“A, hoàng thượng, khoan đã, hoàng thượng nghe vi thần nói. Hoàng thượng có bao giờ nghĩ, mình là nhất quốc chi quân, vương trung chi nhân. Hoàng thượng nên chứng tỏ mình đã trưởng thành, có nhiều lúc mình phải có chủ kiến của riêng mình chứ. Giả như thái hậu biết hoàng thượng đã có thể tự quyết định mọi chuyện, thần trộm đoán thái hậu sẽ rất vui mừng đấy ạ.” Trần Tự Khánh gắng sức uốn lưỡi khuyên bảo.

“Ừm, cũng có lý... Nhưng mà... Được rồi. Lần này trăm nghe khanh.” Lý Hạo đứng trước mặt Trần Tự Khánh nhìn hẩn với vẻ chờ mong.

“Hoàng thượng đã chịu nghe lời phải, chứng tỏ hoàng thượng chính là bậc minh quân xưa nay hiếm có, bậc hiền để kim cổ khó tìm. Vi thần nguyện vì hoàng thượng dốc lòng tận lực.” Trần Tự Khánh khoan khoái tăng bốc thêm đôi câu nữa, hẩn không tin không thể tăng cho thẳng nhóc trước mặt lên tận mây xanh.

Lý Hạo cười sượng khoái, chụp lấy hai vai Trần Tự Khánh mà lay như quay cối xay: “Ha ha ha, người hiểu trăm chỉ có Trần ái khanh. Trần ái khanh đích thực là tâm phúc, trung thần của trăm. Tốt, bây giờ khanh hãy trình bày kế sách giúp trăm giữ vững vương vị.”

Khen xong, Lý Hạo trở về chỗ mình ngồi xuống, lại còn ban cho Trần Tự Khánh được ngồi. Cả hai quân thần bàn bạc với nhau suốt cả buổi chiều đến tận khi mặt trời ngả bóng.

“Hoàng thượng, mong hoàng thượng hãy làm theo những gì mà vi thần đã xếp đặt. Chắc chắn Tô Trung Từ sẽ phải bó tay chịu trời, ngày huênh hoang của hẩn không còn dài nữa. Vi thần xin cáo lui trước.” Trần Tự Khánh cúi đầu khom lưng, bộ dạng nho nhã thư sinh đặc trưng của hẩn vẫn không bao giờ thay đổi, kể cả khi lập mưu hại người.

“Ha hã, Trần ái khanh, không còn lo lắng, trăm đã ghi nhớ những lời của ái khanh. À, khi nào khanh rảnh rồi hãy vào thăm Trần ái phi đi. Nàng rất nhớ nhung người nhà, cứ nỉ non trăm cho gặp mãi. Ha ha ha, lỗi tai trăm muốn thủng từ trái qua phải vì những lời mật ngọt của nàng rồi đây này.” Lý Hạo cười giả lả.

“Tạ ơn hoàng thượng. Hoàng thượng cũng biết công việc sắp tới bộn bề, thực khó lòng dứt ra được. Lâu nay, vi thần cũng rất ái ngại vì chuyện ấy, vi thần sẽ cố gắng sắp xếp để vào cung vấn an Nguyên phi nương nương. Mong hoàng thượng chuyển lời giúp vi thần.” Dứt lời, Trần Tự Khánh xoay người rời khỏi điện Thiên An.

Lý Hạo âm trầm nhìn ra ngoài cửa lớn, đắm chiêu suy nghĩ: “Trần Tự Khánh, ta không tin ngươi là người nông cạn, hấp tấp như thế. Lý do gì đã khiến hẩn phải làm vậy? Trần Tự Khánh, ngươi muốn giở trò gì? Không được, phải cho người điều tra cận kề chuyện này.”

Rất lâu sau, hẩn lấy trong kệ bàn một tờ giấy màu vàng được thiết kế hoa văn đặc biệt, ở góc trên bên phải tờ giấy có viết hai chữ LH được uốn lượn vào nhau. Đây chính là loại giấy mật lệnh mà Lý Hạo đã yêu cầu làm ra, nhằm phục vụ cho việc liên lạc bí mật giữa hẩn và người của gia tộc họ Đỗ. Cầm cây bút nghiên lên, hẩn viết vào hai chữ “Thối Lửa”. Lớn tiếng gọi Lý Văn Quý và Ngô Công Tài vào trong điện. Cả ba người lại thảo luận với nhau thêm nửa canh giờ nữa. Cuối cùng, Ngô Công Tài được giao nhiệm vụ chuyển mật thư đến Đỗ phủ. Không ai ngờ đến, phong ba chôn kinh thành lại nổi lên bởi bức mật thư ấy.

53. Chương 53: Sóng Ngầm

Mùa đông ở kinh thành Thăng Long se se gió lạnh, người người vẫn tấp nập xô bồ với công việc hàng ngày của họ. Trong kinh thành có một dãy phố chuyên nhuộm và bán các loại vải nhuộm đỏ, màu hồng, màu hoa

đào và rất nhiều các màu khác. Ngoài ra, ở con phố này còn chuyên nghề nhuộm tơ lụa từ thời xa xưa đã rất sầm uất, nhộn nhịp.

Khách vãng lai thường hay lui tới con phố này nhất, một phần vì những mặt hàng tơ lụa, gấm vóc nổi tiếng ở đây. Một phần là họ muốn được ngắm cái đẹp, cái đẹp của phố phường, cái đẹp của những mặt hàng vải vóc được bày biện và cái đẹp của con người. Chẳng hiểu tại sao mà những thiếu nữ sinh ra và lớn lên ở nơi ấy lại đẹp đến tận tột. Khi nào họ cũng mặt hoa da phấn, ăn mặc chải chuốt, đoan trang ngồi bán hàng và mỗi lời nói của các cô khiến khách hàng không dễ bỏ đi... Cách nói chuyện của các nàng thì ngọt ngào biết mấy, các nàng ăn nói cực kỳ nhẹ nhàng, uyển chuyển, khéo léo không làm mất lòng khách bao giờ.

“A, khách quý, khách quý tới rồi. Thảo nào lúc sáng sớm tinh sương, chị cứ nghe tiếng chim khách hót mãi. Mời Hương vào. Hôm nay, em muốn mua loại nào, vải lụa, hay tơ tằm. Chỗ chị mới có mặt hàng mới đẹp lắm đấy em ạ.” Cô chủ hàng vải vừa nhận ra vị khách quen thuộc của cửa tiệm đã chạy nhanh ra, tất tả kéo tay vào.

“Thật là, chị vẫn cứ như thế. Có phải ai xa lạ gì đâu mà cứ phải khách sáo quá thế. Đâu? Chị mang loại vải mới ra cho em xem nào.” Người khách mới vào là một thiếu nữ đôi mươi. Thiếu nữ ấy có thân phận hơi đặc biệt. Tuy chỉ là phận a hoàn, nhưng nàng là thiếp thân a hoàn của đệ nhị phu nhân của Trần Thừa.

Do vẫn còn sớm, khách khứa chưa đông, nên cô chủ quán vẫn không bận rộn gì nhiều. Thế là hai chị em chủ khách bắt đầu hành trình buôn dưa lê, bán dưa muối không có điểm dừng. Lúc hai người đang rôm rả trò chuyện vui vẻ thì một giọng nói chanh chua cất lên xen ngang câu chuyện của họ.

“Tắm vải kia tôi muốn mua.” Một phụ nữ trung niên có gương mặt đầy tàn nhang, cộng thêm thân hình béo ục ịch tạo thành một tổng thể kém mỹ quan đến thương cảm. Chỉ thấy bà cô ấy trở ngón tay nức ních thịt của mình vào tấm vải lụa hồng đang nằm trên tay của cô bé a hoàn kia.

“Xin chào cô, chẳng hay cô muốn mua loại vải gì? Ở cửa tiệm chúng tôi có rất nhiều loại vải, khắp đông tây nam bắc đều được tiêu thụ ở cửa tiệm chúng tôi. Mời cô vào xem ạ.” Cô chủ quán tươi cười, chạy ra đón khách lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp.

Bà cô mặt tàn nhang một tay chống nạnh, một tay trở vào xấp vải óng mượt đang nằm trên tay cô bé a hoàn. Đứng sau lưng mẹ có hơn chục gã thanh niên mặc trang phục kiểu gia đình, mắt mũi để trên trời đang dáo dác ngó nghiêng khắp quán. Mẹ vênh mặt nói: “Không cần, tôi muốn mua tấm vải con bé kia đang cầm.”

“Xin lỗi cô, tấm vải ấy, cửa tiệm chúng tôi đã bán rồi, không thể lấy lại được. Cô có thể đổi món hàng khác được hay chẳng?” Cô chủ quán cười hòa nhã.

“Không được, phu nhân nhà chúng tôi thích loại vải đó, đã tìm lâu lắm rồi. Giờ tôi mới may mắn thấy được, chủ quán hãy bán lại cho chúng tôi đi, trả giá gấp đôi.” Bà cô mặt tàn nhang dần dần lớn tiếng.

“Các vị khách quan, có lẽ các vị không biết đây là ai? Tôi nói nhỏ cho các vị biết kéo dặc tội họ thì người chịu thiệt chính là các vị đấy. Cô bé đó là a hoàn tâm phúc của đệ nhị phu nhân của Trần Thừa Trần đại nhân. Các vị nhường nhịn đi thôi.” Cô chủ quán tiến lại gần bà cô chanh chua kia nhỏ giọng nhắc nhở một cách thật lòng.

“Người của Trần phủ sao? Hừ, nhà Trần có gì đáng sợ hả? Có sánh bằng lão gia nhà chúng tôi hay không? Tôi nói cho các người biết, tôi là gia nhân trong Tô phủ đây. Không lằng nhằng nữa, tôi còn có việc gấp, nhanh đưa tấm vải ấy đây.” Cô chủ quán xanh mặt khi nghe hai chữ “Tô phủ” từ trong miệng người đàn bà béo. Đặc ý nhìn biểu hiện sợ hãi của cô chủ quán, bà cô mặt tàn nhang đẩy mạnh cô chủ quán ạt ngã sang một bên, từ từ tiến về phía cô bé.

Cô bé a hoàn này giờ nín lặng không nói tiếng nào, giờ đây đã không thể nhịn được nữa, lớn tiếng nói: “Này bà già, bà đừng quá bá đạo. Người của Tô phủ tưởng hay ho lắm sao? Dân chúng kinh thành đang phỉ nhổ các người kia, vênh tai lên mà nghe họ chửi các người đi, đúng là không biết nhục nhã. Tôi khuyên mấy người làm người cần phải biết khiêm tốn một chút, sau này còn chừa đường nhìn mặt nhau. Này này, bà đừng có lại đây. Nếu bà quá đáng, sẽ không có kết quả tốt đâu.”

“Á à, bá đạo thì sao hả? Tao cứ thích bá đạo đấy. Cái ngữ ranh con như mày cũng dám lên mặt với tao hả?”

Bà cô béo ú mặt tàn nhang nhảy sổ tới như quả cầu lăn lông lốc, giật tấm vải trên tay cô bé mảnh mai yếu ớt, mụ còn tiện tay tát thêm cho cô bé một cú trời giáng.

Làm sao mà cô bé có thể chịu nổi đòn ra tay nặng như thế, cô bé ngã dúm dúm vào góc tường, một bên má đỏ ửng lên, òa khóc nức nở. Mụ béo được thể lại tru tréo: “Ai dà, bắn hết bộ quần áo đẹp của bà rồi. Cái tiệm vải chết tiệt, làm mất hứng của bà. Bọn mày còn đứng đó làm gì, đập nát cái tiệm vải này cho bà.”

Đám gia đình nhà họ Tô không khác gì đám lưu manh đầu đường xó chợ, vợ được cái gì là đập cái nấy. Người nhà của quán chạy ra can ngăn cũng bị vạ lây đánh cho túi bụi. Một số người biểu hiện chống cự thì càng thâm hơn nữa, bị bọn chúng hè nhau đánh hội đồng cho toàn thân tê dại, tới không mở miệng rên rỉ được mới thôi.

Người dân đi đường thấy ầm ĩ, vội vã chạy lại xem. Một số người hỏi han nhau sự tình mới biết là người của Tô phủ gây chuyện, liền lắc đầu ngao ngán. Hung danh của Tô phủ quá lớn, khiến ai ai cũng phải e sợ bảy phần. Sau một lúc lâu tàn phá chán chê, cả bọn lũ lượt kéo nhau rời đi, bỏ lại cảnh tượng tan hoang tiêu điều ở sau lưng bọn chúng.

Đi được một lát, bà cô mặt tàn nhang thấy cho đám gia đình một túi tiền dày cộm, dặn dò gì đó rồi cho bọn chúng đi trước. Mụ ngó nghiêng xung quanh, lảng lảng đi vào con hẻm nhỏ. Ở đó, có một người đàn ông trung niên đứng đợi sẵn. Về hách dịch lúc ở cửa tiệm vải biến mất, mụ khom người nghiêm túc nghe người trung niên nói liến thoắng rất nhanh. Sau đó cả hai người phân ra hai ngã, hòa mình vào đám đông rồi biến mất.

54. Chương 54: Nổi Sóng

Cô bé a hoàn tất tuổi chạy về nhà với một bên má sưng vù. Phu nhân của Trần Thừa thấy a hoàn của mình khóc lóc rất thương tâm, gặng hỏi mãi thì mới được cô bé kể lại những chuyện xảy ra trong cửa hàng vải. Đệ nhị phu nhân giận lắm, tới chiều khi Trần Thừa về nhà lại đem mọi chuyện mách lại. Đùng đùng nổi giận, Trần Thừa tập hợp cao thủ trong nhà, chuẩn bị sang Tô phủ hạch tội thì Trần Tự Khánh xuất hiện kịp thời ngăn lại.

Trần Tự Khánh vừa về đến nhà đã nghe báo lại chuyện xảy ra ban sáng. Hắn lập tức cho người điều tra mới biết ngọn ngành sự việc, hiểu rõ bản chất nghiêm trọng của vấn đề, hắn chạy ngay sang nhà ông anh cả, cho nên đúng lúc chặn lại ông anh tính tình nóng như lửa. Cả hai anh em cãi nhau ỉn ỏi, khi Trần Tự Khánh mang vai về tộc trưởng ra lệnh, mới có thể khiến Trần Thừa giống trống thu bình.

Không có bức tường nào chắn được hết gió, vụ việc này đã bị loan truyền đồn thổi lên. Chỉ sau vài canh giờ mà hầu như mọi người đều bàn tán xôn xao về chuyện người nhà của họ Trần bị người nhà của họ Tô ức hiếp. Thế mà họ Trần không dám làm gì, bị người ta khi nhục đến vậy mà vẫn không mấy may có hành động đáp trả nào.

Mặc dù toàn bộ kinh thành đều sôi nổi xì xào bàn tán, và Tô Trung Từ cũng nghe loáng thoáng nhưng bản tính tự cao tự đại nên hắn phớt lờ cho qua. Hắn coi đó chuyện vặt vãnh, không đáng nhắc tới. Bọn nô tỳ ganh mặt nhau mà hắn cũng phải đứng ra giải quyết sao? Quá sức buồn cười, hắn còn trăm công ngàn việc đang cần xử lý kia kìa, hơi đâu mà quan tâm tới ba cái chuyện tào lao ấy. Ngay cả việc điều tra xem con nô tỳ kiêu ngạo kia là ai, hắn cũng chẳng thèm điều tra nữa là. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm

Đồn mãi nói mãi cũng chán, người dân kinh thành dài cổ đón chờ vở tuồng hay để xem. Thế mà đợi hoài vẫn không thấy xuất hiện, sự việc cứ thế dần dần chìm xuống. Tưởng chừng như sóng gió chỉ có thể là dừng lại, thì một tuần sau lại xảy ra chuyện kế tiếp.

Về chuyện này, có lẽ là thói quen của gia đình nhà họ Tô, lúc đi đường lớn mắt cứ để trên trán, không nhìn tới ai, lúc va ạch phải người khác thì kiểng có gây sự, thượng cẳng chân hạ cẳng tay với người ấy. Lần này đúng với câu ngàn năm, kẻ tám lạng người nửa cân. Hai bên va chạm xô xát lại là hai thế lực oan gia chón kinh thành, gia đình họ Tô và gia đình họ Trần.

Ngựa mất nhau đã lâu, vừa chạm mặt đã đôi co qua lại bằng những từ ngữ nặng nề. Dần dần hai bên lớn tiếng cãi cọ, đột nhiên có một phần tử quá khích ở bên gia tộc họ Tô lao lên đạp cho gã đứng đầu bên gia tộc họ Trần một phát giữa bụng. Nổi đóa trước hành vi đánh người không nói lý lẽ của đối phương, người họ Trần đồng loạt xông lên tay nắm chân đá kẻ vừa chơi cú song phi tuyệt cú mèo ấy.

Dù biết người bên mình đánh người ta trước là sai trước, nhưng thấy người bên mình bị ngược đãi quá thậm tệ, nên người họ Tô chạy lên trả đòn. Và thế là hai bên lao vào nhau bực bực rầm rầm như kẻ tử thù không đội trời chung.

Xui thay cho người họ Tô hôm nay ra đường không xem giờ, họ đem theo quá ít người, hầu như là thua thiệt hơn so với đối phương gần một nửa. Kết quả rất dễ đoán, đa số thành thiếu số, người họ Tô bị người họ Trần đè cho bẹp dí.

Cực kỳ xảo hợp, lúc đó lại có một toán gia đình nữa của Tô phủ lảng vảng ở gần đấy. Nghe tiếng người choảng nhau, họ chạy lại thì thấy phe mình đang bị đánh cho bầm dập. Chẳng nói chẳng rằng, họ lao vào giải cứu đồng đội, gia nhập chiến trường. Ưu thế đang nghiêng về người họ Trần, thì giờ đây đã bị đảo ngược. Hơn hẳn về mặt quân số, người họ Tô ra sức đánh cho bên người họ Trần chí tử.

Một gã bên họ Trần thấy tình hình không ổn bèn lên chạy về nhà, gọi thêm người tới. Bên họ Tô nhận ra bên kia kéo tới đông hơn, bên này cũng chạy về gọi thêm người bổ sung chiến lực. Tình hình càng lúc càng hỗn loạn, cả một góc phố nghẹt cứng người của hai bên gia tộc. Dân chúng hoảng loạn vô cùng, chạy dạt ra xa, nhà nào nhà nấy thu dọn đồ đạc, đóng cửa cài then. Có kẻ tò mò còn trèo lên nóc nhà hồng thu thập thông tin cuộc dã chiến, để lát nữa có vốn liếng mà ba hoa với hàng xóm.

“Tất cả dừng tay” Một tiếng gầm lớn tràn đầy nội lực hùng hậu vang lên, chấn nhiếp toàn bộ đám người đang say máu đánh nhau. Cả đám bất động ngơ ngác nhìn về hướng âm thanh phát ra, chỉ thấy một người khoảng tam tuần đang cưỡi ngựa, cầm trường thương chỉ xéo xuống đất, đỉnh đặc tiến lại. Đi theo phía sau là một đội lính khoảng 50 người, tay cầm giáo dài để dọc.

“Các người đang làm cái gì vậy hả? Còn ra thể thống gì nữa? Quân đâu, bắt hết lại cho bổn tướng.” Người vừa lên tiếng chính là Trần Trí Giang, Hỏa đầu của một đội ngũ Thành vệ quân làm nhiệm vụ bảo vệ kinh thành và giữ gìn trật tự trị an.

Đám lính rầm rập tiến lên bao vây, chìa giáo về phía đám gia đình. Trần Trí Giang định tiếp tục ra lệnh cho áp giải những kẻ gây rối lên quan phủ, thì từ xa chợt tiếng vó ngựa lọc cọc hòa vào đó là tiếng bước chân dồn dập. Chằm chú nhìn kỹ lại, Trần Trí Giang thoáng nhếch mép, hô lớn: “Tô đại nhân đến thật đúng lúc, có một đám lưu manh côn đồ to gan làm loạn kinh thành. Bổn quan đang lo không đủ người trấn áp, thực may có Tô đại nhân dẫn quân tương trợ.”

“Ha ha ha, nào dám nào dám, chỉ là tiện đường đi qua mà thôi.” Người dẫn binh tới sau là Tô Sĩ Được, cũng là Hỏa đầu một đội ngũ Thành vệ quân, xem như ngang chức vị với Trần Trí Giang.

Hai vị Hỏa đầu Trần Trí Giang và Tô Sĩ Được một mặt cười cười nói nói với nhau, một mặt chỉ huy hai đội lính hội hợp lại một chỗ chia làm hai mặt vây quanh đám gia đình. Không khí u ám căng thẳng bao phủ khắp góc phố. Thế nhưng, chịu để ý một chút sẽ thấy đám gia đình hai bên rất bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra, an nhàn đứng ở hai bên giới tuyến. Về phần đám lính của hai phe thì bề ngoài là hợp tác, trợ giúp nhau vây bắt đám người gây rối trị an, nhưng mũi giáo luôn đề phòng chĩa về phía binh lính đứng đối diện mình, còn ánh mắt thì không ngừng quan sát đám gia đình tựa hồ muốn bảo vệ những kẻ làm loạn vậy.

55. Chương 55: Sóng Nổi Sóng

“Chuyện này có lẽ có chút hiểu lầm, chúng ta nên bỏ qua là hơn cả.” Trần Trí Giang sau một phen đánh giá tình hình đôi bên, lưỡng lự cất tiếng trước.

“Trần đại nhân nói gì? Bốn quan không hiểu. Sao lại bỏ qua cái gì chứ?” Tô Sĩ Được ật ưỡng trên yên ngựa, nghiêng người hỏi.

“Chẳng lẽ Tô đại nhân không biết? Đây là đám gia đình của hai nhà chúng ta đang làm loạn đấy. Ha ha, bốn quan hiểu rồi, chuyện xấu nên giấu. Thôi, vậy đi, bốn quan dẫn đám khốn kiếp này về xử lý theo gia pháp.” Trần Trí Giang xuề xòa nói.

“Là gia đình của hai nhà sao? Thực là, để bốn quan xem lại đã... Hừ, mấy tên bại hoại gia phong, các người sẽ bị trừng trị thích đáng. Bọn chúng nên bị xử theo vương pháp mới đáng tội.” Tô Sĩ Được hậm hực trách móc.

“Tô đại nhân nói vậy không phải rồi. Chuyện này chắc có hiểu lầm, hai nhà chúng ta dĩ hòa vi quý là hơn cả. Tô đại nhân thấy sao?” Trần Trí Giang xoa xoa bờm ngựa, tiếp lời.

Tô Sĩ Được hừ lạnh: “Nếu Trần đại nhân đã có lời, bốn quan đành tuân theo vậy. Nhưng bốn quan không hy vọng những chuyện như thế này xảy ra lần nữa. Trần đại nhân nên về quản giáo lại người trong nhà cho nghiêm khắc mới tốt.”

“Nhất định, nhất định, ha ha ha.” Trần Trí Giang hả hê cười lớn.

Trong đám gia đình nhốn nháo bên họ Tô, có một tên gia đình mặt sưng vù vì bị đánh, cúi gằm với điệu bộ lấm la lấm lét, không ai trông thấy ánh mắt của hắn lóe sáng, một tay móc viên sỏi trong túi áo, lách cổ tay.

“Ui da, thằng nào đánh tao?” Tên lính phe nhà họ Tô ôm ngực xuýt xoa đau đớn. Hắn dáo dác nhìn quanh thấy tên lính phe nhà họ Trần đứng đối diện đang chĩa mũi giáo về phía mình, cười ngặt nghẽo.

“Là mày dám đánh lên tao phải không? Chó chết.” Tên lính vung giáo chọc ngay vào bụng gã đứng đối diện, gào lên.

“Ai đánh mày hả đồ điên? Đừng tưởng tao sợ mày, đánh thì đánh.” Tên lính bên họ Trần tự nhiên bị mắng chửi, lại còn bị đâm một giáo, uất khí công tâm, không để ý hậu quả, bạt giáo trả đòn.

Người này thấy người kia đánh, lại là gà nhà giúp nhau, hai bên tiếp tục xô vào nhau ẩu đả loạn cào cào. Lúc này, đã có vũ khí, máu bay tung tóe, vương vãi khắp nơi. Mắt tên nào tên nấy đã đỏ hồng hết lên, điên cuồng triệt hạ đối thủ, không ai màng đến Tô Sĩ Được ngồi trên lưng ngựa gào thét mắng trong bất lực.

“Chết!” Một tiếng gầm rung trời, oanh động khắp không gian, như muốn chọc thủng màng nhĩ của đám binh lính, gia đình cả hai gia tộc. Toàn trường sững sờ nhìn cảnh tượng diễn ra ở giữa cuộc giao tranh. Những kẻ ở xung quanh phạm vi phát ra tiếng gầm nằm lăn lóc trên mặt đất rên rỉ đau đớn, chỉ thấy Hỏa đầu Trần Trí Giang cầm trường thương bằng cả hai tay, nghiêng xéo người về một hướng, dựng trường thương thẳng đứng lên trời, trên mũi thương còn đang lủng lẳng treo một tên lính, máu từ bụng tên lính chảy thành dòng xuống đất, nhìn kỹ lại hóa ra là người Trần tộc.

“Vi phạm quân kỷ, chết!” Trần Trí Giang quát lớn, liếc quanh tứ phía, hắn liếc đến đâu những kẻ chạm phải ánh mắt hắn đều cúi gằm mặt đến đó, không dám ho he nửa lời.

“Còn ai dám làm loạn, bước ra đây cho ta.” Trần Trí Giang hỏi như thét. Không có tiếng đáp, kể cả tiếng thở mạnh. Bàn tay Tô Sĩ Được run run nắm lấy dây cương, hai chân quắp vào bụng ngựa, nghiêng chặt răng, mồ hôi túa ra đầy mặt.

Chỉ tay về phía người của gia tộc họ Trần, Trần Trí Giang quát: “Tất cả các người cút về phủ, hãy cầu nguyện tộc trưởng sẽ nương tay cho các người. Cút.”

Cả đám người gia đình và quân lính rũ rượi, thất thểu nâng đỡ, lôi kéo nhau lũ lượt rút đi. Trần Trí Giang quay sang Tô Sĩ Được cười nói: “Tô đại nhân, thất lễ rồi, tên lính gây loạn đã bị hành quyết. Có lẽ Tô đại nhân rất vừa ý đúng không? Bốn quan cáo từ.”

Tô Sĩ Được trả lời với giọng hơi run: “Được... được, Trần đại nhân cứ đi thông thả.” Tô Sĩ Được ghì cương ngựa, đi nước kiệu dẫn đầu đám người gia tộc họ Tô về phủ, hậm hực nhìn nhau: “Trần Trí Giang, người giỏi lắm, dám ra oai trước mặt ta, mối nhục này ta quyết hoàn lại cho người.”

* * * * *

Xoảng!

Lý Hạo bóp nát ly trà trong tay, vút mảnh vụn bay lên kệ sách. Trong điện Trường Xuân, nghe Ngô Công Tài tường thuật lại kết quả mọi chuyện xảy ra trên phố, hẳn cực kỳ không cam lòng, lớn giọng mắng chửi: “Khốn kiếp, cái lũ nhà họ Trần, toàn một bọn máu lạnh. Cả việc giết người nhà, bọn chúng cũng dám làm. Quá khốn kiếp.”

Ngô Công Tài phụ họa: “Đúng vậy, thần cũng nghĩ thế. Bọn chúng đã mất hết nhân tính rồi. Ai đời ngay cả binh lính của gia tộc mà nói giết là giết, chả để ý đến cảm thụ của người nhà gì hết.”

Lý Văn Quý nhú mày nghĩ ngợi, đoạn lên tiếng thắc mắc: “Bẩm hoàng thượng, theo như thần quan sát, kết quả như thế đã rất thành công rồi. Tại sao hoàng thượng lại tức giận đến thế?”

“Ha ha ha, kết quả xem như tạm được, không thể gọi là rất thành công. Lý Văn Quý, khanh rất thông minh, học một biết mười, trí nhớ siêu phàm. Nhưng có đôi lúc cần phải dùng cái đầu để quan sát vấn đề theo nhiều khía cạnh khác nhau, đừng nên cổ hủ cố chấp, hãy linh hoạt mà xử lý nó. Trẫm sẽ không mãi giữ hai khanh ở vị trí thư ký như thế này, về sau cả hai sẽ là cánh tay đắc lực của trẫm. Nên nhớ khi các khanh đã trở thành người lãnh đạo, hãy dùng cái đầu lạnh của mình để mà giải quyết sự việc. Trẫm căm thù Trần Tự Khánh, nhưng đồng thời trẫm cũng nể phục hắn. Được đầu với hắn, chính là niềm sáng khoái lớn nhất đối với trẫm ở kiếp này.” Lý Hạo vỗ bàn, cất tiếng cười ha hả.

56. Chương 57: Sóng Trên Điện Thiên An

Lý Hạo ngồi trên ngai vàng hờ hững xem bá quan văn võ trong triều bẩm tấu, dâng sớ và tranh chấp. Hôm nay, những quan viên nhà họ Trần đã không còn nhún nhường như trước, họ dần dần đứng ra biện luận, so kè với quan viên nhà họ Tô. Trước đây hai nhà Tô – Trần kết hợp với nhau làm một, đồng thuận, đoàn kết bao nhiêu thì bây giờ lại đối chọi gay gắt bấy nhiêu.

Bởi vì toàn bộ người của nhà họ Đỗ đã lần lượt đầu phục nhà họ Tô nên sức mạnh của nhà họ Tô đã trở nên mạnh mẽ lên rất nhiều. Trong ba cuộc tranh giành quyền lợi thì Tô Trung Từ chiến thắng hai lần. Tô Trung Từ vinh vang tự đắc, cao ngạo nhìn Trần Tự Khánh thị uy như muốn nói: “Nhóc con về nhà luyện thêm hai mươi năm nữa rồi hãy lên triều đấu với lão phu.”

Lý Hạo đang gác hai cánh tay trên tay ngai, hắn chợt đưa hai bàn tay chấp lại, vô thức vuốt ve ngón tay út, cất tiếng hỏi: “Cao Quang Viễn, tình hình thoát lũ ở lộ Long Hưng được tiến hành đến đâu rồi?”

Lúc này Trung thư thị lang Cao Quang Viễn đang lặng yên ở một góc khi nghe đến tên mình, mới lật đặt đứng ra khỏi hàng ngũ, thưa: “Bẩm hoàng thượng, theo như những tin tức hồi báo mà vi thần nhận được thì công việc chuẩn bị cơ bản đã hoàn thành, chỉ là việc tiến hành cụ thể ở hương nào lại có chút khó khăn?”

“Khó khăn ở chỗ nào, khanh cứ nói ra, chẳng lẽ trẫm và các đại thần ở đây không thể giải quyết được hay sao?” Lý Hạo thản nhiên nói.

“Bẩm hoàng thượng, thực ra... cũng không phải là việc khó gì...” Áp ứng nói được mấy câu, Cao Quang Viễn len lén liếc nhìn hai người đứng đầu của hai gia tộc họ Tô và họ Trần.

“Người ở hai hương... Hưng Nhân và Tiên Hưng đang... giành quyền được đào kênh ở hương của mình trước, gây cản trở tiến độ thi công của binh lính địa phương. Cho nên việc đào kênh thoát lũ mãi đến giờ vẫn dậm chân tại chỗ ạ.” Cao Quang Viễn ngập ngừng tiếp lời.

Tô Trung Từ đứng ở hàng đầu tiên, bước lên trước một bước, nói: “Bẩm hoàng thượng, thần nghĩ nên đào kênh ở hương Tiên Hưng trước, sau đó mới đào kênh ở hương Hưng Nhân.”

“Tô ái khanh, hãy nói cho trẫm nghe tại sao ta lại đào kênh ở hương Tiên Hưng trước?” Lý Hạo mỉm cười nói.

“Hương Tiên Hưng là hương có tài nguyên dồi dào, đất đai màu mỡ, luôn luôn trúng vụ mùa, đóng thuế nộp thóc gạo cho triều đình đúng hạn. Là một hương tiêu biểu của Đại Việt, nay lại rơi vào cảnh lầm than, bị vỡ đê, lụt lội mất mùa, dân chúng chịu bao tai ương, khổ sở khôn kể xiết. Vì lẽ đó thần mới mạo muội đề xuất nên đào kênh ở hương Tiên Hưng trước.” Tô Trung Từ đồng ý trả lời.

“Khanh nói rất có lý. Nếu như không ai có ý kiến gì thì cứ theo lời của Tô Thái úy mà tiến hành đi thôi.” Lý Hạo gật gù.

“Bẩm hoàng thượng, vi thần xin có lời muốn nói.” Trần Thừa thoáng nhìn qua Trần Tự Khánh, thấy hần khê gật đầu. Trần Thừa bèn đứng ra lên tiếng.

“Thái bảo Trần Thừa có chuyện gì cần bẩm tấu sao? Khanh cứ việc nói ra.” Lý Hạo nghiêng người qua một bên, cười hỏi.

“Bẩm hoàng thượng, chuyện đào kênh ở lộ Long Hưng nên xét lại. Tô thái úy nói có điều chưa thỏa đáng, ở hai hương Hưng Nhân và Tiên Hưng đều bị lũ lụt trầm trọng, nhưng hương Hưng Nhân lại chịu tai họa nặng nề hơn nhiều. Chính vì thế, vi thần nghĩ nên tiến hành ở hương Hưng Nhân trước.” Trần Thừa chấp tay hồi đáp.

Thượng thư bộ lại Nguyễn Ma La đi lên, người này có bộ dáng thư sinh, gương mặt anh tuấn phi phạm, giãi bày nói: “Bẩm hoàng thượng, mặc dù vi thần chường quản bộ lại, tuy vậy vi thần vẫn có nghe ngóng chuyện thiên tai ở quê nhà. Vi thần đã từng gặp gỡ những người chạy nạn ở lộ Long Hưng, khi họ lên kinh thành. Vi thần thương xót cảnh khổ của họ, mà đã cho họ tá túc tại tề xá của vi thần. Nghe được những lời kể của họ mà tâm can của vi thần đau như dao cắt, quả thực hương Tiên Hưng mới là hương cần được giúp đỡ đầu tiên ạ.”

“Bẩm hoàng thượng, những lời của Nguyễn Thượng thư nói không phải là không đúng, nhưng vi thần xin bổ sung thêm một điểm nhỏ. Tuy rằng hương Tiên Hưng cũng chịu cảnh thiên tai, nhưng cơn lũ chỉ quét qua phần ngoài rìa của hương mà thôi, đâu có như hương Hưng Nhân, bị sự phá hoại của cơn lũ tàn phá suốt cả một dải từ đầu hương đến cuối hương. Kính mong hoàng thượng minh xét.” Thượng thư bộ binh Trần An Quốc có gương mặt tròn nhẵn, miệng nhỏ như miệng chuột, bộ dáng thì vừa người, không cao không thấp, tuy nhiên phần bụng đang có dấu hiệu nhô ra. Chỉ thấy hần khê nệ tiến lên phía trước, chấp tay cúi đầu nói.

Chương thành hầu Trần Tự Khánh lâu nay chỉ ung dung cúi đầu, không màng chuyện tranh chấp được mất trên điện chầu, đột nhiên lên tiếng: “Bẩm hoàng thượng, vi thần xin được nói mấy lời.”

“Ồ, là Trần Thành hầu đó sao? Khanh có điều gì muốn khải tấu thì cứ nói ra, ha ha, đã lâu không thấy khanh bẩm tấu. Hôm nay khanh thực khiến cho trẫm phải ngạc nhiên.” Lý Hạo lộ vẻ ngạc nhiên, nhướn người về hướng Trần Tự Khánh đang đứng tò mò hỏi.

“Bẩm hoàng thượng, vi thần xin được đính chính lại về chuyện lũ lụt xảy ra ở hương Tiên Hưng. Thực ra hương Tiên Hưng không phải chịu cảnh tang thương, đau khổ gì cả, không hiểu vì lý do gì mà các quan lại địa phương ở đó lại thổi phồng sự thật quá lên như thế. Cơn lũ quét qua chỉ có vài chục mẫu ruộng, thế mà khi báo lên tới triều đình, thì con số ấy lại biến hóa ngất trời, nhảy vọt tới vài ngàn mẫu ruộng. Về chuyện này, vi thần đã cho người điều tra tận tường. Vi thần xin dâng bản tấu chương cho hoàng thượng ngự lãm.” Trần Tự Khánh bước lên hai bước, đứng trên cả Tô Trung Từ, hần cung kính dâng lên bản sớ bằng cả hai tay. Hình ảnh Trần Tự Khánh khiêm cung đã biến mất, từng lời hần nói ra đều vô cùng đanh thép và uy nghiêm.

57. Chương 58: Họ Trần Phẫn Kích

Thái giám Lê Việt Tiến đi xuống lấy bản tấu chương của Trần Tự Khánh, mang lên dâng cho Lý Hạo. Cầm bản tấu chương trên tay, quét mắt hai ba lượt, Lý Hạo gập lại, giơ tay ra phía trước mà mắng: “Tại sao

lại có chuyện như thế này xảy ra? Bọn quan lại địa phương dám tấu loạn như thế này cơ à? Ai có thể giải thích cho trẫm đây hả?”

“Bẩm hoàng thượng, chuyện này có thể còn nhiều uẩn khúc. Chỉ một bản tấu chương của Trần Thành hầu sao có thể chứng minh được điều gì? Phải điều tra cụ thể chuyện này rõ ràng mới minh bạch chân tướng sự việc.” Tô Trung Từ sầm mặt lên tiếng.

“Bẩm hoàng thượng, đúng như Tô đại nhân đã nói, chuyện không chỉ đơn giản có vậy. Vì thần đã cất công sai người tìm hiểu thấu đáo những chuyện xảy ra ở hương Tiên Hưng, từ đó còn điều tra thêm được nhiều chuyện đại nghịch bất đạo nữa của đám quan lại ở hương Tiên Hưng.” Trần Tự Khánh nghiêm nhiên nói.

“Hừ, Trần đại nhân chớ có ngậm máu phun người, ăn không nói có. Bọn quan nhắc nhở ngài, chuyện gì cũng cần phải có bằng chứng, nếu không Trần đại nhân sẽ phải chịu tội khi quân phạm thượng.” Tô Trung Từ hừ lạnh.

“Đa tạ Tô đại nhân đã nhắc nhở, chuyện không có hạ quan tuyệt đối không dám nói. Bẩm hoàng thượng, trong quá trình điều tra chuyện báo gian vẫn đề thiên tai, vì thần còn thấy những quan viên ở đó còn tự tăng thuế má của người dân, tham ô các công trình tu sửa cầu đường, dè điều, dẫn đến xảy ra những hậu quả cực kỳ nghiêm trọng.” Trần Tự Khánh trầm giọng nói.

“Ha ha, từ đầu đến giờ, bọn quan chỉ nghe Tô đại nhân nói những lời sáo rỗng. Tô đại nhân thử chứng minh cho hoàng thượng, bọn quan và các đại thần ở đây xem nào” Tô Trung Từ mỉa mai.

Trần Tự Khánh đánh mắt về hướng những quan viên thuộc gia tộc họ Trần đang đứng. Một người tóc lốm đốm điểm bạc, râu dài từ tốn đi lên, hai tay nâng sớ trước mặt, điềm đạm nói: “Bẩm hoàng thượng, về chuyện hương Tiên Hưng báo loạn về hậu quả thiên tai ở đó, trong bản sớ này có ghi chi tiết tất cả. Từ những người dân làm chứng, đến những quan lại ở đó đều đã ký tên xác nhận tội lỗi do mình gây ra. Mời hoàng thượng ngự lãm.”

“Cái gì?! Ai thú nhận tội lỗi hả? Việc này không thể nói đùa, Trần Bảo Nam Trần thị lang, ngài chớ có làm càn.” Tô Trung Từ có chút thất thố, bật thốt.

Một người nữa trong hàng ngũ nhanh chóng tiến ra ngoài, cũng dâng lên một chiếc hộp gỗ, nói: “Bẩm hoàng thượng, đây là những công văn, giấy tờ, tấu chương chứng minh việc tham ô của cải, ngân sách triều đình. Mời hoàng thượng ngự lãm.”

Một đám quan đại thần bên nhà Trần tựa hồ đã chuẩn bị sẵn, lần lượt đi lên khải tấu, dâng sớ đưa ra những minh chứng sắc bén, hùng hồn. Bất ngờ trước động thái dồn dập ấy, Tô Trung Từ không kịp trở tay, chỉ biết trơ mắt đứng nhìn, ú ớ được mấy câu vô nghĩa.

Cuối cùng Lý Hạo vỗ mạnh lên tay ngài, tức giận mắng chửi một thôi một hồi, tuyên bố xử phạt, tống giam những quan viên bại hoại, làm ô nhục triều cương kia. Mọi chuyện giao cho Bộ hình tiến hành thẩm tra, xét xử. Lại quyết định đào kênh ở hương Hưng Nhân, bỏ qua hương Tiên Hưng.

Tô Trung Từ giận tím mặt, quyết giành lại mặt mũi ở những lần tranh giành lợi ích tiếp theo. Mặc dù phe họ Tô đông đảo hơn về số lượng quan viên trên triều, tuy vậy nhờ có sự hậu thuẫn ngầm của Lý Hạo mà phe họ Trần thường thường thắng thế đôi lần vào phút cuối. Thế cục triều đình lại một lần nữa biến ảo về thế cân bằng một cách vi diệu.

Nhóm nhỏ quan viên trung lập ở cả hai ban văn, võ hứng thú quan sát cuộc khẩu chiến giữa hai nhà Trần – Tô. Họ là những người không muốn cúi đầu thần phục trước ai, phần nhiều là những quan viên cự triều, thâm niên lẫn lộn chốn quan trường. Họ khinh thường hai gia tộc phản phúc, họ ngán ngấm hoàng tộc hủ bại, vì thế họ quyết định không theo bên nào mà liên minh lại với nhau. Họ đoán già đoán non về những thay đổi bất ngờ liên tục trong mấy ngày qua, kết quả rồi sẽ thế nào đây? Chiến thắng cuối cùng sẽ thuộc về ai? Gia tộc họ Trần? Gia tộc họ Tô? Hay là hoàng tộc đã hết thời, họ Lý?

* * * * *

Trong số ba mươi một bà vợ của mình, Lý Hạo đã sung hạnh được tám người. Do phải thường xuyên an ủi Trần Thị Dung và Đàm Ngọc Trúc, nên Lý Hạo chưa thể hoàn thành lý tưởng lớn lao của mình là khiến cho tất cả vợ của mình đều hạnh phúc. Hắn chẳng cần lo lắng nhiều lắm, thời gian còn dài, đi đâu mà vội

mà vàng, cứ chậm rãi từ từ thưởng thức mới thú vị. Phụ nữ chứ có phải là hoa quả gì đâu mà sợ héo tàn cơ chứ? Hắn luôn tâm niệm phải nâng niu, trân quý các nàng. Nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa là tôn chỉ của hắn khi giao lưu, tiếp xúc với các nàng qua ngôn ngữ, cũng như qua cơ thể.

Về phần một trăm nhạc kỹ, Lý Hạo không có hứng thú hưởng dụng các nàng. Một trăm là con số hơi bị nhiều, nếu mà xoay vòng mỗi nàng một ngày thì phải mấy tháng mới xong, lúc ấy các nàng có lẽ bị héo thật chứ chẳng chơi. Hắn dự định sau này sẽ cho những nhạc kỹ về quê, ai muốn ở lại cung đình để đàn hát thì tốt, còn ai muốn đi thì cho họ ngân lượng, đưa họ về tận nhà. Là người hiện đại, hắn biết không phải ai cũng thích thú sống hết quãng đời tại chốn cung đình lạnh lẽo, âm u.

Lý Hạo vươn vai đi vào cửa cung điện Thục phi Nguyễn Thị Thiên Kiều, mới đến ngoài cổng hắn đã nghe tiếng ồn ào, ào ào từ bên trong phát ra. Cảm thấy kỳ quái, hắn tăng tốc nhanh hơn, hai cung nữ trông thấy vua đến, hốt hoảng toan chạy vào. Lý Hạo lớn tiếng ngăn lại: “Hai khanh đứng lại đó, chuyện gì đang xảy ra ở bên trong vậy hả?”

“Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế. Bẩm hoàng thượng, ở trong... dạ bẩm... ở trong không có chuyện gì ạ...” Hai cung nữ quỳ gối hành lễ, lăm lét nhìn nhau, ấp a ấp úng trả lời.

“Thế à? Để trẫm vào xem thử.” Lý Hạo lạnh nhạt nói, phẩy tay ra sau, tiến vào.

“Hoàng thượng, để chúng nô tì vào báo với Thục phi một tiếng được không ạ?” Một cung nữ khẽ hỏi với điệu bộ muốn ngăn cản Lý Hạo ở ngoài.

“Các khanh cứ ở đây, để trẫm tự vào báo với thực phi. Ha ha, bất ngờ mới có ý nghĩa.” Lý Hạo cười ha hả, giơ tay lên ngăn không cho cung nữ đó tiếp tục nói, hắn dần bước vượt qua cổng, đi vào phòng của Thục phi Nguyễn Thị Thiên Kiều.

58. Chương 59: Thục Phi Nguyễn Thị Thiên Kiều

Vừa bước đến gần phòng, Lý Hạo đã nghe loáng thoáng tiếng mắng nhiếc từ bên trong truyền ra. Đến bên cạnh cửa, hắn khựng lại vì nghe thấy từ trong phòng truyền ra những âm thanh chửi bới hắn vô cùng thậm tệ.

“Tên khốn kiếp Lý Huệ Tông.”

Xoảng.

“Lý Huệ Tông đồn mạt.”

Phịch.

“Tên Lý Huệ Tông lăng nhăng.” đọc truyện mới nhất tại .

Rầm.

Lý Hạo ghé mắt sát cửa, dòm vào thì thấy một thiếu nữ nhỏ nhắn, đáng yêu đang chửi bới mình. Gương mặt nàng còn rất trẻ, có lẽ nàng đang ở tầm tuổi trăng tròn. Nàng có đôi môi dày mọng đỏ, khi nàng mở miệng hai vành môi khép lại thành hình chữ O cực kỳ hấp dẫn. Đôi tay trắng nõn của nàng không ngừng múa lên, theo mỗi điệu múa của nàng là một đồ vật bay vào không trung, vẽ một đường cong cong tuyệt đẹp sau đó đập vào vách tường, phát ra những thanh âm loảng xoảng.

“Cô bé ơi, có chuyện gì mà tức giận thế? Cứ tâm sự với bốn công tử là được rồi. Đập ly đập chén làm gì hả, chúng có tội tình nào đâu, toàn đồ tốt cả đấy, phí lắm. Trời ạ, cái bình đựng trà này phải cả mấy trăm lượng vàng chứ có ít ỏi gì. Ái a...” Lý Hạo hồn nhiên đi vào phòng, đến chỗ vách tường, cúi người nhặt mấy mảnh vỡ gần đó.

Tiểu mỹ nhân xinh đẹp rất thô bạo, dùng chân đạp cực nhanh vào người Lý Hạo. Cô bé đang âm ức trong lòng tìm người phát tiết cơn giận, đang không lại có một gã tào lao ở đâu vào phòng, rồi nói nhăng nói nhớt. Nàng vốn tính nóng như lửa, vừa hung hăng đạp vừa mắng: “Cho người chết nè, cho người chết nè. Người là ai? Thậm thà thậm thọt ở ngoài cửa, rồi lại nhảy vào phòng của ta nói vớ vẩn cái gì hả? Không đánh chết người, ta sẽ không gọi mình là Thiên Kiều.”

Ồ, tiểu mỹ nữ đáng yêu này dĩ nhiên là một con sư tử Hà Đông, trách không được vừa rồi lại có cảm giác quen thuộc đến thế, kiếp trước hẳn có mười hai người vợ, mỗi người một tính cách khác nhau, làm sao mà không có một bà vợ nóng tính cơ chứ! Lý Hạo chắc lười, thực không ngờ Thục phi Nguyễn Thị Thiên Kiều bạo lực như vậy, xem ra người với tên không phải lúc nào cũng giống nhau.

“Ái a... cô bé làm cái gì thế? Sao lại đập bổn công tử? Bổn công tử nhân hậu, tốt bụng, có lòng thương người, giúp cô bé nhặt mảnh vỡ như thế? Sao cô bé lại nhẫn tâm đánh người. Không có thiên lý mà. Cứu, cứu, cứu với.” Lý Hạo nhảy tránh sang một bên, buông lời cợt nhả.

Vớ được quyển sách đặt trên mặt bàn, Thiên Kiều ném luôn vào người Lý Hạo, mắng tiếp: “Người dám đùa bổn cả bổn cung? Gan to bằng trời rồi. Có tin bổn cung tru di cửu tộc nhà người không hả?”

“Ha ha ha, không biết là gan ai to hơn đầu nhá. Gan của bổn công tử tuy chỉ bé bằng gan chuột thôi, nhưng không dễ vỡ đâu. Để xem những lời chửi đổng của nàng khi này mà truyền đến tai cha của nàng thì sẽ có chuyện vui gì xảy ra đây?” Lý Hạo lắc mình né quyển sách bay tới, cười nói.

“Hừ, người dám, mà cho người nói luôn đấy. Để xem cha của bổn cung dám làm gì bổn cung.” Hai tay Thiên Kiều chống nạnh, vênh mặt, lớn tiếng đáp.

Sai lầm rồi, nàng có sợ cha mình đâu mà đem ra dọa nạt, quả là thất sách. Cha Nguyễn Thị Thiên Kiều là võ tướng Nguyễn Hồng Phong, nắm giữ chức Nguyên súy. Ông sinh được mỗi một đứa con gái, nên chiều chuộng nàng hết mực, từ nhỏ đến lớn muốn gì được đó, nên mới tạo ra tính cách không sợ trời không sợ đất của nàng như hiện nay.

Lý Hạo tới cung Nguyễn Thị Thiên Kiều một phần nguyên nhân trong đó là vì Nguyễn Hồng Phong. Chỉ dựa vào một mình lực lượng của Đỗ Kính Tu để lật ngược tình thế thì quá khiên cưỡng. Nếu như dẹp được hết phản loạn, lúc ấy công đầu sẽ thuộc về gia tộc Đỗ Kính Tu, dùng cái gì để đền đáp xứng đáng công lao to lớn nhường ấy đây? Hay sẽ lại xuất hiện thêm một quyền thần mới, một quyền thần mang họ Đỗ. Tuy rằng Đỗ Kính Tu trung thành nhất mực, nhưng lão đã già yếu, ngày đại hạn đã không còn xa nữa, có ai chắc được rằng con cháu của lão sẽ không có kẻ lòng mang dã tâm, rắp tâm đen tối.

Hắn không hề muốn nhìn thấy viễn cảnh đó, và không muốn sử dụng thủ đoạn bỉ ổi diệt sạch những công thần. Làm một vị vua hợp tiêu chuẩn phải biết cách tạo thế cân bằng giữa các thế lực, chứ không phải cứ thấy ai nguy hiểm là ra tay giết hại, diệt trừ. Nên hắn ra sức tìm kiếm và xây dựng thêm các lực lượng khác. Thời gian không chờ đợi ai, bây giờ mà bắt tay vào việc đào tào, huấn luyện đội ngũ hoàn toàn thuần phục bản thân, sẽ phải rất lâu đội ngũ ấy mới đạt đến trình độ như mong muốn. Hắn không thể chờ, chính vì vậy hắn phải tự tìm lực lượng có sẵn.

Những quan viên trung lập là điểm ngắm của hắn, trước kia hắn đã thuyết phục thành công Quý phi Đặng Phương Thảo. Thông qua nàng, hắn liên lạc với cha của nàng là quan gián nghị đại phu Đặng Tất Dung. Từ đó hắn đã biết thêm những người vẫn có lòng vì dân vì nước, nhưng chán ngán hoàng tộc, căm ghét hai gia tộc kia, nên họ chưa vạch rõ giới tuyến với bên nào cả.

Nguyên súy Nguyễn Hồng Phong là người có tài thao lược, đức cao vọng trọng, uy tín rất lớn trong quân đội, vì xung đột với Đàm Dĩ Mông mà bị hắn chèn ép tới không còn đường phát triển lên cao nữa. Các quân đội tay chân thân tín của Nguyễn Hồng Phong, lần lượt bị Đàm Dĩ Mông chuyển sang các bộ phận khác, không còn đứng với sở trường của mình, thay thế vào mấy tên phế vật của gia tộc họ Đàm. Giờ đây Nguyễn Hồng Phong chỉ là một tướng lĩnh không quân, vây cánh đã bị Đàm Dĩ Mông chặt cho sạch sẽ. Ông biết thân phận mình không thể đối chọi với Đàm Dĩ Mông, nên khôn ngoan lùi bước, cam chịu cúi đầu.

Thời cơ tới, Nguyễn Hồng Phong gả con gái rước vào hoàng cung, những mong tìm cơ hội phát cờ. Quan gián nghị đại phu Đặng Tất Dung nhìn thấy điểm ấy, mới chỉ rõ cho Lý Hạo biết. Lý Hạo sáng khoái đáp ứng, hắn cũng những mong tìm cơ hội phát cờ. Cờ đã nắm trong tay, có lẽ chỉ còn thiếu gió Đông.

59. Chương 60: Đùa Giỡn Với Sư Tử Hà Đông

Đúng lúc ấy Thiên Kiều nhìn thấy trang phục mà Lý Hạo đang mặc, nàng ngây ra một lúc, tựa hồ không nghĩ tới Lý Hạo lại chính là... Bất quá nàng lập tức liền khôi phục bình thường, Nguyễn Thục phi chỉnh lại bộ dáng đoan trang cười cười nói: “Trông công tử rất lạ, tướng mạo đường đường chính chính, nghi biểu bất phàm, xin hỏi cao danh quý tính của công tử.”

Ngơ ngẩn trước nụ cười rạng rỡ như ánh nắng ban mai của Thiên Kiều, Lý Hạo lộ ra vẻ mặt công tử thâm dâm. Cứ như vậy mà muốn hấn bỏ qua sao? Đã nhận ra hấn là ai rồi mà còn làm bộ làm tịch. Xem ra nàng Kiều này thật đúng là đủ bạo lực đủ tinh minh. Lý Hạo cười hà hà, xấu hổ nói: “Nào có, nào có, cái gì mà đường đường chính chính, cái gì mà nghi biểu bất phàm cơ chứ? Nàng quá khen rồi, còn danh tính ư, chỉ một cái tên thôi mà, gọi sao chả được.”

Gương mặt Thiên Kiều thoáng qua tia giễu cợt, ánh mắt liếc liếc xuống mũi bàn chân, lẩm bẩm, kế tiếp cười bảo: “Thần thần bí bí, tướng hay lắm sao... Đúng rồi, không biết công tử đột nhiên đến chỗ bồn cung có chuyện gì không?”

Lý Hạo tới nơi này đương nhiên có chuyện, hấn là vì tương lai tươi sáng, ngoài ra còn là vì những giây phút được thăng hoa, sung sướng nữa. Tuy nhiên bây giờ thấy biểu hiện của Thiên Kiều hấn đã rõ ràng, chỉ sợ nguyện vọng đi tới chốn bồng lai tiên cảnh có chút khó khăn.

Khó khăn thì mặc khó khăn, quả trên cành cao khó hái mới thêm phần kích thích. Khẽ gật gù, Lý Hạo chậm chậm tiến lại gần nàng, cười thật tươi: “Đúng là có vài chuyện cần nói cho nàng, không biết nàng có muốn nghe hay không? Ở đây trống trải quá, chúng ta tìm chỗ nào kín đáo, riêng tư một chút đi, rồi hai ta sẽ cùng nhau tâm sự.” Hấn sải chân bước dài đã tới bên cạnh nàng, hít một hơi thật sâu mùi hương cơ thể trinh nữ từ người nàng tỏa ra, Lý Hạo khoan khoái vươn tay định nắm lấy tay nàng.

“Dâm tặc, ngươi dám cả gan lớn mật như thế à, dám đùa giỡn bồn cung, thực đáng chết.” Nguyễn Thục phi rút vạt tay về phía sau, vung lên tát thẳng vào mặt Lý Hạo.

“Ê ê, đừng đánh vào mặt, bồn công tử mới phẫu thuật chỉnh hình được khuôn mặt đẹp trai ăn tiền này đó. Đánh hỏng rồi sau này làm sao mà đi đóng phim Hàn Quốc nữa... Ấy ấy, xin nàng đó, đánh chỗ khác đi. Cứ nhè mặt mà đánh hoài vậy hả?” Lý Hạo uốn người cong lưng, đầu ngửa ra sau, lộn một vòng, sau đó nghiêng qua nghiêng lại né tránh những cái tát liên miên của Thiên Kiều. Xoay người, lùi lại mấy bước, hấn tiêu sái nói.

Thiên Kiều gắt giọng: “Dâm tặc, ngươi vào phòng bồn cung, còn buông lời sàm sỡ, định làm ô uế bồn cung. Đứng lại đó, cấm chạy, bồn cung phải đánh như xương người mới hả giận.”

Ngắm nhìn cử chỉ đánh đá pha lẫn hung hăng của Thiên Kiều, trong tâm trí Lý Hạo không tìm được mà liên tưởng đến hình ảnh Nguyễn Thục phi khoác lên bộ trang phục nữ vương, cầm roi da vung qua vung lại, giữa đầu cười ha hả. Lắc đầu thật mạnh để đẩy những ý nghĩ quái đản kia ra khỏi trí tưởng tượng phong phú của hấn, Lý Hạo lướt người qua một bên, tránh thêm một tát của nàng, cười nham nhở: “Ha ha, sao nàng đánh trượt mãi thế, cứ như đang bắt bướm ấy, bồn công tử chả phải bướm cho nàng bắt đâu nhé... Ừ ời, lại trượt nữa rồi.”

“Ngươi có giỏi đừng chạy, hạo hấn đại trượng phu mà cứ tránh tránh né né, còn ra thể thống gì hả? Ngươi đứng yên đó cho bồn cung, ngươi mau đứng lại. Ngươi mà không đứng là ta khóc luôn đó... Hức hức... Hu hu...” Đánh mãi một lúc lâu mà ngay cả chéo áo của Lý Hạo, Thiên Kiều cũng không chạm vào được. Thiên Kiều âm ức mắng lớn, gò má ửng hồng, đôi mắt long lanh như muốn khóc.

“Ha ha, đánh không được, lại giở trò nước mắt cá sấu à, quá quen với tiểu xảo này rồi cô bé ơi, tìm kế khác hay hơn đi... Ấy ấy, đừng khóc mà, thôi mà, bồn công tử đứng yên một chỗ là được chứ gì. Bồn công tử đứng yên rồi đây, đừng khóc, đừng khóc nữa.” Lý Hạo nhảy nhót thêm vài cái, thấy Thiên Kiều đỏ bừng hết mặt, tiếp theo nước mắt chảy ròng ròng, òa khóc nức nở. Hấn đành buông xuôi chịu thua, đứng yên một chỗ, gơ hai tay lên trời đầu hàng vô điều kiện. Mặc dù hấn biết rõ đã rơi vào ổ phục kích của giặc, nhưng biết làm sao được, hấn không thể nhỡn nhơ nhìn cảnh phụ nữ, à không, phải là thiếu nữ tình quái khóc.

Thấy Lý Hạo đứng bên cạnh bàn trà nước, Thiên Kiều dần ngừng khóc, đưa tay lên quệt hai bên má đang thấm đẫm nước mắt, nhoẻn miệng cười, tung chân đá móc lên hạ bộ của Lý Hạo. Trợn mắt líu lưỡi trước đòn hiểm của quả ột cay này, Lý Hạo chật vật nhún người phóng ngược ra phía sau, kêu la í ới: “Chơi đòn gì độc vậy? Muốn mưu sát chồng à? Trăm tru di cửu tộc nhà nàng bây giờ. Hồng cái chỗ đấy là khổ nàng chứ khổ ai mà nàng chơi độc thế hả?”

“Hi hi, cuối cùng hoàng thượng đã chịu thua rồi sao? Còn bày đặt công tử này nọ nữa không, hoàng thượng đầu sao lại thần thiếp?” Thiên Kiều che miệng cười khúc khích.

“Thua hồi nào? Trẫm chỉ nhận là trẫm thôi, có làm gì đâu mà thua. Ha hả, nhưng mà thua ái thiếp mỹ lệ, xinh đẹp tuyệt trần của trẫm chính là vinh quang, là hạnh phúc của trẫm. Trẫm nguyện thua thêm ngàn lần cũng không cảm thấy đau khổ chút nào.” Lý Hạo cười nịnh, lét lét lại gần Thiên Kiều, xòe tay nắm lấy tay nàng.

Nguyễn Thục phi đỏ ửng mặt, toan rút tay lại, thì bàn tay Lý Hạo như con rắn trơn theo nắm chặt tay nàng không rời, nàng âm ừ: “Ừ ừ, miệng lưỡi trơn tru, chỉ biết nói lời ngon tiếng ngọt. Thần thiếp chả tin.”

Lý Hạo được đằng chân lân đằng đầu, vươn nốt tay kia quàng ra sau, ôm eo nàng, ghì hông nàng vào sát người hắn, cạ má hắn vào má nàng, phả hơi thở vào lỗ tai nàng mà rằng: “Ôi nàng tuyệt quá, nàng tập võ mà sao cơ thể nàng lại mềm mại, êm ái đến thế. Trẫm thực hận sao không đi tìm nàng sớm hơn.”

Đang quá đỗi xấu hổ trước cử chỉ âu yếm của Lý Hạo, khi nghe đến những lời cuối của hắn, Thiên Kiều trợn trừng mắt, nghiêng răng kèn kẹt, một tay đang nắm tay Lý Hạo thì siết chặt, bàn tay kia nắm lại thành quyền, hung hăng thoi thẳng vào bụng Lý Hạo.

60. Chương 61: Thuần Phục Sư Tử Hà Đông

Thiên Kiều tiến cung đã hơn hai tháng nay, là một thiếu nữ ngây thơ, trong sáng, nàng nào biết tương lai đón chờ mình là như thế nào. Tuy nàng có chút hung hăng, nhưng ở độ tuổi trăng tròn, nàng lại chưa trải nhiều sự đời, còn bị cha nàng rót vào tai viễn cảnh màu hồng khi được làm vợ vua, nàng thích lắm, tin ngay tất cả. Háo hức trước mộng đẹp làm phi tần của hoàng đế bao nhiêu, thì sự thực đối với nàng lại tàn khốc bấy nhiêu

Ngày lại ngày, cứ trôi qua lặng lẽ, buồn tẻ, cả cái bóng của Hoàng đế nàng cũng chưa từng thấy, chưa từng được gặp. Không được đi đâu, không được làm gì, cái gì cũng theo khuôn phép, cái gì cũng theo luật lệ, chỉ có thể đối mặt với bốn bức tường u ám, nàng tưởng chừng mình phát điên. Vậy là cách trút giận duy nhất của nàng là chửi bới và đập phá, ngày nào khi lên cơn là nàng lại lôi vua ra mà mắng, đem đồ đạc trong phòng ra mà đập. Hai nô tỳ theo nàng từ tấm bé khuyên nhủ mãi không được đành buông xuôi, chỉ biết ra ngoài đứng gác đuổi hết những ai lảng vảng đến gần, cầu trời khấn Phật chuyện này không thể bại lộ ra, nếu không hình phạt đối với các nàng chính là tội khi quân phạm thượng, tru di chín họ. Và chuyện ấy cứ thế tiếp diễn cho đến tối nay...

Hự!

Lý Hạo ôm bụng, lùi lại phía sau ba bước, thở dốc một hơi, thoáng nhúu mày, đoạn chuyển sang vẻ mặt dâm dăng, cột nhả: “Thục phi à, nàng muốn khởi động cơ tay trước ư? Từ từ trẫm sẽ tập luyện cho nàng. Đầu cần phải ham muốn như thế chứ.”

Túm lấy cái bình trà đặt trên bàn, Thiên Kiều ném về phía Lý Hạo, mắng lớn: “Lý Huệ Tông, người, người, người, độc ác lắm. Người bỏ ta ở đây cô đơn hàng tháng trời, người có phải là con người không?” Ném xong, nàng bay người tung chân, nhằm giữa ngực Lý Hạo mà đá.

Bình trà đầy nước nóng, bay thẳng tới Lý Hạo, kèm theo những giọt nước nóng trong bình văng ra tung tóe. Lý Hạo lộn mèo sang trái, kêu la oai oái: “Không phải chứ? Còn chơi trò tạt nước sôi nữa. May mà

thời này chưa có axit, nếu không nàng cũng đem tạt luôn trâm không chừng. Quá bi ai, quá nhẩn tâm mà, trâm đau lòng quá.”

Dứt lời, hắn đã thấy bàn chân Thiên Kiều ngay trước mặt, tiếp tục lạng người qua trái lần nữa, khi né người hắn còn không quên vuốt tay dọc từ bàn chân Thiên Kiều lên tới bắp chân, rồi vỗ đét lên mông nàng một cái. Cảm nhận đường cong tuyệt hảo qua bàn tay, tuy vải quần đã che đầy phần nào cơ thể, nhưng Lý Hạo vẫn khoái khoái gào lên trong lòng quá đã.

“Huê Tông, người, người... ta phải giết người...” Bị Lý Hạo vỗ lên bộ phận nhạy cảm trên cơ thể, Thiên Kiều đỏ rần hết mặt, nhưng nàng có cảm giác nói không nên lời, từ chỗ ấy đột nhiên truyền lên những đợt kích thích khó hiểu, nó gây cho nàng cảm xúc nhột nhột, ham muốn dị thường. Nàng cố dần cảm xúc kì lạ kia, vùng phần quyền đánh tới.

Nhanh như thoát, Lý Hạo xoay một vòng, đối mặt với Thiên Kiều, hắn chụp lấy nắm đấm của nàng, vừa cào cào ngón tay lên mu bàn tay nàng, vừa nhếch mép nói: “Thực phi, nàng thật đẹp! Nhất là bàn tay nàng này, mềm mại, nõn nà, trắng bóng, trâm nắm mãi mà không muốn buông ra, nàng cho trâm nắm suốt đời nhé.”

Lý Hạo trở tới hai bước, hắn thềm thường hít lấy hít để hương thơm ngào ngạt tỏa ra từ người đẹp. Một mái tóc đen huyền óng ả, buông xõa ra được bó lại ở phần giữa bằng sợi dây bằng xanh lá cây mơn mơn. Hắn ghé sát mặt lại ngắm nhìn gương mặt phớt hồng như ráng chiều, chiếc cổ trắng tinh như ngọc như ngà. Những màu sắc đầy phối kết hợp với nhau tạo cho Lý Hạo sức cuốn hút vô cùng, đem đến cho hắn một cách nhìn hoàn toàn mới lạ về Thiên Kiều.

Cảm thấy cơ thể nóng ran của Thiên Kiều, hắn cũng bị ảnh hưởng theo, bên dưới như khởi nghĩa, phất cờ muốn xé toạc mà chui ra. Lý Hạo có trực giác rằng sức hấp dẫn như tòa hỏa diệm sơn của Nguyễn Thực phi đang thiêu đốt tâm can đang hùng hực khí thế của hắn. Hắn hít hà, khe khẽ gọi: “Thiên Kiều...”

Hít mạnh một hơi dài dưỡng khí, Lý Hạo vươn mình tới chộp ngang eo người ngọc. Thiên Kiều cảm thấy bên dưới nàng bị vật gì đó cứng rắn tì lên người nàng, liếc mắt nhìn xuống, gương mặt nàng đã đỏ lại càng đỏ hơn, pha thêm vài phần quyến rũ, động lòng người. Nàng gắng gượng né tránh cổ vùng người thoát khỏi Lý Hạo, dùng hết sức hô lớn: “Dâm tặc, buông ta ra...”

Bằng một động tác cực kỳ nhanh nhẹn, Lý Hạo uốn tay như rắn đớp mồi vỗ chặt lấy bả vai của Thiên Kiều, ghì sát cơ thể nõn nà của nàng úp xuống mặt bàn. Dán mắt vào vùng đất phì nhiêu màu mỡ đang cong cong vươn lên uốn éo, theo từng động tác giãy dụa của Thiên Kiều, Lý Hạo quệt dòng nước bọt đang chảy ra bên khoe miệng, rồi hùng hổ vỗ lên vị trí đó.

Bốp!

“Dám đánh trâm à? Để xem nàng còn dám đánh trâm không?”

Bốp!

“Cả chồng mình mà cũng dám đánh, phải dạy dỗ nhiều hơn phải đạo. Vợ hư phải được răn đe.”

Bốp!

“Đây gọi là dạy con từ thuở còn thơ, dạy vợ từ thuở bơ vơ mới về.”

Vỗ chạn chát lên đồn bộ Thiên Kiều vài cái, hắn lại xoa lên đó mấy cái. Làm công việc dạy bảo tuyệt vời này, ai mà không muốn làm cơ chứ, nhất là Lý Hạo. Hắn hào hứng làm việc không ngơi tay, không mệt mỏi, không oán thán, sướng khoái nghĩ thầm trong bụng: “Con bà nó, đã tay quá. Không ngờ người nhỏ mà mông to thế, kiểu này chắc phải đến đây thường xuyên mới được.”

Chỉ tội cho Nguyễn Thực phi đang cong người oằn mình hứng chịu cơn thịnh nộ của Hoàng đế đang trút xuống, từ đầu đến chân đỏ rần như con tôm luộc. Ấy thế mà, hình như biểu hiện của nàng không giống đau đớn lắm thì phải. Có ai biết tại sao không?

61. Chương 62: Mùa Xuân Đầu Tiên Của Thiên Kiều

Thiên Kiều bị Lý Hạo đánh vào vùng nhạy cảm trên cơ thể, nàng gục hẳn mặt xuống bàn không dám ngẩng đầu lên nữa. Nàng càng xấu hổ hơn nữa khi nhận ra dường như ở nơi ấy, vùng thượng nguồn bắt đầu từ từ khơi dòng suối chảy. Nàng không hiểu tại sao mình lại như vậy? Nàng chưa từng bị đánh bao giờ, cha nàng rất cưng chiều nàng, từ lúc cha sinh mẹ đẻ tới giờ nàng luôn được nâng niu vỗ về, có ai dám làm trái ý nàng cơ chứ? Vậy mà giờ đây nàng đang bị đánh, lại bị đánh lên vị trí mẫn cảm nhất. Nàng không thấy đau, chỉ thấy xúc cảm tê dại mỗi khi bàn tay ma quỷ kia vỗ lên, cổ họng nàng như vô thức bật ra những tiếng rên khe khẽ.

Từ trên cao, Lý Hạo nhận ra vành tai nàng đỏ ửng như trái gấc chín mọng, cộng thêm những thanh âm run rẩy ư ư diên đảo thần hồn phát ra lúc có lúc không, mặc dù rất nhỏ nhưng sao có thể thoát khỏi thính lực của Lý Hạo. Hắn lật ngửa Thiên Kiều lại, nhìn chăm chú vào khuôn mặt kiều diễm của nàng, nàng nhắm tịt mắt, không dám mở ra nhìn hắn, thể hiện sự cam chịu, pha lẫn đón chờ.

Hắn không chần chừ nữa, cúi xuống hôn lên lên đôi mi thanh tú, lại hôn xuống dưới như muốn nuốt chửng luôn cánh mũi dọc dừa. Hắn cưỡng đại mút lấy hai vành môi đỏ mọng như đóa hoa đào vừa chớm nở. Con tim hắn đập thình thịch tựa hồ nhảy khỏi lồng ngực, hơi thở hắn trở nên nhanh hơn, đưa lưỡi lùa vào tách cặp môi của nàng ra hút lấy hương thơm người đẹp một cách tham lam man dại.

Bất thành lĩnh, Lý Hạo chụp lấy vạt áo trước ngực Thiên Kiều, roạt một tiếng, hắn xé thật mạnh, làm lộ ra gò bồng đảo trắng phau, điểm bên trên là hạt nho màu đỏ hồng hào đang lung lay rung động theo từng nhịp thở của nàng. Như một gã nổi cơn điên, Lý Hạo ghi chặt thân hình Thiên Kiều, một tay chụp lên ngọn đồi đang vươn cao ngạo nghễ, tận tình nhào nặn.

Thiên Kiều ứ một tiếng trong cổ họng rồi im bật ngay sau đó bởi Lý Hạo dán chặt lấy miệng nàng. Môi kề môi, miệng áp miệng, cả hai đắm chìm trong hạnh phúc vô bờ bến. Nàng run người vài lượt, nàng then thũng khe khấp hai chân, nơi u cốc trước đây đã biến thành vùng suối mát rồi. Có lẽ vì nàng vượt qua trở ngại tâm lý ban đầu, nàng đón nhận hòa cùng nhịp thở với Lý Hạo, nàng thò cánh tay mềm mại như chiếc đuôi hồ ly vòng qua cổ Lý Hạo, nhẹ nhàng kéo đầu Lý Hạo xuống ngọn đồi đang ưỡn cao. Cặp lông mi nàng chớp chớp, ẩn hiện ánh mắt liếc liếc nhìn Lý Hạo một cách khiêu khích, kích thích đến tột cùng.

Dưới đôi môi tà ác của Lý Hạo, Thiên Kiều dần dần không chống đỡ được nữa, cả người nàng vô lực bị chiếc lưỡi điêu luyện của Đoạn Vân đánh bại.

Một tay Lý Hạo bợ lên phần eo Thiên Kiều, không ngừng vuốt ve, xoa nắn, hắn rên qua cổ họng: “Thực phi, ta muốn nàng” Bàn tay còn lại của Lý Hạo, lần mò vuốt ve mái tóc nàng, trượt dần xuống qua vành tai, qua chiếc cổ, rồi trực tiếp leo lên đỉnh núi của Thiên Kiều. Vốn dĩ nàng đã là một thiếu nữ xinh đẹp, qua sự kích thích liên miên bất tuyệt của Lý Hạo, thời khắc này mị lực của nàng càng thêm hấp dẫn, làm cho Lý Hạo dâng trào cảm xúc diên cuồng khó tả. Đầu của hắn áp vào phần đồi bên kia của Thiên Kiều không ngừng cọ xát, miệng không ngừng hôn hít. Bàn tay đang xoa nắn phần eo kia, hắn di chuyển xuống, với chiến ý mãnh liệt tấn công vào kiêu đồn phì nhiêu, màu mỡ, với chủ ý áp sát nhằm chơi trò chiến trận đánh giáp mặt, đánh phủ đầu.

Dù sao đi nữa Thiên Kiều vẫn còn là gái tơ, là trinh nữ, nàng đâu có bạo gan như Lý Hạo. Khi một tay của Lý Hạo mạnh mẽ kéo quần, nàng vội chụp lại, năn nỉ dứt quãng: “Đừng! Đây... ở ngoài phòng... hoàng thượng... vào giường đi...” Thiên Kiều lo sợ nếu hai nô tỳ của nàng mà đột nhiên chạy vào, thấy tiểu thư vô tư, hồn nhiên của họ ngày nào, dám làm chuyện kinh thiên động địa như vậy ở giữa phòng, không đóng cửa, và còn ngay trên bàn nữa, thì nàng chỉ có nước dộn thổ xuống đất. Nghĩ tới đây, nàng xấu hổ quá, nhấc đầu lên, cắn một phát vào vai Lý Hạo.

“Ái da, nàng thuộc họ cẩu à? Cắn thế nhứt chí anh hùng đấy... Á á... lại tóe máu rồi... Hừ, lên giường thì lên giường... Hà, tiếc quá, định thử tư thế mới với thiếu nữ cổ đại xem thế nào, gác lại lần sau vậy...” Lý Hạo hậm hà hậm hực, xốc Thiên Kiều lên vai vác như vác bao gạo đi như bay vào trong phòng, thế nhưng hắn vẫn không hề dừng những động tác trắng trợn lại, mà cứ vừa đi vừa bóp vài cái lên hai vùng sơn cước của nàng.

Hí hửng đặt nàng lên giường thật nhẹ nhàng, thật trù mến, đoạn hắn nhào lên người nàng như con dã thú.

Rồi từ từ, rồi khe khẽ thoát y phục hộ Thiên Kiều. Khi hoạt động đôi tay, hần vẫn không quên hoạt động đôi môi, hớp lấy cặp môi mọng nước đang bặm lấy nhau.

Lúc này Thiên Kiều đã chủ động hơn rất nhiều, nàng không như lần trước nữa. Chiếc lưỡi vừa mềm vừa thơm của nàng nghịch ngợm, chọc ghẹo Lý Hạo, chốc chốc quần lấy lưỡi hần, chốc chốc lại né tránh, trốn chạy, khiến cho Lý Hạo phải giục cho con rắn nhỏ chạy theo nháo nhào mà vẫn không cách nào rượt kịp.

Dưới sự nghịch ngợm của Nguyễn Thục phi tinh quái, Lý Hạo bị lửa dục lấn át lý trí, người anh em của hần đã trở nên căng cứng tựa núi lửa chực chờ phun trào nham thạch. Cảm giác ẩm ướt gây ra sự ham muốn cuồng dại, điên loạn hơn nữa. Phần thân dưới Lý Hạo đã áp sát vào chỉ còn cách một lớp quần mà thôi. Dưới sự chà xát cận kề như thế, người anh em của Lý Hạo càng khó có thể kìm nén được nữa rồi.

Cuối cùng Lý Hạo đã không thể chi trì dưới loại áp bách, đè chặt này, ngọn lửa tình ái hoàn toàn kiểm soát ý chí trong tâm trí hần. Hần xé toạc quần áo của hần ra, giựt phăng tất cả xiêm y của Thiên Kiều. Bức tường chặn lại sự tiến công của quân đoàn Lý Hạo bị sụp đổ, người anh em của hần dựng thẳng uy vũ cạ lên phần đùi mượt mà của Thiên Kiều, như muốn an ủi quãng thời gian thiếu thốn khổ sở trước kia.

Ngược hần với ý muốn của hần, muốn làm giảm bớt xúc cảm phun trào, chốn ôn nhu tươi mới mà người anh em đang tiếp xúc kia, lại như đổ dầu vào lửa kích động quân đoàn bạo động khởi nghĩa đứng lên. Mặc dù hần là kẻ lão luyện chốn phòng the, tuy thế dòng nham thạch sôi sùng sục kia thực sự đã muốn phun trào. Cố gắng hết sức lực không chế đoàn ai binh đang muốn lao ra khỏi vùng đất cấm, trường thương ấy dừng mảnh dăm chọc truy tìm cửa hang mỹ lệ, vùng đất thiên thần có thể đưa con người ta lên chốn bồng lai tiên cảnh. Và rồi mon men theo dòng suối đang chảy ngược, binh đoàn kia đã tìm được miền đất hứa. Trường thương ương ngạnh, vũ dũng nhưng vụng về tới đáng thương kia rốt cuộc cũng tìm ra điểm yếu trí mạng, không chút do dự, không chút chần chờ, cây thương hoa lên một vòng, nhất quyết đâm tới.

62. Chương 63: Con Heo Con Của Trầm

Kiểm trắng dăm vào, kiểm đỏ rút ra. Nước Đại Việt lại có thêm một thiếu nữ trở thành đàn bà. Hai giọt nước mắt lăn ra theo khóe mắt, Thiên Kiều bặm chặt môi, nàng bấu nắm đầu ngón tay xuống đôi vai trần của Lý Hạo, ấn mạnh xuống. Lý Hạo rên lên: “ Ái thiếp à, nàng đau còn muốn trầm đau theo sao?”

“Cho hoàng... thượng biết tay... ai bảo làm thần... thiếp đau tới... vậy... đừng... nhẹ thôi...” Thiên Kiều thở dốc, nàng ương ngạnh nói từng tiếng đứt quãng.

Quân đoàn hùng mạnh do Lý Hạo chỉ huy đã đột kích bất ngờ dẫn đến thành quả thắng lợi ngoài mong đợi, cổng thành vững chắc như bức tường đồng của Thiên Kiều đã bị công phá hoàn toàn. Từng đợt tiến công mãnh liệt của quân đoàn ấy, đã làm cho động đào thiếu nữ đau đớn khôn cùng, khiến cả tòa thành rung lên từng hồi, con hào nước ầm ứ ở xung quanh tòa thành giờ đây càng trở nên lầy lội hơn bao giờ hết.

Cánh đồng lúa khô cằn bao năm qua được tưới tắm cơn mưa phùn mùa hạ, bỗng chốc hóa thành cánh đồng bát ngát, xanh mướt bạt ngàn. Rồi từ đâu, một cơn lũ tuôn ra ào ạt, quân đoàn hiếu chiến bị nước lũ dội cho không đường né tránh, bối rối chật vật không lời tả xiết.

Thiên Kiều không đẹp bằng Trần Thị Dung, không quý phái bằng Đàm Ngọc Trúc, nhưng nàng có một vũ khí chết người, động đào của Thiên Kiều rất tuyệt vời, có thể nói nơi ấy chính là vũ khí sát thương cực mạnh đối với mọi đàn ông trên cõi đời. Trường thương của Lý Hạo đã từng trải qua trăm trận, nhưng phải công nhận rằng trận này là khó chơi nhất. Quá chặt, quá khít, quá ẩm ướt, lại còn suối phun nữa, binh đoàn bách chiến hùng sư đã muốn đầu hàng tập thể rồi. Không, không thể thua một cách vô vị như thế được, tự tôn đàn ông mách bảo hần rằng hần phải chiến đấu tới cùng, hần phải thắng.

Con sóng lớn ầm ầm đổ lên đầu đám binh lính nổi loạn do dũng tướng Lý Hạo chỉ huy. Rất khôn khéo, rất tài tình, Lý Hạo đã cho thấy kinh nghiệm là trên hết. Hần chia quân ra ba đường, một binh đoàn tập kích ở phía trên vào thung lũng màu đỏ có con rắn nhỏ đang nhấp nhô trườn lên trườn xuống, ở giữa cho hai binh

đoàn bao phủ chiếm lĩnh toàn bộ hai vùng cao nguyên trung du, và binh đoàn tinh nhuệ nhất phải gánh chịu khổ ải nhất thì dùng hết sức công đồ thành trì ương ngạnh do nữ vương Thiên Kiều đích thân tọa trấn.

Bị tập kích trên ba mặt trận khác nhau, với kinh nghiệm chiến đấu non kém, nữ vương Thiên Kiều đã rơi vào bị động, nàng bối rối chống đỡ sự trùng kích mãnh liệt nhất từ trước đến nay. Dòng thác lũ dần dần yếu bớt, cổng thành nửa khép nửa mở dần dần nói rộng ra. Không bỏ lỡ thời cơ, những binh lính lão luyện dưới sự chỉ huy của viên tướng sành đời thâm mưu viễn lược, đã toàn lực xung kích.

Dưới sự công kích điên cuồng không ngừng nghỉ, không ngơi tay ấy, nữ vương Thiên Kiều chấp nhận chào thua, gươm trắng đầu hàng, co giật một lúc, đoạn buông thông tay chân, nằm xụi lơ đứ đừ. Phá toang cổng thành, quân đoàn hùng mạnh tràn ra mọi góc ngách, con phố, ngõ nhỏ, của tòa thành trì xinh đẹp, động lòng người, tổ chức hoan ca tưng bừng, đón mừng chiến thắng. Và Lý Hạo đã chính thức cầm ngọn cờ vinh quang, chính thức tuyên bố sở hữu toàn bộ vương quốc kỳ diệu, đầy tính truyền kỳ này.

Sự đời lắm thứ trở trêu, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Lý Hạo cho rằng đây là lần đầu tiên Thiên Kiều hiểu thế nào là mùa xuân, nàng sẽ yếu đuối, khép nép mà ôm hân hạnh cho đến sáng. Nhưng hân có ngờ đâu hân đã quá coi thường nàng, chỉ một lúc nghỉ ngơi hồi sức, nàng đã khiến hân trải qua từ bất ngờ này tới bất ngờ khác.

Thiên Kiều trở mình, bò dậy, leo lên người Lý Hạo, cười nanh ác: “Hà hà, bây giờ thần thiếp sẽ chủ động, thần thiếp sẽ làm cho hoàng thượng biết thế nào là lễ độ.” Nói xong, nàng bắt đầu tiến hành công cuộc trả thù, phản công giành lại độc lập cho vương quốc của nàng đang chịu cảnh tang tóc, khổ đau dưới sự cai trị vô đạo của tên hôn quân đang thở hồng hộc bên dưới...

Ngoài bầu trời đêm mịt mờ âm u, từng hàng cây lao xao, rủ rủ với nhau những lời tâm sự ngọt ngào, chan chứa tình yêu thương. Trong cung nguyên phi vang lên những tiếng tình tự của đôi trai gái đang đắm chìm trong hạnh phúc.

“Con heo con dễ thương của trẫm, nằm nghiêng qua nào, để trẫm xoa lưng cho nào.”

“Hoàng thượng xấu quá, chỗ đấy có phải lưng đâu, nhầm rồi, bên trên cơ, ừ ừ.”

“Hề hề, xin lỗi, xin lỗi, tại cái tay nó không nghe lời ấy mà, trẫm bảo trên mà nó cứ đòi dưới có chết không cơ chứ. Trẫm đánh cho nó chừa này.”

“Ái, đau, sao lại đánh vào chỗ ấy của thần thiếp, ngượng chết được.”

“Lại nhầm, lại nhầm, trẫm sẽ không thế nữa. Được rồi, ngoan nào, trẫm xoa lưng cho nàng ngủ nhé, ngủ ngoan nào con heo con đáng yêu của trẫm.”

“Ồ... con heo con là con gì thế hoàng thượng?”

“À à, con heo là con lợn ấy mà.”

“Sao hoàng thượng lại gọi con heo là con lợn vậy?”

“Thì... là... là... trẫm thích gọi thế. Một quá, sau này trẫm sẽ ra chiếu chỉ bắt toàn dân gọi con lợn là con heo hết. Ai không gọi heo, trẫm xăm chữ heo trên trán cho nhớ, hô hô.”

“A, hoàng thượng, đừng làm thế, làm thế ác lắm, người dân có tội tình gì đâu.”

“Được, được, trẫm không ác với dân, chỉ ác với ái phi yêu dấu của trẫm thôi.”

“Á á... Đừng, hoàng thượng, thần thiếp mệt lắm rồi, buông thần thiếp ra đi. Coi như thần thiếp cầu xin hoàng thượng đó.”

“Cầu xin vô hiệu, ý trẫm đã quyết. Lúc này nàng hung hăng lắm mà, còn hạ gục cả trẫm nữa. Trẫm phải báo thù, nào lại đây nào, con heo con của trẫm, he he.”

Lấp ló ngoài cửa cung Thực phi, hai cung nữ thân cận của Thiên Kiều đang dỏng tai lên nghe ngóng động tĩnh từ trong phòng truyền ra. Chốc chốc hai nàng lại cười khúc khích, đưa tay thọt lét, chọc ghẹo nhau. Tiếng cười trong trẻo, tươi vui của hai nàng hòa quyện vào màn đêm tĩnh mịch, bay lên chín tầng trời.

63. Chương 64: Không...

Ầm.

“Cái gì thế? Thằng nào đánh bom nhà ông?” Lý Hạo nhảy dựng dậy, hét toáng lên, sau đó hấn mở bừng mắt.

“Đây là đâu? Không thể nào!” Lý Hạo phóng xuống sàn, chân hấn mát lạnh, hấn sững sờ trông lại căn phòng mà hấn đã ngủ bao năm qua.

“Đây... đây là thời hiện đại. Minh... chẳng lẽ mình đã trở về thời hiện đại...” Hấn bước tới gần tường sờ sờ lên vách tường, hấn cảm nhận được sự thô ráp rõ mồn một ở lòng bàn tay, rất sống động, rất chân thực.

Lý Hạo chạy ra đến bên cạnh cửa sổ có viền xanh lam nhạt, kéo roạt tấm màn cửa sang phải, ngó ra bên ngoài. Cảnh tượng bên ngoài quá hỗn loạn, khói lửa mịt mù khắp nơi, hấn nghe đâu đó tiếng rú rít của máy móc, tiếng ào ào của động cơ khuyên đảo trên bầu trời. Cảm giác lạnh lẽo chạy dọc sống lưng, điềm báo nguy hiểm đã từng giúp hấn rất nhiều lần.

Ầm.

Tung người, phá toang cửa kính, Lý Hạo nhảy qua cửa sổ. Lăn thêm vài vòng nữa, Lý Hạo chạy thoát khỏi vùng nguy hiểm. Hai chân vừa đứng lên, hấn quay ngoắt đầu lại, trợn mắt nhìn cảnh hoang tàn sau lưng. Cả tòa biệt thự đã sụp đổ hoàn toàn, những bức tường vỡ vụn, thanh sắt cong queo nghiêng ngả, khói bụi cuộn lên thành một màu trắng xóa.

Chạy như điên vào tòa nhà đổ nát, Lý Hạo gào lớn: “Không...” Hấn nhảy lên bậc thềm đầy cát pha lẫn những mảnh vụn vương vãi tung tóe, mắt như rách toạc ra, xoay người nhìn tứ phía.

Trông thấy mảnh vải màu hồng đậm quen thuộc của chiếc áo ngủ mà Mai thường hay mặc, nàng là một trong những người vợ của hấn. Cuống cuồng chạy lại chỗ tường đổ nát ấy, dòng máu tươi chảy ra thấm đẫm mảnh vải, rú lên như con dã thú bị thương: “Không... Mai... Không...”

Chống hai tay lên bức tường nặng trĩu, hấn cố sức đẩy lên, nhưng không được, bức tường quá nặng. Hấn cảm thấy bất lực hơn bao giờ hết, khụy chân xuống sàn đất, gục đầu lên cánh tay trầy xước rỉ rả máu tươi, lẩm bẩm: “Mai, Mai ơi... Không, chắc chắn không phải là em, là người khác... người khác... Đúng rồi, còn những người khác ở đâu?”

Hấn đứng dậy, vừa chạy quanh vừa gọi vang tên của những người vợ, những đứa con của hấn: “Mai... Tuyết... Lan... Nam ơi... Hùng ơi...” Bất chợt hấn nghe tiếng rên ư ử yếu ớt ở cuối tòa biệt thự, chạy mãi đến mới thấy cây đàn ghita gãy đôi nằm lán lóc, còn Hùng, cậu con trai đam mê văn nghệ bị tấm ván đè mất nửa thân dưới, với gương mặt của một cậu nhóc thiếu niên, đang hấp hối một cách yếu ớt: “Cha... cha ơi... cứu con...”

“Hùng, nằm yên đó con, cha lại ngay đây.” Lý Hạo tới bên cạnh người con trai, hấn vận hết sức bình sinh nâng tấm ván nặng trĩu lên, đẩy ngược ra phía sau. Hấn quỳ xuống bằng một chân, bàn tay hấn run run nhấc đầu đứa con trai út, đứa con trai mà hấn cưng chiều, yêu thương nhất lên gối lên chân hấn, bi thương hỏi: “Không sao, không sao rồi, cha đến rồi đây, con cố gắng lên.”

“Cha... cha... con đau... đau lắm...” Hùng thở hắt ra từng hơi khó nhọc, gắng gượng mở cặp mắt to tròn với cặp lông mi dài như lông mi con gái, hấn nhú mày rên rỉ: “Cha ơi, có lẽ... con... con sẽ chết.”

“Cầm mồm, con trai của Lý Hạo, không ai được chết... con trai của Lý Hạo... sẽ không ai phải chết.... Cha sẽ cứu sống con... kiên cường lên... con trai...” Lý Hạo gằn giọng, tiếng của hấn trở nên khàn khàn, hấn không phát hiện ra nước mắt của hấn đã nhỏ xuống áo của Hùng. Bởi vì hấn không dám nhìn xuống nửa dưới cơ thể Hùng, cả nửa thân dưới đã bị dập nát be bét, bầy nhầy.

“Cha... con... con tự hào là con trai của cha...” Hùng mỉm cười mấp máy môi, hai hàng lông mi cong dài khép lại, đầu hấn ngả sang một bên, trên đôi môi vẫn đọng lại nụ cười yếu ớt.

“Hùng... con của cha... Hùng... A a a a...” Lý Hạo để mặc những giọt nước rơi, hấn vùi đầu ngực đứa con thân yêu. Những hình ảnh hấn nuôi nấng, chăm chút nó từ nhỏ đến lớn lại hiện ra chậm chậm, mạch lạc. Hấn

bế nó xoay vòng khi nó mới sinh ra. Hấn vật lộn với nó khi nó bị ốm đau, khóc lên oe óe. Hấn vỗ tay tán thưởng khi nó chập chững biết đi. Hấn gật gù khen ngợi khi nó gảy những khúc nhạc với cây đàn ghita lúc nó mới lớn...

“Hùng, bé cưng, con là con của ai?”

“Con của cha Lý Hạo.”

“Con ai nữa?”

“Con của mẹ Tuyết Lan.”

“Cha ơi con gảy đàn có hay không?”

“Hay lắm, ha ha ha, con của cha gảy đàn là hay nhất quả đất.”

Khuôn mặt đăm lẹ của Lý Hạo dần dần biến hóa dữ tợn, hung ác, hằn gằm gừ: “Bọn nào? Là bọn nào? Khoan đã, còn ở công ty, còn Long, Hoài, Mỹ ở công ty. Mình phải chạy lên công ty ngay xem tụi nó thế nào?”

Hứ ứ ứ. Âm.

Hấn giật mình nhìn về hướng tiếng nổ, đến bây giờ hấn mới để ý đến bầu trời. Trên cao, những vật thể đen sì đang bay lượn ngược xuôi, một lúc lại nghe như tiếng gió hú, một lúc lại nghe thấy tiếng nổ lớn vang rền.

“Chiến tranh? Nước nào xâm lược Việt Nam? Khốn nạn. Không, không thể nào. Không có dấu hiệu báo trước sẽ xảy ra chiến tranh. Sao có thể như...” Lý Hạo đang gào rú như thằng điên thì một chùm ánh sáng màu đen vùn vùn tia lửa điện lao vùn vụt về phía hấn. Không kịp né tránh, một tay nâng đầu đứa con trai, một tay hấn vô thức giơ lên chắn trước mặt.

“Không...”

64. Chương 65: Lầu Xanh

“Không...”

“Hoàng thượng, hoàng thượng, tỉnh dậy, dậy mau.”

“Không, không.”

“Hoàng thượng, dậy.” Thục phi Nguyễn Thị Thiên Kiều lay mãi không tỉnh, tức tối nắm cả hai cánh tay Lý Hạo giật ngược dậy.

“Không... Ừ ừ, chuyện gì thế?” Lý Hạo bị kéo bất ngờ, đưa tay dụi mắt, nhận ra Nguyễn Thục phi đang hằm hè, trợn mắt liếc nhìn hấn. Ngó lại tay chân người ngợm của mình, hấn vẫn không thấy sút mẻ chỗ nào, có điều mồ hôi vã ra như tắm. Nhìn không gian, đồ vật xung quanh một lúc, hấn mới chắc chắn là mình vẫn đang sống tại thời đại triều Lý.

“Ái phi đó hả, dậy sớm thế? Trời chưa sáng mà.” Hấn nhếch mép mỉm cười hỏi Thiên Kiều, điệu cười của hấn pha chút đau thương.

Vốn là cô bé vô tư vô lự, nên Thiên Kiều không nhận ra sự khác thường của Lý Hạo, nàng bĩu môi: “Hoàng thượng còn dám nói... Tại hoàng thượng cứ kêu gào không, không, inh ỏi hết cả lên. Ai mà ngủ cho được cơ chứ.”

“Hà hà, xin lỗi, xin lỗi, thôi ngủ, ngủ đi nào ái phi, lại đây trằm ôm nàng ngủ nào.” Lý Hạo kéo tay Thiên Kiều dựa hấn vào lòng hấn, nghiêng người nằm xuống.

Lát sau, Thiên Kiều đã ngủ ngon lành, còn hấn vẫn mở mắt nhìn trần nhà, đặt tay ngang trán, nhíu mày suy nghĩ: “Thì ra chỉ là ác mộng. Ác mộng này ... nhưng tại sao nó chân thật đến vậy? Tương lai... tương lai đang xảy ra chuyện gì...”

* * * * *

Lầu xanh là một địa phương nổi tiếng mà ai ai cũng biết, ai ai cũng hiểu, nhất là những vị đại gia, công tử no cơm ấm cật, đậm dật suốt ngày. Và từ trước đến nay khi nhắc đến kỹ nữ người ta lại nghĩ ngay tới chốn lầu xanh son son phấn phấn, tới những cô gái bán thân nuôi miệng, tới cảnh hoan lạc giường chiếu... Nhưng có mấy người biết được chữ lầu xanh ở thời xưa là tượng trưng cho sự cao sang, quý phái. Cái tên lầu xanh bắt nguồn từ thời kỳ Chiến Quốc.. Vào thời ấy lầu xanh là nơi các nhà quyền quý, những thiếu nữ khuê các ở. Câu “Đại lộ khi thanh lâu” nghĩa là đường lớn dựng lầu xanh.

Ở nước Tề, vua Võ Đế bắt dân phu và bộ Công xây dựng những lầu cao thật đẹp. Cửa sổ đều sơn xanh. Nhà vua ở cùng với các mỹ nữ cung tần thường ở nơi đây. Rồi lầu đài của các hàng công khanh, đại thần cũng sơn cửa bằng màu xanh, nên dân chúng thường gọi chỗ ở của vua chúa, quan lại ở là “lầu xanh”.

Quan lại, nhà giàu quyền quý nào mà có con gái đẹp, con gái xinh thì trông mong con nhà mình được tiến cung, làm vợ vua hòng nâng cao danh vị, nên thường sơn nhà màu xanh cho con gái ở. Rồi chuyện đó lại trở thành trào lưu, khiến những bậc vương tôn, công tử thấy nhà ai có cửa sổ hoặc lầu đài sơn xanh thì cho rằng nhà đó có mỹ nữ.

Lúc ấy, phường buôn son phấn, hay còn gọi là nhà chứa đem gái đẹp mở nhà rước khách tìm của lạ, nhằm quyến rũ khách làng chơi hay các thiếu gia, công tử con quan nên cũng tô phết nhà thành màu xanh để đón khách. Dần dần hoàn toàn biến thành nơi chốn để khách làng chơi, những kẻ yêu thích của lạ tìm nơi giải sầu, ý nghĩa bắt đầu “lầu xanh” biến đổi.

Vì thế, đến triều đại Lương, Lưu Diễm có hai câu thơ nói về chữ lầu xanh để chỉ chỗ ở của gái bán hoa:

Xướng nữ bất thăng sầu,

Kết thúc hạ thanh lâu.

Nghĩa là:

Gái hát chẳng xiết buồn,

Thu vén xuống lầu xanh.

Từ ấy trở về sau chữ lầu xanh được dùng để chỉ nơi ong bướm, nơi chứa gái bán hoa.

“Ôi là trời, chào Tô công tử, hai hôm rồi không thấy Tô công tử đến, tưởng Tô công tử quên mất cái lầu Mộng Xuân nhỏ bé này rồi chứ?” Mụ tú bà ưỡn ẹo ôm chầm lấy cánh tay Tô Trung Hậu cười nói.

“Bốn công tử vừa đi công cán mới về, ông già của ta cứ bắt ta phải đi giao cái mớ hàng hóa chết tiệt kia, mệt rã cả người đây.” Tô Trung Hậu phát lên cái mông to bè của mụ tú bà một cái, uể oải đáp.

Tô Trung Hậu là con của Tô Trung Sang, cháu gọi Tô Trung Từ là bác. Gã đích thị là một gã tứ đồ tường, chuyên đi phá phách khắp nơi, ham mê tửu sắc, có thể xem chốn lầu xanh là nhà thứ hai của gã cũng được.

Mụ tú bà ông à ông ẹo gỡ bàn tay Tô Trung Hậu đang nắn bóp cái mông đầy đà của mụ ra, cười cười: “Sao có thể như thế chứ? Công việc gian nan cực khổ như thế mà Tô đại nhân lại nở lòng nào đem giao cho công tử làm. Thôi thôi, không nhắc đến chuyện ấy nữa. Chẳng hay Tô công tử muốn gọi cô nào hầu rượu công tử đêm nay?”

Nhếch mép cười khoái trá, Tô Trung Hậu bảo: “Tất nhiên là cô nàng mới được tuyển về chứ ai nữa. Hồi vớ vẩn, đã hai ngày bốn công tử không luyện công phu giường chiếu rồi, hê hê. Mau đem cô em đó ra đây cho bốn công tử nhìn mặt cái xem nào. Nghe đâu cô em tên là Thuần hay gì ấy nhỉ?”

Chập hay bàn tay vào nhau xoa xoa, mụ tú bà có vẻ chột dạ, khê chau mày nói: “Thuần có lẽ đêm nay không được rồi, hay để ngày mai công tử tới được không? Đêm nay cô ấy có chút khó chịu trong người.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-thong-thien-ha>